

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 78

Dijous, 30 d'abril de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 54, segona i darrera reunió

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'ensenyament

Declaració institucional

sobre l'assassinat del bisbe auxiliar de l'arxidiòcesi de Guatemala

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les comarques d'obligada reactivació de Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament socioeconòmic de les comarques més meridionals de Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les comarques més meridionals del Principat de Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el consum

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sinistralitat laboral a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sinistralitat laboral a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la salut laboral i la prevenció d'accidents en els llocs de treball

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i quatre minuts.

- **1. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'ensenyament** (Tram. 302-00162/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (9:34)
- Presentació:* Sr. Francàs i Porti (P). 5364
- Esmena del G. Socialista (núm. 1) 5366
- Torn a favor:* Sr. Cadevall i Soler. 5366
- Posició del G. Mixt:* Sr. Lora i Lillo. 5367
- Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:* Sr. Bargalló i Valls. 5367
- Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:* Sra. Tolosana i Cidón. 5368
- Posició del G. P. de Convergència i Unió:* Sra. Sanabra i Villarroya. 5370
- Posició del grup presentant:* Sr. Francàs i Porti (P). 5371
- Votació (10:28):* rebutjada per 11 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció. 5372
- **2. Declaració institucional sobre l'assassinat del bisbe auxiliar de l'arxidiòcesi de Guatemala** (10:28)
- El president llegeix la declaració aprovada per la Mesa.* 5372
- **3. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa** (Tram. 302-00159/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (10:29)
- Presentació:* Sra. Baig i Torras (S). 5372
- Posició del G. Mixt:* Sr. Lora i Lillo. 5373
- Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:* Sr. Bargalló i Valls. 5374
- Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:* Sra. Tolosana i Cidón. 5375
- Posició del G. P. Popular:* Sr. Francàs i Porti. 5376
- Posició del G. P. de Convergència i Unió:* Sr. Jané i Bel. 5378
- Votació del punt 1 (11:18):* rebutjat per 28 vots a favor, 60 en contra i 11 abstencions. 5379
- Votació de la resta de la Moció (11:19):* rebutjada per 40 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció. 5379
- **4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les comarques d'obligada reactivació de Catalunya** (Tram. 302-00161/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.) (11:20)
- Presentació:* Sr. Abelló i Padró (S). 5379
- **5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament socioeconòmic de les comarques més meridionals de Catalunya** (Tram. 302-165/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.) (11:29)
- Presentació:* Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV). 5380
- El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*
- **6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les comarques més meridionals del Principat de Catalunya** (Tram. 302-00158/05) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (11:41)
- Presentació:* Sr. Benach i Pascual (ERC). 5382
- El Sr. Gil i Agné (S) intervé per una qüestió d'ordre.* 5385
- El president es reincorpora al seu lloc.*
- Posició del G. Socialista:* Sr. Gil i Agné. 5385
- Posició del G. Mixt:* Sr. Tugues i Boliart. 5386
- Posició del G. P. Popular:* Sra. Nadal i Aymerich. 5386
- Posició del G. P. de Convergència i Unió:* Sr. Curto i Forès, que proposa una esmena tècnica. 5387
- El Sr. Benach i Pascual (ERC) i el Sr. Gil i Agné (S) intervenen per contradiccions.* 5389
- El secretari primer llegeix l'esmena tècnica.* 5390
- Votació de l'esmena tècnica (12:26):* aprovada per unanimitat. 5390
- Votació de la Moció del G. Socialista (12:27):* rebutjada per 43 vots a favor, 50 en contra i 10 abstencions. 5390
- Votació dels punts 1, 8 i 11 de la Moció del G. P. d'Iniciativa Per Catalunya - Els Verds (12:28:00):* aprovats per unanimitat. 5390

Votació de la resta de la Moció del G. P. d'Iniciativa Per Catalunya - Els Verds (12:28:28): rebutjada per 43 vots a favor, 50 en contra i 10 abstencions. 5390

Votació dels punts 4 i 9 de la Moció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (12:29:08): aprovats per unanimitat. 5390

Votació de la resta de la Moció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (12:29:36): rebutjada per 43 vots a favor, 50 en contra i 10 abstencions. 5390

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el consum (Tram. 302-00164/05) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.) (12:29)

Presentació: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC). 5390

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 5392

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo. 5394

Posició del G. P. Popular: Sr. Ros i Casas. 5395

Posició del G. Socialista: Sr. Clofent i Rosique. 5395

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Neras i Plaja. 5396

El Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC) intervé per contradiccions. 5398

Votació (13:20): rebutjada per 40 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció. 5398

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sinistralitat laboral a Catalunya (Tram. 302-00160/05) (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.) (13:22)

Presentació: Sr. Rañé i Blasco (S). 5398

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sinistralitat laboral a Catalunya (Tram. 302-00157/05) (Punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.) (13:31)

Presentació: Sr. Lora i Lillo (M). 5400

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la salut laboral i la prevenció d'accidents en els llocs de treball (Tram. 302-00163/05) (Punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.) (13:42)

Presentació: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV). 5401

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Huguet i Biosca. 5402

Posició del G. P. Popular: Sr. Oleart i Comellas. 5402

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Hinojosa i Lucena. 5403

Votació dels punts 1 i 5 de les tres mocions (14:07): aprovats per unanimitat. 5404

Votació dels punts 2 a 4 de les tres mocions (14:08): rebutjats per 37 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció. 5405

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i vuit minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 54.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pels lletrats Sr. Pau i Vall i Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques i de Treball.

El president

Es reprèn la sessió.

Iniciem el capítol de mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'ensenyament

La primera, el dissetè punt de l'ordre del dia, és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'ensenyament, presentada pel Grup Parlamentari Popular. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Francàs, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Estic temptat de saludar pels noms a tots els companys de Parlament, i penso que seria una bona manera de començar per donar a entendre que ja ens coneixem i que tenim capacitat de diàleg perquè fins i tot... Però, en fi, no ho faré per allò de l'acta, que sempre és pitjor, no? (*Veus de fons.*) Els podria saludar un a un, exacte, sí.

Començaré la Moció recordant una mica la interpellació. Si se'n recorden, l'objectiu d'aquesta Moció és fruit d'una interpellació que era d'urgència. Jo vaig dir que era d'urgència per tres motius: un, pels resultats d'un estudi; l'altre, per la lectura que s'havia fet d'aquest estudi, la lectura que s'havia fet aquí a Catalunya d'aquest estudi, i en tercer lloc també, perquè nosaltres havíem presentat una moció l'any passat, a final del curs passat, que enteníem que aquella Moció el grau de compliment que tenia era insuficient. I, a més, avalava aquesta opinió de la insuficiència de la Moció no amb la meua pròpia opinió, sinó també amb l'opinió de molts professionals d'ensenyament d'institut que feia poc que havien adreçat una carta al president del Parlament i també al senyor conseller, a l'honorable conseller, parlant d'aquesta qüestió.

Però, de fet, si intentés anar més a fons –i suposo que avui el que he d'intentar és anar més a fons per intentar convèncer-los, encara que sense massa esperança, de la votació positiva de la Moció–, els diria que el verdader motiu no és aquest, és aquest però no és aquest, no? El verdader motiu té més profunditat, és un motiu que jo entenc que és més de pes, és un motiu que en el fons entenc que és més greu, i és la situació dels professionals d'aula. És a dir, quan surt l'informe de l'INCE –que recordo que, per nosaltres, les autoritats de Catalunya el que van fer és simplement disminuir la

importància d'aquest informe–, quan surt aquest informe, el més trist, per nosaltres, no és que Catalunya surti pitjor parada que la resta de l'Estat espanyol, sinó que els professionals de Catalunya preguntats, simplement, no van descobrir re nou i opinen que el demà serà pitjor. Per nosaltres aquest és el greu problema; és a dir, el fet que els professionals, els senyors que estan implantant la reforma realment a l'aula, entenguin que l'informe és dolent però que un informe d'aquest estil fet d'aquí a uns quants anys serà molt pitjor.

I, a més a més, que aquests mateixos professionals opinin que la Moció no es va complir gens, encara que –hi insisteixo– puguin estar equivocats; però és que em preocupa relativament poc que estiguin equivocats; és a dir, el pitjor que ens pot passar és que els professionals de Catalunya, equivocats o no, estiguin desanimats. Equivocats o no es pensen que no els hem fet cas, i que, equivocats o no, es pensin que el futur serà pitjor que el present, això entenc que és molt pitjor.

En general, el desencís d'aquests professionals ve perquè ells entenen que –hi insisteixo, com ja he dit sempre, i em sembla que ja sóc massa recurrent– la reforma no és dolenta, ells tenen clar que hi ha problemes d'aplicació, ells tenen clar que saben quins són aquests problemes, ells tenen clar que saben quines són les solucions, però també tenen clar –i això és el que els acaba de desanimar– que els polítics –i aquí fan servir la paraula amb el menyspreu a què ja comencem a estar acostumats, a nivell públic, de la paraula– i aquests polítics són tant el Departament –on, per ells, tots són polítics–, com el Parlament –que, malauradament, som els que estem aquí; més dels que estem aquí, però som els que estem aquí–, no se sap, o ells no saben, si per dogmatisme, no se sap si per por de reconèixer errors, no se sap si per complexos, o no se sap per què –jo penso que tant se val– els polítics, hi insisteixo, no s'atreveixen a assumir el que ells entenen que són les solucions. I estan desanimats –hi insisteixo– perquè l'informe no els va descobrir res, simplement els va fer tornar a posar a la cara les pors que ja tenien, i això penso que és important, els va tornar a posar a la cara la frustració que ja tenien, i, a més a més, això ha vingut rematat actualment per una cosa que encara els empitjora més, que és el fet de com són de preocupants –i jo ho deia fa quinze dies– els índexs de prematriculació. És a dir, ara se n'adonen que no solament l'avaluació externa que s'ha fet, no a aquest sistema sinó en l'ensenyament en general, és negativa, sinó que a més a més els pares estan reaccionant en negatiu, i els pares el que estan fent és apuntar els nens a les escoles privades, concertades o no, defugint així l'ensenyament públic, i això, evidentment, per a un professional és greu.

Ells, en el fons, el que estan entenent és que des de la legalitat –i jo ho deia quasi textualment fa quinze dies–, des de la legalitat, hem condemnat l'escola pública i, per tant, estem condemnant els professionals de l'escola pública, home, no sé si a la mort, eh?, però sí, evidentment, al desencís. I no és que el Parlament no toqui qüestions d'interès; ells entenen que sí toquem qüestions d'interès, però que no són les que ells volen, i entenen i ens diuen que ens quedem a parlar d'edificis

—són importants els edificis—, que parlem molt de prefabricats —són importants els prefabricats; que no n'hi hagi, vull dir—, que parlem molt de menjadors —són importants els menjadors—, de transport, fins i tot d'armariets per als nens, que ells consideren fonamentals, però entenen que és molt més important que els armariets dels nens el seu futur professional, i entenen que és molt més important que tenir armariets per als nens que al Parlament dediquem un dematí, una tarda, una setmana, quinze dies, un mes, fins que ho resolguem, al que per a ells —hi insisteixo— és un problema greu professional, que és que han perdut la vocació, l'estan perdent.

L'any passat, si ho recorden vostès, l'any passat els professionals de l'ensenyament, molts professionals de l'ensenyament a Catalunya, es van rebel·lar i, diguéssim, la pressió la treien cap a fora. Per mi, ara és pitjor: ara la pressió l'estan traient cap a dintre; és a dir, ja no s'atreveixen —perquè estan desanimats—, no s'atreveixen, encara que ho intenten, però no s'atreveixen a manifestar-ho perquè es pensen que no val per a res i això —hi insisteixo— és molt pitjor, perquè si un professional de l'ensenyament es desmotiva dubto que hi hagi ningú capaç de tornar-lo a motivar.

Bé, nosaltres, possiblement —i també crec que és important entendre-ho—, possiblement hauríem pogut aprofitar políticament més aquesta qüestió, i això penso que és bo dir-ho. És a dir, l'any passat la Moció que va presentar el PP la va presentar tard: aquesta Moció no era una moció per presentar-la a final de curs, sinó que era una moció per presentar-la en aquesta època, i en aquesta època el PP no la va voler presentar per una qüestió ben senzilla: perquè entenia que el fet que el PP la presentés podia predisposar molta gent d'aquesta cambra a votar-hi en contra. I, per tant, enteníem que l'intent nostre de donar solucions als professionals podia ser pitjor i que, possiblement, per culpa de liderar-ho nosaltres, el resultat seria més negatiu, i per això el PP es va abstenir, va callar, no va dir res, no va anar a instituts, simplement els recolzava quan el venien a veure, i va intentar que fossin els professionals directament amb la Conselleria els que arreglessin els seus problemes, però no es va aconseguir.

La Moció que vam presentar l'any passat, políticament, tampoc tenia massa interès per apuntar-nos medalles, perquè era una moció que provocava l'aprovació; és a dir, es tractava de fer una moció que donés sortida al Departament i —hi insisteixo— trenqués aquest divorci que ja existia l'any passat entre els professionals i entre el que era el Departament. I tampoc en vam fer cap ús partidista: no vam anar a instituts, no vam reproduir la Moció, no vam fer res. I aquest any hem intentat fer igual, però arriba un moment que és que és impossible. És a dir, jo entenc que algun dia es podrà entendre des d'aquesta cambra que quan una cosa la proposa el PP pot estar bé absolutament igual com quan la proposi un altre; jo almenys ho entenc així, no? Penso que, si això dificulta la solució, ara ja més que problema del PP i problema dels professionals, és un problema seu. Potser algun perjudici és bo que el treguin, vostès sabran...; jo, exactament, el que he de fer ara mateix amb el poc temps que em queda és explicar la Moció: per què en-

tenem que és important?, dir que els professionals, molts, la recolzen i vostès sabran... Jo ja, en aquestes coses, he de reconèixer que no puc fer res, no?

En el fons, si s'han llegit la Moció, cosa que sé que han fet i, a més a més, amb més interès del que a vegades es podia suposar, són tres grans parts, aquesta Moció. Una primera part que en podríem dir curricular o que podríem dir d'organització de centres, que ens reproduïm..., bé, primer hi ha un punt que és que la Moció de l'any passat vagi a les instruccions d'aquest any; un punt que em sembla evident —eh?—, i que, si, com el Departament entén, la Moció de l'any passat es va complir, doncs, no tindrà cap problema per votar a favor que es compleixi realment, i si es votés en contra potser indicaria que la versió nostra i dels professionals, que no es va complir la Moció, potser no està tan desencaminada. Però, en fi, fora d'això, que és un punt molt parcial de la Moció, els següents punts —hi insisteixo— el que volen són qüestions d'organització curricular, que és la desaparició dels crèdits trimestrals; vull dir, això que el Ministeri havia fet en època socialista a la resta d'Espanya, que és que no els tenia, això en què som originals no solament a Europa, sinó arreu del món, i això que majoritàriament tothom diu que ha de desaparèixer, doncs que desaparegui. La segona qüestió és organitzar els cicles en itineraris; ja n'he parlat diverses vegades, entenc que està suficientment explicat. I la tercera qüestió, que possiblement és més compromesa i intentaré explicar-la bé, és quan diu «la possibilitat» —i les paraules crec que són clares— «la possibilitat de poder agrupar excepcionalment per nivells en les diferents assignatures els alumnes amb criteris d'homogeneïtat». No es tracta, el PP no vol el *pelotón de los tontos*, el PP no vol el curs del burro; el PP el que vol és que a cada persona se li ensenyi segons el seu nivell, capacitat i illusió, i a ningú insulta ni menysprea que les matemàtiques tinguin dos o tres nivells, que la llengua tingui dos o tres nivells i que un alumne bo en matemàtiques estigui al nivell 1 de matemàtiques i estigui al 3 de llengua; això no ha ofès mai ningú, perquè, primerament, perquè una persona funcioni s'ha de conèixer.

La segona part de la Moció —i amb això acabaré— són mesures d'estímul al que és la funció del professional, i aquí hi ha una qüestió que és la immediata convocatòria d'una prova d'accés a la condició de catedràtics. Evidentment, arreglant abans el problema del conflicte que hi ha, legal, en la prova d'accés que es va fer en el seu moment, però que té vies de solució, o, més ben dit, que és urgent que se solucioni. I entenem que una nova prova d'accés obligaria a resoldre positivament en favor de totes les parts aquella qüestió.

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps. Acabi.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, em permet quinze segons?

El president

Acabi.

El Sr. Francàs i Porti

Després hi ha unes coses en la qüestió de la tutoria. Entenem que la LOGSE el que afegeix bastant és la tutorització de l'alumne, i, evidentment, això, sense donar hores, és condemnar el mateix sistema. I després dues qüestions bàsiques, que és la funció de director i que és la funció d'inspector. Entenem que el director és bàsic, que s'ha d'anar a un cos de directors, amb totes les matisacions que vostès vulguin, però que el sistema actual no funciona, i entenem que la inspecció ha de tornar a ser per matèries i per nivells perquè allò que un inspector que era especialista en EGB abans, o en pre-escolar, intenti inspeccionar el material didàctic de les matemàtiques de COU, doncs, porta unes conversacions als instituts que el més semblant que tenen són les conversacions d'un mercat de verdulaires.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades esmenes per part del Grup Socialista. Per exposar-les, té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Nosaltres presentem una esmena de substitució a la Moció del PP. Sé que una esmena d'aquest tipus és difícil de consensuar, i potser no és la intenció, però voldria que, tant el senyor Francàs, com totes les senyores diputades i senyors diputats, creguessin que no és ni un acte de presumpció ni un acte de desconsideració al senyor Francàs. Al contrari, és reconèixer que es tracta d'uns temes importants i que ens sembla que cal expressar la nostra opinió.

El motiu d'haver presentat aquesta esmena de substitució alternativa és que hi ha acord en alguns punts concrets de la Moció, en més d'un, en bastants, però no considerem convenient votar-ne uns sí i els altres no. Per què? Perquè tenim discrepància en el plantejament general i en alguns punts molt importants, i això ens sembla que dóna un sentit al conjunt i que seria mal entès que donéssim, féssim aquest sistema de donar suport a uns sí i a altres no. Tractaré d'explicar quin és aquest desacord.

En primer lloc, el senyor Francàs, o el Grup Popular, ho planteja com a instruccions que ha de donar el Parlament per complir la Moció 75/V d'aquest Parlament. Nosaltres no podem donar suport a la interpretació que en aquest moment proposa el PP en aquesta Moció, sobretot perquè nosaltres en aquell moment no vam aprovar aquesta Moció, que va respondre, no diré a un pacte, perquè no era una cosa global, però sí a un acord del PP amb Convergència i Unió. I en aquell moment vam advertir que era una moció de contingut ambigu, per tant es podia produir el que s'està produint: que el Grup Popular la interpretés d'una manera, i el Govern i el Grup de Convergència i Unió, d'una altra.

El segon motiu de discrepància és que ens sembla que hi ha un punt que dóna sentit –i això passa també en el

debat professional, en els centres docents–, que dóna sentit..., que ens sembla..., podia semblar el més important i donar sentit..., que és el tema que està en el punt 2.c, d'agrupar, ni que sigui excepcionalment, els alumnes per nivells en les diferents assignatures. Vejam, aquí hi ha una expressió que és clau. El senyor Francàs ha dit: «Demanem que s'agrupi *excepcionalment...*», però no és el que diu aquí, aquí el que diu és: «Demanem que s'agrupi, *ni que sigui excepcionalment...*» Per tant, d'alguna manera s'ha escapat la idea que hi ha al darrere –per això dic que es pot interpretar de forma diferent–, que el que desitjaria és agrupar-los de forma que no sigui excepcional. Però de cara a obtenir un suport es diu: «Bé, demanem que s'agrupin per nivells, encara que sigui excepcionalment.» Per tant, no ens sembla apropiat que el Parlament acceptés aquest punt de vista, de dir: «Voldríem una altra cosa, i de moment ho proposem com a mesura excepcional.»

Bé, els temes que plantejava en la seva interpellació eren, sobretot, la qualitat i l'aplicació de la LOGSE. És cert que s'ha d'escollir molt, en aquest debat, els professionals, i el senyor Francàs deia: «Per nosaltres els professionals són senyors de guix i pissarra.» Per nosaltres no ho són –i potser és una simplificació del debat, i per vostè tampoc. Per què? Perquè ens sembla que, no només en l'ideal, sinó en l'estadi actual, el professional de guix i pissarra està molt superat en molts centres docents de Catalunya i arreu d'Espanya, que hi ha professionals de biblioteca, de laboratori, d'ordinadors, professionals que elaboren el material per al centre i per a l'aula, i això encara canviarà molt més en el futur, amb les noves tecnologies de la informació. Però, amb tot el respecte als professionals, ens sembla que és molt important recollir les seves reivindicacions de promoció professional, però que és important que en la Moció nosaltres posem més èmfasi en l'interès de l'alumne i en l'estructura del centre. I per això, molt ràpidament, exposo els punts –i he tractat d'explicar el sentit d'aquesta esmena de substitució– que proposem.

Algunes peticions que surten en aquest debat en els centres docents, i nosaltres ho recollim en la nostra Moció, és que s'ha de dirigir el procés de preinscripció i matriculació de forma que tots els centres sostinguts amb fons públics contribueixin de forma solidària –això sortia en la interpellació d'ahir– en un sector concret, l'atenció als fills d'immigrants.

Segon, realitzar una programació que fomenti l'equilibri de ràtios i línies en els centres docents públics de la mateixa zona i localitat. També s'està produint, amb el sistema que s'ha seguit, i la demografia, ens estan portant a uns resultats que no són acceptables, i s'ha de reprogramar, si cal, s'ha d'orientar.

Tres, dotar els centres públics dels recursos humans, pedagògics i materials, així com espais i equipaments necessaris. En les reivindicacions professionals moltes vegades també surt la falta de mitjans, perquè els centres docents, el sistema educatiu, faci allò que la societat li demana, i concretament la reforma.

El quart punt, proporcionar els mitjans necessaris i fomentar les mesures de tractament de la diversitat. Nosaltres reconeixem que hi ha un tema molt important en

el tractament de la diversitat, però per nosaltres la solució no és fer itineraris, sobretot si s'entengués, com ho entenen alguns, itineraris segregadors –que no es pot passar, sense un aprovat de matèries supletòries, d'un itinerari a l'altre.

I acabo resumint els tres últims punts, que afecten bastant l'estructura del centre per al seu funcionament. Afavorir les estructures horitzontals. És molt interessant que sigui per nivells, una coordinació, i això ha de permetre també ajudar en el punt anterior.

En el punt sisè, implantar a tots els IES públics equips d'orientació que treballin, precisament, perquè cada alumne pugui fer el seu itinerari d'acord amb les seves possibilitats i amb les perspectives de futur. Aquest punt ens sembla que està molt endarrerit a Catalunya: seria molt important avançar-ho.

I, finalment, ampliar el pla de formació del professorat, fomentant una formació que parteixi de les necessitats dels projectes dels centres. Aquesta setmana mateixa, parlant amb un grup de professionals de secundària, em deien que sí, que era cert que s'havia rebut molta formació, però que, de vegades, el nivell que tenien alguns dels formadors –que feien formació molt genèrica i no adaptada al centre– era inferior, de vegades, al del professorat que havia de rebre no unes instruccions estàndard, sinó, realment, un instrument de treball per poder aplicar tots aquests sistemes al propi centre docent.

Nosaltres hem volgut demostrar un interès pels temes que planteja el senyor Francàs. Hem fet una esmena, de totes maneres, reduïda; si avui, com és possible, no s'aprova això, nosaltres presentarem, en aquest sentit, i de forma més detallada, proposicions no de llei o altres iniciatives per mirar de respondre a aquests problemes que hi ha, a aquests debats, i mirar de treballar per la seva solució.

Gràcies, senyor president... Evidentment, he fet tant l'exposició de les esmenes com el posicionament, que, per aquests motius, he de dir que, si no s'accepta íntegrament l'esmena, no podrem donar suport a la Moció del PP.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Lora..., que ho fa des de l'escó. Moltes gràcies, senyor Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Sí, gràcies, senyor president. Des del Grup Mixt, des del Partit per la Independència i des del Partit dels Comunistes i Unitat d'Esquerreres, ens preocupa, igual que al senyor Francàs, la qualitat de l'ensenyament, i fem la reflexió, sobretot, que coincidim amb ell, que en aquest moment l'aplicació de la reforma, per nosaltres, no pot comportar una desqualificació de l'ensenyament públic i, per tant, una major matriculació d'estudiants, d'alumnes, a l'ensenyament privat. Però creiem –i aquest serà l'element que definirà el nostre vot– que, abans de fer

canvis en l'aplicació de la reforma, cal un major debat públic sobre l'aplicació del nou sistema educatiu i, per tant, caldria que des del Departament d'Ensenyament es fes un estudi sobre la qualitat i sobre com s'està aplicant la reforma educativa, estudi que passés al Consell Escolar, i que puguem, entre tots, establir un debat amb la comunitat educativa per tal de fer les valoracions oportunes i les mesures oportunes per garantir la qualitat a l'ensenyament –a l'ensenyament, i a l'ensenyament públic en concret.

Per tant, des del nostre punt de vista, no donarem suport a la proposta del Grup Popular; sí que recolzem les propostes que fa el Grup Socialista i, si aquestes propostes són assumides pel Grup Popular, donarem suport a la Moció, si són recollides les esmenes del Grup Socialista.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Francàs, d'entrada li anuncio que el Grup d'Esquerra Republicana no votarà favorablement la seva Proposició no de llei, però jo, abans d'explicar els motius, voldria fer-li una proposta, a vostè i a la resta dels grups parlamentaris. La proposta és: vostè retira la Moció si tots els grups parlamentaris i el Departament d'Ensenyament –que està aquí molt altament representat pel conseller– arribem a l'acord que la setmana que ve, o l'altra, a tot estirar, comencem a treballar, els grups parlamentaris, el Departament d'Ensenyament, els sindicats representatius de la comunitat educativa, el moviment de renovació pedagògica..., tots els estaments que tenen a veure amb el tema, per analitzar què és allò que en aquest moment no va bé, de l'aplicació del nou sistema educatiu –que em sembla que hi coincidírem..., que ja hi coincidim en un tant per cent molt alt–, què és allò que no funciona, què és allò que realment grinyola de l'aplicació, i quines solucions té, i ens comprometem a tirar-ho endavant. Nosaltres ho podríem anomenar, si ens agradessin els noms, Pacte per l'educació –si ens agradessin els noms, que no ens agrada, al nostre Grup, posar noms bonics a aquestes coses, però ho podríem anomenar Pacte per l'educació. Hi estem disposats. Perquè coincidim en l'anàlisi.

Per exemple, vostè ha dit: «El professorat ha perdut la vocació.» A nosaltres ens costaria molt de dir que ha perdut la vocació, perquè creiem que la vocació és una cosa que va més enllà de les conjuntures, però és cert que el professorat està..., no està a gust, no s'hi troba bé, no acaba de realitzar-se en el treball diari. Jo li puc dir que em sembla que estimular el professorat no passa, estrictament, per convocar la prova d'accés a la condició de catedràtic. Li puc dir, senyor Francàs, que jo tinc la condició de catedràtic, per oposició, i que els meus companys que tenen aquesta condició continuen estant en la mateixa situació que el professorat que no

té la condició de catedràtic, perquè no és la condició de catedràtic que et fa ser amb més vocació o menys vocació. I també que l'accés a la universitat no és tampoc una fita important: és interessant, però segurament també la universitat té els seus problemes de professorat i de cossos, en el futur.

No estem d'acord, des d'Esquerra Republicana, en el tema de la professionalització de la direcció, almenys tal com tradicionalment s'ha dit –des de Convergència i Unió, per dir-ho clar–; en aquest sentit no hi estem d'acord. I coincidim en la inspecció, i segurament un dels temes en què la inspecció no ens ha convençut és que, d'una inspecció amb un accés objectiu, on la gent era inspector per un camí objectiu d'accés, s'ha acabat essent inspector per uns camins subjectius d'accés, eh?, i això s'ha acabat notant en la feina d'inspecció, s'ha acabat notant en la feina d'inspecció.

Aleshores jo li dic: podem coincidir en els fets, que hi ha coses que grinyolen; segurament coincidim en la necessitat de trobar vies de solució; evidentment, en el tema de l'ensenyament de la cultura clàssica hi coincidim, perquè va ser ja un error de disseny curricular genèric, a l'Estat, de bandejar-lo; podem coincidir en el fet que les assignatures anuals, comunes i optatives s'haurien de recuperar –potser no en la totalitat, però s'haurien de recuperar. Ara bé, insisteixo, jo crec que estem fent tots un mal favor a la possibilitat de trobar vies de solució –tots, eh?: el Grup Popular i el Grup d'Esquerra Republicana–, si anem presentant mocions en el nostre nom i només en el nostre nom, que intenten abastar el problema genèric i que aporten solucions que en una part són genèriques però que en una part són particulars, des del nostre punt de vista. I el mateix diria de l'esmena presentada pel Grup Socialista, eh?, el mateix en diria.

I aleshores em sembla que, una de dues, insisteixo, o votem, i aleshores jo li diré que, com que hi ha uns punts en els quals no estem d'acord, amb la solució que donen, i en altres punts no ens agrada la fórmula literal de la solució –és allò que el senyor Cadevall ja ha esmentat: «ni que sigui excepcionalment», que no és el mateix que el que vol dir «excepcionalment», no?, perquè són dos fórmules diferents–, doncs, li votarem que no a la Moció... Però insisteixo que em sembla que tots n'estem parlant en passadissos, tots n'estem parlant en reunions, tots anem dient «alguna cosa hem de fer», tots estem convençuts, a més, que hi ha un perill... Ahir hi havia una pancarta, a l'institut d'aquí davant –davant del Parlament tenim un institut, i ahir hi havia una pancarta–; aquella pancarta que hi havia ahir és una pancarta perillosa, perquè la pancarta deia, estrictament: «No a la reforma».

I jo estic absolutament convençut..., no conec el professorat personalment d'aquest centre, que aquest professorat era un professorat que volia un nou sistema educatiu, que era un professorat que sabia que el sistema educatiu anterior ja no servia; que era un professorat que tenia ganes de canviar les coses, i aquest professorat ara ens penja una pancarta que diu: «No a la reforma». El seu «no a la reforma» segurament no és un «no» a un nou sistema educatiu, sinó que és un «no» a una sèrie de coses que no li agraden. I a mi em sembla

que per salvar el sistema educatiu el que hem d'aconseguir és canviar aquestes coses que no funcionen per permetre que el sistema educatiu nou, que en el seu conjunt genèric ha de ser acceptat per la majoria dels professionals i de la gent del món educatiu, perquè ho és, en realitat, no tingui problemes.

Aleshores, jo li demano que si la resta de grups que estan encara en disposició de parlar des d'aquesta tribuna, i especialment el Grup de la majoria, es compromet –hi insisteixo–, no el setembre, sinó aviat, molt aviat, que ens reunim tots i al voltant d'una taula en la qual es pugui debatre sense haver de fer deu minuts cadascú i s'ha acabat, sinó debatre llargament, i en la qual diguem: a veure, quines coses no funcionen i tots hi estem d'acord, i quines solucions hi ha que no trenquin el nou sistema educatiu, sinó que el millorin i permetin la seva aplicació amb molt més encert, tot això sempre en favor de l'escola, tot això sempre en favor de l'escola, i evidentment de la pública, perquè tot el que va a favor de l'escola va a favor de la pública, i vostè em diria, senyor Francàs: «i també de la concertada», a favor de l'escola, a favor de l'escola, que per nosaltres vol dir la pública, doncs, nosaltres estariem molt contents d'aquesta solució, i reconixeríem que s'ha fet a través, avui i aquí, d'una proposta seva.

Si no, nosaltres també tenim un munt de propostes per presentar i no les hem presentat i les podem presentar; sabem que seran propostes sobre els mateixos problemes amb les nostres solucions, i que tindran el mateix futur que tindrà la de vostè avui, i que aleshores continuarem embolicant la troca entre uns i altres i cada dia pancartes com la del «no a la reforma», que resumeixen un estat de la qüestió, n'anirem trobant més. I no és, per a la gent que ha entrat al món educatiu i que volíem un nou sistema educatiu, no és gens agradable veure una pancarta com la que vaig veure jo ahir, perquè estic convençut que la gent que la va penjar era gent com jo i com vostè, i com els professionals de l'ensenyament, que ara estem aquí però que podríem estar als instituts, i que és gent que volia el bé de l'ensenyament i que en aquests moments està a vegades en una situació sense sortida, amb aquestes consideracions –hi insisteixo– d'aquesta manca que vostè deia de vocació, i que jo crec d'engrescament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la meua intervenció es basarà –i ho lamento, perquè he fet tard– en la lectura, en no haver-lo escoltat quan vostè va fer la interpellació, i en la lectura molt atenta de la Moció subsegüent, però no podré utilitzar la intervenció de la presentació que hagi vostè fet ara, perquè no he arribat a temps de fer-ho servir, d'escoltar-lo.

Bé, jo voldria dir que em sembla que no hauríem de caure, jo no podria caure, el nostre Grup, en la temptació d'esmicolar aquesta Moció punt per punt, en primer lloc, perquè em sembla que és una suma de fets aïllats, i alguns fins i tot trobo contradictoris entre ells, incomplets, parcials, que no donen una visió jo crec que ni tan sols de resposta al que vostè explicitava en la seva interpellació, a la nostra manera de veure, a la meua manera de veure. I, sobretot, perquè a mi em sembla que en tot el debat que s'està portant ara sobre la «reforma, sí» o la «reforma, no», i amb això estic absolutament d'acord amb el diputat senyor Bargalló, que és una simplificació, és una simplificació explicable, en part, perquè no s'aplica amb la comoditat, podríem dir, que s'hauria d'aplicar, perquè hem estat massa preocupats per temes materials, massa preocupats per si s'acaben els edificis, massa preocupats per si tenim aules per fer el desdoblament, massa preocupats per transports, menjadors, aules de tecnologies i xarxes al voltant del pati, i no sé què, hem estat massa preocupats per aspectes materials i no hem pogut dedicar-nos a allò que havia de ser el cor de la reforma, que per nosaltres és que l'aplicació de la LOGSE comporta, no només una extensió de l'educació obligatòria –i això ja és prou important–, sinó un pas més en la democratització del nostre país.

Nosaltres entenem que el gran canvi que fa la LOGSE, i que és el més agosarat de tots, és un canvi cultural, és un canvi d'una concepció diferent de què vol dir estar preparat, què vol dir preparar-se a finals del segle XX per a una societat democràtica i per a una societat constantment en canvi. Li ho diré d'una altra manera: tot allò que tendeixi a primar la LOGSE o la reforma de valors, de consideració cap a valors, procediments i saber fer, i actituds, per nosaltres és absolutament contrari a l'esperit més profund de la reforma. Tot allò que torni a la tan ja desgastada teoria de les disciplines formals, on les matèries es jerarquitzen en funció d'una jerarquia que l'han donat aquells grups que primer han tingut accés a l'educació, que van directament implicats, directament relacionats amb la capacitat d'influència social i econòmica, tot això per nosaltres trenca amb el que és l'esperit de la reforma i l'esperit de la LOGSE.

Per tant, la discrepància és molt profunda. No són qüestions tècniques, de si l'assignatura seria millor que fos curta o que fos llarga, que fos quadrimestral o que fos trimestral, perquè això entenem que amb una lectura ben feta de la LOGSE pot fer-se, poden haver-hi aquestes correccions necessàries, si el centre educatiu ho considera així.

Miri, l'altre dia vaig rebre un grup d'estudiants i em sembla recordar que era precisament una alumna d'aquest Institut d'aquí davant, on aquella noia feia afirmacions que em van deixar molt impressionada. Em va dir: «És clar, ara ja no es pot repetir.» Això és mentida! A l'ensenyament obligatori es pot repetir; està limitada la repetició, però es pot repetir. Per tant... Després deia: «Els nois que no deixen estudiar i no deixen treballar els professors haurien de ser portats a aquests centres que hi ha, que n'hi ha dos o tres per aula i un professor que se n'ocupa, i que vagin fent.» Si alguna

vegada he estat convençuda que determinades concepcions de l'ensenyament, determinades maneres d'explicar les coses poden ser un factor de fractura social és aquesta vegada. De debò, la reforma podia concretar-se en els aspectes més concrets, així o segurament d'altres maneres –segurament d'altres maneres; segurament moltes d'elles són perfeccionables–, però del que estic convençuda és que qualsevol cosa que sigui un retorn al passat ho és profundament, un retorn al passat.

Hi ha també una cosa que ha sortit en els mitjans de comunicació, que hem sentit en aquesta cambra i que tindrem ocasió de tornar-ne a parlar quan parlem de la següent Moció del Grup Socialista, i és l'allusió que l'Informe de l'INCE dona pistes per veure que les coses estan molt malament i que cal canviar-les. Mirin, aquest Informe està tintat ideològicament profundament, primer, perquè el primer que s'hauria de dir és que és gràcies a la LOGSE que hi ha un INCE i que és gràcies a la LOGSE que hi ha una obligació d'avaluar el sistema educatiu. Per tant, és bastant difícil dir que la LOGSE s'ha de canviar quan aprofites un dels principals instruments innovadors que aporta aquesta Llei.

Segona cosa, hi ha cinc comissions. Publicitàriament, només s'ha fet utilització dels resultats d'una d'elles, que és la del rendiment escolar, que és, a la meua manera de veure, a la nostra manera de veure, la menys fiable i la més tintada ideològicament. En primer lloc, tècnicament, les mostres no són homogènies: del dictat hi ha una mostra –no voldria mentir ni dir-ho per aproximació, perquè ho he buscat per poder-ho dir exactament–..., per exemple, per a les proves de dictat i composició hi ha una mostra de 1.651 alumnes, però, en canvi, per a les de llengua i matemàtiques hi ha una mostra de 25.893. Que algú m'expliqui científicament per què en un lloc hi ha una mostra vint vegades superior a l'altra. No té cap justificació estadística; és, si més no, una arbitrarietat que caldria explicar, perquè, si no, els resultats no són fiables. I així podia anar dient, perquè a les proves de ciències de la naturalesa i de geografia s'agafen 3.000 alumnes; aquí podria estar explicat perquè hi ha menys comunitats autònomes, però és bastant difícil d'acceptar que la reducció de dues comunitats autònomes comporta 17.000 alumnes menys a la mostra i continuen sent fiables. És a dir, hi ha unes irregularitats que poden tenir explicació, però que com que no la tenim, no podem donar per vàlids aquests rendiments.

Hi ha una concepció de l'educació, per exemple, que diu: «Dos alumnos con la misma proporción de aciertos pueden tener conocimientos de muy distinto nivel. Un alumno ha podido responder correctamente a los diez ítems más difíciles y otro a los diez más fáciles.» Aquesta possibilitat no es veu com a anecdòtica, sinó que és tan probable que és un dels motius per justificar les dites *escalas de rendimiento* enfront de l'exclusivitat de les habituals de percentatge. Que es puguin saber els deu ítems més difícils i ignorar els deu més fàcils d'una mateixa àrea suposa una concepció de l'ensenyament com a suma de fets aïllats i no com una integració progressiva on es relacionen fets, conceptes i procediments. Per nosaltres coses com aquestes són fona-

5370

mentals, perquè tornen a una concepció de l'ensenyament i del sistema educatiu absolutament jeràrquica i selectiva.

Per tant, per resumir, tot i que amb això no és difícil compartir la preocupació, perquè preocupats n'estem tots, no estem tranquils. Jo no n'estava abans de la reforma, potser estava més intranquilla abans, perquè sempre és sospitosa la calma aparent quan per sota està passant que es menyspreen, que es perden, que hi ha nens pel carrer de catorze anys; que a setze anys tenim ja perduda una població extraordinària de nois i noies que ja no estudien; que el batxillerat, que el BUP expulsava, després d'una selecció tan dura, una gran quantitat de joves perquè no arribaven al nivell; que a la universitat –jo sóc professora universitària i vostè també, senyor Francàs– sap quantes vegades ens hem queixat –o almenys nosaltres ens queixàvem– que hi ha coneixements, amb aquesta concepció que es pot saber el més difícil i ignorar el més fàcil, d'una certa exquisidesa acadèmica, però que allò més fonamental no estava resolt. Això ho hem dit tots.

Per tant, davant d'una situació com l'anterior, tan insatisfactòria, avançar, canviar pot ser difícil, però jo crec que és estrictament necessari. Segurament no compartim com fer-ho, i per això ens resulta impossible donar el vot favorable.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Flora Sanabra.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Francàs, tot i que en la intervenció que vostè va fer en la interpellació prèvia a aquesta Moció l'argumentava, tenia tres troncs, que un era –tal com ens ha recordat avui– l'estudi de l'INCE sobre la diagnòstic de l'avaluació de l'ESO; després ens parlava d'una segona branca, que eren les valoracions que diferents personalitats n'havien fet d'ella, i només el tercer punt era dir-nos que la Moció que el seu mateix Grup va presentar aquí i que va ser aprovada, no tota però en bona part, i també amb l'assumpció de sis esmenes del nostre Grup, retreure'ns altra vegada aquesta Moció.

Jo sí que cauré en la temptació, abans de dir-li, que ja li dic de bell antuvi que el nostre vot serà negatiu a aquesta Moció, però sí que voldria una mica, com a reconeixement al seu esforç, a la seva proposta de consens, de diàleg, de reconeixement a tot el que ens ha explicat no només avui en la Moció, sinó en la interpellació prèvia i també en la Moció i en la interpellació del juny i del setembre de l'any passat, i fins i tot en un debat sobre temes educatius que hi va haver l'abril passat, en reconeixement a aquesta voluntat que vostè té de portar-nos el tema educatiu amb ànim de consens, jo sí que passaria una mica a parlar-li de la filosofia dels cinc punts de la seva Moció. Som-hi, doncs.

El primer punt ens demana incloure a les instruccions de funcionament dels centres les resolucions de la

Moció 75/V. Jo voldria creure, senyor diputat, que coneix dos documents aclaridors respecte a això. Per un costat, l'informe que el conseller d'Ensenyament ens ha fet arribar a tots els grups d'aquesta cambra, que exposa les mesures que s'han dut a terme en compliment d'aquesta Moció, i que van tenir entrada aquí amb número de registre 340/266, i que ho explica. I, per l'altre, tot el que parla de la Resolució de la Direcció General d'Ordenació Educativa del 19 de juny, en la qual s'aproven les instruccions relatives a l'organització del currículum a l'educació secundària obligatòria per a l'atenció a la diversitat dels alumnes. Aquesta resolució no només és vàlida per al curs 97-98, sinó que té una vigència per a tots els altres cursos –hi pot haver petites modificacions–, i ens sembla que no cal fer-ne una d'igual per al curs que ve. Entre el compliment de la Moció que ens va presentar el conseller i la resolució d'instruccions per al començament de curs, ens sembla que tot el punt primer de la seva Moció queda completament contestat, i que és, doncs, per tant, innecessari.

Llavors, al segon punt de la seva Moció, vostè ens proposa marcar unes pautes concretes per a les instruccions i les organitzacions dels centres. En concret, ens en proposa sis, sis punts. Miri, senyor Francàs, a mi em sembla que la LOGSE és un marc, un marc ampli i flexible, i que la Resolució del 19 de juny també dóna unes pautes prou àmplies i flexibles perquè totes les mesures que vostè en la seva Moció ens proposa hi trobin alguna..., no d'una manera exclusiva, però que tinguin ampli marge per donar-los una resposta. Per exemple, vostè diu: «Un model curricular a l'ESO basat en assignatures anuals, comunes i optatives». Doncs bé, l'ordenació curricular de l'ESO contempla models d'organització de centre en els quals les àrees instrumentals bàsiques tenen una presència continuada en la docència de tot un any. La Resolució del 19 de juny ho il·lustra, fins i tot, amb diferents exemples. Ara bé, pot haver-hi centres que no vulguin que totes les àrees siguin anuals, d'altres que poden coincidir en unes sí i en unes no, i d'altres que no els interessi. No cal que tots els centres tinguin el mateix model d'organització curricular, basat en unes assignatures anuals. Ens sembla, doncs, que no cal modificar, com demana vostè, aquest punt, perquè ja està..., ja estan permeses les assignatures anuals, en les instruccions de començament de curs.

En la lletra b vostè ens diu que al segon cicle de l'ESO les assignatures s'organitzin en itineraris, que han de tenir una part comuna, una part pròpia o específica de l'itinerari, i una part optativa. Bé, doncs, les instruccions de referència que li he esmentat ofereixen nombrosos exemples per a la construcció d'itineraris. Per exemple, un itinerari per a alumnes que es dirigeixen a batxillerat d'humanitats, un altre per a alumnes que vagin cap a un cicle formatiu –que pot ser electricitat, electrònica, sanitat, etcètera–, però, cada itinerari, el que és segur és que resulta de la composició d'una part comuna de l'etapa, més un conjunt de crèdits variables que tenen a veure amb l'especialització que ha triat l'alumne, i encara una tercera part de crèdits variables optatius, complementaris d'aspectes de la formació no especialitzadors. L'organització d'itineraris, tal com es

pot comprovar amb els exemples, no és només possible, sinó que fins i tot és recomanada.

I així podríem anar seguint amb les altres lletres d'aquest punt de la Moció. Que els alumnes puguin agrupar-se per nivells: res no ho prohibeix, ni cal que sigui excepcionalment, com vostè demana. Que els centres facin una oferta de cultura clàssica: la presència de la cultura clàssica en l'oferta, en la part variable del currículum, hi és..., en la major part del segon cicle de l'ESO està garantida per la normativa de l'ordenació curricular vigent –si m'ho permet, jo voldria, per acabar aquest punt, demanar que repassi la lectura, que fins i tot m'ofereixo a fer-li a mans, d'unes publicacions del Departament d'Ensenyament, com per exemple «L'atenció a la diversitat en l'ESO: cinquanta idees per a la seva aplicació», o bé «Criteris psicopedagògics per a l'atenció a la diversitat», o bé «L'avaluació de l'ESO», que es contemplen interpretacions, orientacions, i sobretot exemples, que, de ben segur, jo penso que el deixaran molt tranquil·litat.

De totes maneres, vostè, a part d'aquestes explicacions i especificacions que li acabo de relatar, demana «estímul a la promoció professional del professorat de secundària». Bé, vostè coneix que hi ha convocatòries sobre llicències d'estudis retribuïdes en aquest aspecte. O bé també demana un increment de l'horari dedicat a la tutoria. Miri, un professor de secundària té un horari setmanal de trenta-set hores i mitja de classe: d'aquestes trenta-set hores i mitja, trenta són de presència en el centre; d'aquestes trenta de presència en el centre, divuit són lectives amb els alumnes, i dotze, que són lliures, que poden dedicar-se a tutories, però és que, a més a més, dues hores d'aquestes que es consideren lectives, d'aquestes divuit lectives, ja són dedicades a tutoria. O sigui, entre les dotze en el centre sense els alumnes, més les dues de tutoria, ens sembla que és suficient presència per dedicar-la a la tutoria.

Tots aquests són aspectes concrets de la seva Moció. Ara jo li voldria concloure amb la filosofia de per què votem que no a la seva Moció. Miri, una de les possibilitats més engrescadores, més positives, de la LOGSE, és que és un marc prou ampli i flexible com per permetre, com a país, la possibilitat d'un sistema educatiu propi que reconegui la nostra identitat i les nostres necessitats específiques. Però també, aquest marc ampli, el que permet és que cada comunitat educativa, cada centre –o sigui, alumnes, pares, professors, tècnics, professionals, autoritats locals, patronals, sindicats...–, tota la comunitat educativa a l'entorn d'una àrea i a l'entorn d'un centre, pugui, en cada moment, decidir què és el millor per a l'ensenyament, per als alumnes d'aquella zona, d'aquell centre. Això ens ho permet. I el fet de la seva Moció, al que va és a encotillar, a recomanar, a incidir només en uns aspectes d'aquesta llibertat de possibilitats.

Els mestres acostumem a recórrer a exemples per fer més entenedores les nostres paraules. Doncs, miri, jo li diria que allò que veiem que pretén la seva Moció és, com si diguéssim, en un ampli vano, només ens remarca, ens ressalta una barnilla, d'aquest vano; és com si, davant la possibilitat de poder escollir entre la varietat de colors que hi ha, vostè ens digués: «Sí, tots, però

miri, aquí hi ha el verd, miri's el verd, li recomano el verd, agafi el verd...» O, entre les possibilitats de la riquesa d'una fruita, vostè digués: «Sí, però miri la poma, agafi la poma, aquí té la poma, li recomano la poma...» Senyor diputat, nosaltres, el que volem és, de l'ESO, agafar tota la seva àmplia possibilitat que ens ofereix, així com també volem tota la riquesa cromàtica de l'arc de Sant Martí o tota la saborosa varietat de les fruites. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Bé, per pronunciar-me sobre les esmenes i sobre la petició que se m'ha fet... Sobre les esmenes, jo, en primer lloc, agrair al senyor Magí Cadevall el treball que hi ha darrere de la seva esmena, entenc que és molt d'agair. Canvia molt, la filosofia, de les esmenes que es van presentar a la Moció de l'any passat; o sigui, entenc que hem anat molt millor, i jo entenc que també ell entén que no puc acceptar-la, perquè almenys en algun punt queda molt clar que la seva postura és absolutament diferent de la meua. O sigui, per mi, vostè el que agafa és l'aplicació a Catalunya i, en el fons, en la seva part positiva, diu: «Esmercem més mitjans perquè es pugui fer». I em sembla lògic. Jo el que li dic és: l'aplicació que es fa a Catalunya és absolutament impossible; per tant, no és qüestió d'esmerçar-hi més mitjans, és qüestió de canviar l'aplicació, i llavors, possiblement, també farà falta esmerçar-hi més mitjans. Per tant, jo crec que hi ha un punt de desacord profund que fa que no puguem acceptar la seva esmena, no? I en un cas penso que és contradictòria, perquè vostè em parla en dos moments donats del tema de la importància de la tutoria –cosa que entenc lògica–, però en canvi no m'accepta quan jo proposo que s'incrementi el número d'hores: perquè, a pesar del que ha dit el Govern, doncs no, els professors d'ensenyament mitjà no tenen hores per a tutoria, a pesar que sobre el paper tinguin hores per a tutoria, doncs no en tenen, perquè es divideixen entre caps de departament, caps de seminari, semiseminari, subsecretari del seminari, etcètera, i llavors no queden reduccions per a hores de tutoria. (*Remor de veus.*)

Quant a la petició que m'ha fet el senyor Bargalló, jo, la primera part, evidentment, no és acceptable, perquè fins i tot les explicacions de la resta de grups l'han deixat més sol que a mi –que ja és difícil, eh? Però, en canvi, la segona part, no solament l'accepto, sinó que la beneixo i la podem celebrar junts quan vulgui. Perquè a totes les interpellacions –que ja són dues– que he fet, hi ha una cançoneta que és un gran pacte per l'ensenyament –públic, dic jo, i vostè hi afegeix el concertat: perfecte–, un gran pacte per la qualitat de l'ensenyament públic a Catalunya. És el meu objectiu. I, si aconseguim posar-nos d'acord, deixar el que seria el partidisme o la ideologia política a banda per buscar solucions comunes, jo retiro..., en fi, el que vulgui, re-

5372

tiro –possiblement fins i tot la biografia retiro, no?–, perquè és el meu únic objectiu en aquesta legislatura, en el tema educatiu. Però em sembla que estem, hi insisteixo, més sols que la una, no?

I, senyora Flora, si m'ho permet, quinze segons: si em diu que ja ho fan, voti-ho, perquè si no ho voten és que no ho fan. Els professionals de l'ensenyament, que és un altre exemple –vostè em posa la vareta d'un vano; jo li poso la realitat pràctica, la praxi pràctica–, els senyors que donen classe a Catalunya no entenen absolutament re del que els ha dit vostè. No ho fan.

Gràcies.

El president

Per aclarir-me sobre els termes: ho posen a votació, posen a votació la...? (Pausa.) D'acord. Doncs, senyores i senyors diputats, preparin-se, que anem a votar aquesta Moció.

Iniciem la votació.

Aquesta Moció ha sigut refusada per 11 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció. (Remor de veus.)

Declaració institucional sobre l'assassinat del bisbe auxiliar de l'arxidiòcesi de Guatemala

Un moment, senyores i senyors diputats. Amb l'acord de la Mesa d'aquest Parlament i dels portaveus dels grups, procedeix a llegir la següent declaració institucional.

«L'assassinat de monsenyor Juan Gerardi, bisbe auxiliar de l'arxidiòcesi de Guatemala, destacat defensor dels drets humans i decidit impulsor del procés de pau a Guatemala, ha commogut profundament tots aquells que es senten compromesos amb la causa dels drets humans a l'Amèrica central.

»El Parlament de Catalunya participa també d'aquesta commoció i manifesta la seva dolorida condemna d'aquest assassinat i la seva solidaritat amb el poble i amb l'església de Guatemala, i es suma també a les peticions que demanen el seu esclariment immediat.

»A la vegada, el Parlament de Catalunya s'uneix al clam encapçalat per les Nacions Unides en defensa del procés de pau a Guatemala, que només serà fort sobre la base de la veritat històrica i sobre la voluntat de superar l'herència de por i de silenci deixada pels anys de guerra en el poble de Guatemala.»

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa

Continuem l'ordre del dia. El divuitè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, presentada pel Grup Socialista: per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Assumpta Baig, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, i gràcies també per la presència del conseller. La Moció d'avui és continuació, també, d'aquest interès i d'aquesta motivació que expressem els grups polítics d'aquesta cambra respecte a l'educació, respecte a l'ensenyament.

La Moció ve de la interpellació presentada en el Ple passat, amb què des del Grup Socialista intentàvem demanar les responsabilitats polítiques del perquè havíem participat en aquesta avaluació, que jo mateixa vaig qualificar d'una escola anacrònica, tradicional, amb una avaluació qualitativa, i que ho tancava dient que era realment dels *curricula de Florido pensil*. Sols de la resposta del conseller vam poder interpretar que hi havíem participat perquè en l'INCE hi ha una cadira ocupada pel president del Consell Superior d'Avaluació de Catalunya. Això nosaltres ho hem de lamentar: hem de lamentar que no es faci la participació en uns aspectes importants, com era l'avaluació –no pas aquesta, que no hi estem d'acord i, per tant, varem malversar esforços, i vam fer que l'eina important de l'avaluació que permet la LOGSE comencés amb mal peu, i això és el que volem lamentar, eh?–, es fes únicament i exclusivament perquè hi havia una cadira ocupada, no perquè s'hagués discutit de quina forma havia de ser aquesta avaluació i com s'havia d'avançar en aquesta avaluació dintre del procés educatiu.

Ho lamentem, ho lamentem perquè gairebé, podríem dir, per deixadesa s'hi acaba participant i després no s'assumeix la responsabilitat d'aquesta participació ni el seus resultats. Nosaltres creiem que ràpidament s'havia d'haver assumit l'error en la participació en una avaluació que no correspon al concepte d'avaluació que té la LOGSE i que nosaltres desitgem que pogués tirar endavant. Per això la defensa d'aquest primer punt de la Moció, en què lamentem que, a més a més, hagi sigut una integració voluntària perquè, com bé vaig explicar, aquesta avaluació corresponia a les comunitats gestionades pel territori del Ministeri, però no hi feia cap falta que hi participés Catalunya. I, com que els socialistes hem defensat i continuem defensant una escola de qualitat per a Catalunya, lamentem que aquesta participació en aquest estudi es vagi fer i lamentem també que després no se n'assumeixin les responsabilitats de per què s'hi havia participat i es comenci a donar culpes als altres. Ho lamentem i no hi voldríem entrar més, en aquest aspecte; per això defensaré els punts 2 i 3 d'aquesta Moció, demanant que al més ràpidament possible, si ja està fet, que se'ns presenti i que es doni ja al Consell Escolar, als parlamentaris, als partits polítics, als sindicats, a la comunitat educativa perquè ho coneguim, i si no, que s'elaborin, al més ràpidament possible, estudis propis amb dades rigoroses i contrastades sobre el rendiment de l'alumnat de Catalunya i de la qualitat de l'escola catalana. Estudis que ja avanço que ens agradaria que fossin adaptats a la nostra realitat d'escola catalana, d'aquesta escola per la qual nosaltres hem treballat perquè arrel, escola de qualitat a Catalunya i que es donin dades qualitatives i que es facin avaluacions progressives, que són les que poden mesurar bé l'avanç o no del rendiment escolar i de la

qualitat educativa en una escola comprensiva per a tot-hom.

No desitgem això que hem vist, sinó que volem una avaluació rigorosa i que, a més a més, pugui ser una avaluació progressiva, perquè, evidentment, no podem avaluar l'ESO en el moment en què es troba en aquest moment, però sí que ja hem de fer les avaluacions corresponents per poder fer d'aquí a tres anys, quatre, l'avaluació total i poder posar les mesures pertinents que facin falta per poder avançar en aquesta LOGSE que és quelcom més, que és bastant diferent del que tots coneixíem previ a la seva aprovació. Per això, en el punt número 3 demanem també, ja indiquem quin és el camí que nosaltres voldríem per fer aquesta avaluació, eh? Ho fa el Consell Superior d'Avaluació de Catalunya i després ho porta, la seva anàlisi i debat, al Consell Escolar de Catalunya perquè en sorgeixin les mesures de millores, aquelles correccions, aquells aspectes que fan avançar de cara al sistema educatiu a Catalunya. Hem de lamentar també aquí que això, que avui ens ha portat a parlar d'aquest tema, és, curiosament, el que hauríem hagut d'haver fet l'any 94, perquè ara, degut que això es va filtrar a la premsa, ens hem assabentat que ja hi havia hagut un altre estudi l'any 94, que desconèixiem, que no vam afrontar tampoc amb la realitat necessària.

Les avaluacions que es contemplen en la LOGSE han de servir per optimitzar, per poder fer avançar, i ens dóna la impressió que fins aquest moment el que se'ns ha presentat són avaluacions que corresponen a aquella escola tradicional que nosaltres no desitjàvem, aquella d'anar fent exàmens, si suspensies t'anaven marginant i, per tant, s'anava donant només l'atenció a aquells que podien anar seguint. Nosaltres volem una escola comprensiva per a tothom, on l'avaluació serveixi perquè cadascú progressi en la seva mesura i, per tant, l'avaluació sigui una eina per al professorat i sigui una eina per a l'Administració per poder avançar en aquesta qualitat.

En el punt número 4 demanem que es treballi, evidentment, per l'escola comprensiva, que ja va quedar clar que també era l'escola comprensiva que volia el Grup del Govern de Convergència i Unió, i que es treballi bàsicament i posant molt èmfasi en la formació pedagògica dels docents: no es tracta solament de donar coneixements, sinó que la LOGSE és una llei que porta implícita una concepció pedagògica, una nova cultura per al professional i un nou concepte d'aprendre i, per tant, d'ensenyar.

En els punts números 5, 6 i 7 la Moció defensa l'altra part que va correspondre a la interpellació, que és la importància de donar a conèixer, d'estimar i de valorar què és l'escola pública i quina escola pública tenim. I, per això, nosaltres defensem que perquè hi hagi realment aquesta llibertat d'elecció de centre, no només perquè es conegui l'escola concertada, sinó perquè també es conegui l'escola pública, escola pública que en tenim de molta qualitat, es facin campanyes informatives, campanyes informatives que no estem dient que responguin únicament i exclusivament a una setmana, com se'ns va dir, que podia correspondre a la campanya per donar coneixement de quines són les

dates de preinscripció de matriculació, que evidentment aquestes són campanyes puntuals que s'han de fer perquè el ciutadà, la ciutadania no llegeix el DOGC per saber en quin moment s'obrirà el procés de preinscripció, i que nosaltres recolzem i creiem que des del Govern de la Generalitat també s'haurien de recolzar aquestes campanyes i haurien de sortir falques publicitàries a la televisió per conèixer en quin moment s'ha de fer això, sinó que també, en el punt número 5, el que defensem és que es facin campanyes informatives per donar a conèixer a la ciutadania les característiques i projectes de cada escola pública, i ens referim, per exemple, a aquest fulletó que avui he portat, que és gairebé un llibret, «L'escola pública, molt millor», del Moviment de Renovació Pedagògica del Garraf, i publicat pel Consell Comarcal del Garraf, que, com saben, està governat pels socialistes, que fa una explicació detallada dels aspectes tècnics però també del projecte educatiu de cadascuna de les escoles que hi ha a la comarca del Garraf. Ens sembla que això és donar informació perquè els pares puguin elegir els centres i puguin ja, des del primer dia, participar en aquests centres, en aquesta escola pública, que pensem que, si no es tenen encara projectes, que si encara no totes estan a la mateixa alçada, en el punt número 7 defensem que es compti i es donin plans especials per fer aquests projectes educatius.

I acabaria amb la mateixa presentació d'aquest llibret, que diu: «És clar que en els darrers anys l'escola pública ha fet un salt qualitatiu important i cal que aquesta qualitat es mantingui perquè l'educació és un pilar fonamental en la consecució d'una societat que tendeixi a l'eliminació de les desigualtats i a un tracte tolerant i solidari, exigint a les administracions que compleixin amb el seu paper i posant el treball il·lusionat a millorar els mètodes i les funcions...»

El president

Senyora diputada, ha esgotat el seu temps.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. «L'escola pública, molt millor»: que aquesta afirmació sigui per sempre una realitat. Per això els demano avui el seu vot a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Poden intervenir, com que no hi han presentades esmenes, els grups per fixar la seva posició. Pel Grup Mixt, el diputat senyor Lora, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Lora i Lillo

Sí, gràcies, senyor president. Per anunciar el nostre vot favorable a les propostes del Grup Socialista i afegir que estem d'acord amb la proposta que ens ha fet des del Grup d'Esquerra Republicana el senyor Bargalló d'obrir un debat, ell ha dit un pacte per a l'educació. Nosaltres, sense posar-hi títol, que això no és impor-

tant..., sinó per la necessitat d'obrir un debat entre totes les forces polítiques catalanes, sense fer partidismes i sense fer exclusions de ningú, per tal d'obrir el debat per situar mesures per aplicar en millors condicions la reforma educativa, per tal que aquesta sigui entesa com una mesura de progrés i de defensa de l'ensenyament públic, per tant, des del Partit per la Independència i des d'Unitat d'Esquerres creiem necessari aquest debat, i podem comptar tant amb el Partit per la Independència com amb Unitat d'Esquerres.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em sembla que amb més rapidesa o amb menys rapidesa acabarem havent de fer aquest debat sobre la realitat de l'educació, entre tots, per trobar aquest mínim comú denominador que ens serveixi per solucionar allò que ara tots coincidim que no acaba d'anar bé.

Centrant-nos en la Moció presentada per la diputada senyora Baig, jo li he de dir, en primer lloc, una cosa que el nostre Grup ja ha repetit darrerament. Nosaltres hem arribat a la conclusió que el tema aquest de l'INCE, que és un tema que ja comencem tots per pronunciar-lo malament, que el tema aquest de l'INCE potser la millor solució és que no existís i potser l'error és haver-lo creat, perquè arribes a la conclusió que a vegades es creen organismes potser amb la més bona voluntat del món, però que la seva pràctica real és entorpidora, en el sentit ampli de la paraula, en el món educatiu.

Anem a veure. Si volen que els sigui sincer, formo part d'aquell grup de professorat d'ensenyament secundari que a vegades, amb tots els respectes i la més àmplia simpatia i amistat pel diputat senyor Francàs i la diputada senyora Tolosana, ha arribat a la conclusió que hi ha teories pedagògiques que serveixen per molestar la pràctica didàctica, o que hi ha grans plantejaments de sociologia de l'educació que serveixen no se sap ben bé què, però no ajuden. I, aleshores, a vegades estudis com aquest de l'INCE, almenys tal com s'han fet fins ara, no aporten res de positiu. Que l'estudi no és un estudi asèptic, ja ho vam dir, però és que no hi ha cap enquesta que sigui asèptica, ni a l'hora de fer-la ni a l'hora de donar-la a conèixer. Que quan l'INCE va donar a conèixer aquest estudi era en una data molt concreta i tenia una voluntat molt concreta? Evidentment. Que aquest estudi, com la senyora Tolosana ens ha explicat anteriorment, doncs, té mostratges diferents a preguntes diferents? Sí. Que aquest estudi, a més a més, cau en l'error que intenta comparar els alumnes per segments d'edats però oblidant-se que pertanyen a sistemes educatius diferents? És cert, perquè posa a la mateixa balança gent que en una comunitat autònoma està en un sistema educatiu i en una altra comunitat autònoma està en un altre sistema educatiu.

Per tant, l'estudi de l'INCE ha anat molt bé per als mitjans d'informació, ha omplert pàgines; aquells mitjans d'informació que en van tenir l'exclusiva, doncs també els va anar molt bé; ha anat molt bé per als columnistes, perquè n'han pogut dir coses; als que de tant en tant ens conviden a alguna ràdio per participar en tertúlies també hem tingut alguna cosa a dir... Ja està bé, però deixem de parlar d'aquest estudi; no serveix per a res, és paper buit, és inútil, està mal fet, és una presa de pèl; deixem-ne de parlar, oblidem-nos-en. Que es va cometre l'error aquí de participar-hi? Sí, assumim-ho, i ja està, perquè si continuem donant tombos amb el famós estudi de l'INCE, nosaltres haurem d'acabar demanant una recollida..., una iniciativa legislativa popular per modificar la LOGSE i suprimir-lo, perquè si ens serveix només per a això, estem perdent el temps, i és allò que estàvem parlant abans, estem perdent el temps parlant de l'estudi de l'INCE mentre la realitat educativa continua desenvolupant-se en l'estat que està, i estem perdent molts esforços a discutir si el mostratge era o no era mentre la realitat educativa continua estant on estava.

Aleshores, senyora Baig, el primer punt li he de confessar que no l'entenc. Com que no l'entenc –no l'entenc–, em costa dir-li en aquest moment que l'hi votarem que sí; la resta de punts sí que l'he entès –problema de la manca de comprensivitat de la meua educació, n'estic convençut, i per això no sóc capaç d'entendre-ho–, els altres dos punts sí que els he entès, els els votaré a favor. «Instar estudis propis, anàlisis...», hi estem absolutament d'acord; «impulsar campanyes conjuntes» hi estem absolutament d'acord, tot i que hem de reinsistir en el que dèiem abans i del qual tots en som culpables: estem donant tombes al voltant del tema, estem donant, tots, tombes al voltant del tema, i aleshores potser el que dèiem abans i el que ara el senyor Lora deia: afrontem-ho de cara.

És difícil, és complicat, i abans ho deia el senyor Francàs, i jo ho vull dir, ho vull repetir aquí: tots els grups parlamentaris ens hem portat molt bé en el tema d'ensenyament, ens hem portat molt bé; no hem fet partidisme en el tema d'ensenyament. Molt sovint ens hem frenat en el tema d'ensenyament, molt sovint ens hem mantingut molt cauts en el tema d'ensenyament, i ho hem fet perquè és un tema tan important que qualsevol rellicada és perillosa.

I aprofito per parlar d'una cosa que sí que m'ha semblat entendre del primer punt aquest: per això ens saben tan greu les rellicades que s'han efectuat des d'alts càrrecs del Govern de la Generalitat. Per això ens sap tan de greu –per això ens sap tan de greu– que qui hagi volgut polititzar el tema sigui, a vegades, el president de la Generalitat. Per això ens saben tan de greu acusacions com s'han fet en boca del president de la Generalitat als grups parlamentaris d'anar en contra de l'escola pública, excepte una setmana a l'any, en què fem propaganda de campanya de prematriculació. Perquè no només és fals, no només és utilització política partidista del tema, que no hem fet, sinó que demostra que el senyor president de la Generalitat desconeix la realitat educativa, perquè la campanya de prematriculació, una setmana a l'any, la fan els sindicats, el Moviment de Re-

novació Pedagògica i el marc de la comunitat educativa, i no hi participem els partits polítics. Per tant, se'ns acusa d'una cosa que, a més que està ben feta, i que si la fa aquesta gent és perquè no la fa el Departament, però a més a més no l'hem feta nosaltres, a la qual ens solidaritzem i l'any que ve demanarem de participar-hi, perquè ja que hem de rebre bastonada com a mínim ser-hi i poder rebre-la amb tot l'orgull.

Per això deia que em saben greu les rellicades en aquest tema, perquè nosaltres hem estat molt cauts i continuarem essent molt cauts en el tema de l'educació, i continuarem amagant-nos, a vegades, posicions que podrien ser molt més radicals en el tema de l'educació. Ara, és normal que es radicalitzin les postures no dels partits, sinó dels col·lectius integrants del món educatiu. I si aquestes postures dels col·lectius es van radicalitzant, un dia o altre, els partits i els sindicats hauran d'arrossegar-se o s'arrossegaran per la inèrcia.

Per això, aprofitant aquesta segona Moció, reinsisteixo en la proposta anterior, aquella que hem fet, i anuncio el vot favorable a tots els punts de la Moció, i en el punt primer, doncs, el dubte encara que mantenim ara entre el vot favorable o l'abstenció. En tot cas, senyor president, si no diem res a l'hora de la votació és que no en demanem votació separada, i si demanem la votació separada del primer punt ja li ho farem avinent quan vostè indiqui la votació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Per posicionar-nos davant de la Moció subsegüent a la interpellació presentada pel Grup Socialista a l'anterior Ple, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha de fer un parell d'observacions prèvies, perquè s'entengui el nostre posicionament: una és que amb l'esperit que emanava de la interpellació i com queda, encara que sigui d'una manera molt genèrica, recollit en la Moció, hi estem plenament d'acord, i ara explicaré per què. Però també he d'explicar que pel que fa al punt primer nosaltres ja li diem ara que ens abstindrem: un, perquè és de difícil comprensió i, un altre, perquè si jo m'equivoco —i podria ser, però si m'equivoco ho lamento—, però la veritat és que llegint arribaria a la conclusió que aquesta «lamentable integració voluntària del Departament d'Ensenyament a l'estudi elaborat per l'INCE» portaria com a conseqüència..., d'un estudi que suposadament no s'avalua, perquè és «lamentable», la integració, porta com a conseqüència que s'hagin de prendre mesures per a la millora de l'escola pública. Per mi, la relació causal no està ben organitzada, no existeix. És a dir, si desautoritzem o no..., jo he entès en la seva interpellació i ara en la presentació de la Moció que qüestionava, si més no, la validesa d'aquest estudi, difícilment de l'estudi se'n pot treure cap conseqüència, si no és la de refer-lo, la de demanar més explicacions, la d'analitzar-lo millor

o la de desautoritzar-lo del tot, que potser jo una miqueta més atrevidament he fet, no?, que tampoc seria exactament això, sinó que cal tenir la informació sencera i la justificació d'alguna de les conclusions o de les opcions que es prenen, tant de la baremació, com de les mostres, com de les preguntes que es trien, com si el coneixement fos un valor inamovible i universal, una mena de llei natural, que no ho és. En la resta votarem afirmativament.

Jo entenc que hi ha, o nosaltres entenem que hi ha, en aquesta Moció tres aspectes que considerem molt important que es plantegin, encara que sigui d'una manera molt general, però considerem important que es plantegin en aquest Parlament. Un que fa esment de l'avaluació. Jo aquí —cosa que no m'acostuma a passar massa— discrepo del senyor Bargalló, perquè, miri, és veritat, l'avaluació és arriscada, per això els professors que ens passem la vida avaluant i amb una tranquil·litat, més o menys, però amb una certa tranquil·litat i d'ofici, diem qui va al cel, qui va a l'infern i qui al purgatori, que seria la repetició, el suspens al setembre, als alumnes, anys i anys i anys, i allí no tenim tants problemes de plantejament ideològic, d'equanimitat, d'objectivitat respecte al que fem amb els alumnes, que llavors siguem tan rigorosos quan l'avaluació ens toca una miqueta a nosaltres o toca una mica al sistema educatiu ho trobo, si més no, un xic qüestionable. És a dir, avaluar és molt difícil. No és possible, segurament, aquell desig que jo sempre repeteixo, perquè m'encanta, que diuen els anglesos, que l'avaluació ha de ser necessària, objectiva, útil, tècnica i ètica. Jo penso que l'avaluació és ètica quan s'expliquen i s'expliciten les motivacions i els objectius que es volen avaluar, no perquè sigui neutra, sinó perquè és explícita, no s'amaga res. Si vostè vol avaluar el rendiment estrictament acadèmic d'un model d'escola determinat aquesta avaluació serà ètica, encara que jo no estigui d'acord amb el model o no estigui d'acord amb els instruments que s'han utilitzat. No és ètica quan s'amaga sota suposades objectivitats, neutralitats, innocències que, en aquest cas —i sento haver de repetir, un altre cop, aquest informe—, han estat tan poc subtils que resulten gairebé grolleres o agressives.

Nosaltres sí que creiem en la necessitat d'avaluar, però creiem en la necessitat d'avaluar per tenir pistes per millorar. És a dir, que els alumnes, per exemple, per agafar una conclusió —aquesta és òbvia, no calia l'estudi— que fan faltes d'ortografia quan escriuen, de debò, saber això, d'aquí no podem treure en principi, per aquesta mera observació, cap definició, cap instrument que ens permeti dir com corregir-ho; han de fer alguna cosa més. El sol fet de la fotografia instantània d'un fet no et dona les pistes per canviar aquest fet: uns consideraran que més hores de llengua; l'altre que més hores de dictat; els altres que la culpa és del bilingüisme; els altres de la immersió; els altres ni una cosa ni l'altra: la formació del professorat; els altres no sé què..., la societat de la imatge, que també hauríem de plantejar-nos coses com aquesta, segurament, en parlar de l'anàlisi de la llengua escrita. Bé, no ho sé, però el que sí és cert és que la fotografia instantània de determinades situacions, aquest aturar-nos, que és important, no dona les pistes per concloure el millorament.

Nosaltres entenem que els punts 2 i 3, encara que sigui d'una manera molt genèrica, conviden a buscar un tipus d'avaluació que doni pistes per millorar. I en aquest sentit jo deia, a més a més, que també sigui ètic, és a dir, que expliciti a quin model d'escola, a quins objectius educatius, que poden no ser compartits al cent per cent, però que si són explícits converteixen aquesta avaluació, com a mínim, en objectiva des d'aquest punt de vista, en tant que explicita allò que vol avaluar. Per tant, nosaltres hi estariem d'acord.

Hi ha el punt número 4, que parla de la necessitat de preservar l'escola comprensiva. Miri, en la interpretació de l'escola comprensiva, jo recordo en moments que vam compartir diputats d'aquesta cambra quan vam fer un viatge a Escòcia i vam poder reflexionar, com sempre, sobre els mateixos temes –perquè els educadors i les educadores tenim una mica de vici, de no parar de parlar sempre del mateix–, que la comprensivitat l'enténem de maneres diferents, i en podríem dir «comprensivitat» tots. Jo recordo una conversa directament amb el senyor Francàs discrepant del que era comprensivitat.

Però jo sí que voldria dir, perquè a més m'hi dedico professionalment, i en el nostre partit, el nostre Grup Parlamentari, n'estem profundament convençuts, que l'organització no és un element neutral; l'organització funciona com un element vicari: transmet ideologia, transmet idees, transmet jerarquies, transmet igualitarisme o transmet democràcia, o el que vostès vulguin. Però organitzar els alumnes d'una determinada manera, com organitzar el professorat, com organitzar aquesta cambra, transmet jerarquia, transmet ideologia. L'organització no és neutral. Per tant, l'escola comprensiva vol dir, a més de la formulació, per a tots –més o menys podríem estar-hi d'acord en una formulació genèrica–, vol dir també compromisos organitzatius no discriminatoris i no jerarquizants, que no vol dir fer-ho tot igual i per a tothom, perquè això tampoc és equitatiu, això és senzillament igualitarista, que no és pas l'objectiu d'una educació comprensiva.

I pel que fa als últims punts, potser una mica massa centrat en les campanyes de matriculació, però bé està recordar-ho en aquests moments que estem veient com han funcionat enguany una vegada més, nosaltres pensem, com deïem abans, que la LOGSE és un canvi cultural profund, que l'hem de defensar, amb modificacions, amb més bona aplicació, amb més recursos, que ens hem de treure de sobre les preocupacions per aquelles coses materials que interfereixen en l'autèntica reflexió pedagògica que hauríem d'estar fent ara –com molt bé ens hi convidava el senyor Bargalló– tota la societat sencera, no només aquesta cambra, la societat sencera. I és que no la podríem deixar de fer mai, parlant d'educació: és una reflexió i un canvi, una modificació constant, tot i que la institució educativa, per definició, té molt de component conservador, perquè també hi ha coses bones a conservar en la societat. Aquest és el difícil equilibri.

Però nosaltres pensem que, a més a més de defensar aquesta LOGSE, n'hem de defensar el caràcter públic, i públic no perquè els professors siguin funcionaris, no perquè el propietari dels edificis sigui l'Ajuntament o

la Generalitat, l'Administració educativa, sinó públic en el sentit més profund de la paraula, perquè hi té accés tothom en condicions d'igualtat. Per tant, quan es concentra a l'escola pública un determinat públic i a l'escola concertada –també sostinguda amb fons públics– un determinat públic, discriminats pel seu origen social, nosaltres entenem que això fa que ni una ni altra compleixin amb el seu caràcter de servei públic.

Per tant, amb aquestes propostes que fa en la seva Moció el Grup Socialista, entenem que es pot minoritzar, segurament no corregir, perquè hauríem d'arribar a reflexions, també, que anessin una mica més enllà del que aquí es proposa, però segurament poden arribar a corregir o a minoritzar aquests, diguem-ne, vicis que tenim ara instal·lats, aquestes desviacions que tenim instal·lades en el sistema educatiu, en la xarxa pública i en la xarxa sostinguda amb fons públics. Perquè, en tant que la matriculació, o l'adscripció, o l'accés de l'alumnat, tingui seleccions de vegades no especialment explícites, però reals, vol dir que estan perdent el seu caire de servei públic, en ambdues xarxes, la pública i la concertada sostinguda amb fons públics.

Per tots aquests motius votarem que sí a tota la Moció i ens abstindrem al punt primer.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Bé, gràcies, senyor president. Intentaré no exhaurir el temps, amb una prèvia amb la senyora Baig, perquè en la seva interpellació va fer una allusió absolutament directa, que penso que és important contestar-la, perquè entenc que va ser una afirmació agosarada, no? Pel fet d'haver arribat una mica tard –que no és per culpa seva– a aquest Parlament, en aquesta legislatura, doncs, jo entenc que no em coneix o que em pot no conèixer, i llavors pot dir que jo he dit que el Partit Popular ha reconegut, per boca del seu diputat –que en aquest cas sóc jo–, que «els socialistes ho estem fent bé i que ho varem fer bé amb la LOGSE arreu de l'Estat». Bé, jo –ja m'anirà coneixent, suposo– no sóc gens partidari que els socialistes siguin dolents i nosaltres bons; aquest tipus d'afirmacions em posen absolutament nerviós, perquè entenc que no tenen res a veure, o sigui, no sóc gens generalista. Per tant, vostès van fer moltes coses bé, i a la LOGSE hi ha coses molt bones; ho reconec aquí i ho reconeixeré on vulgui. També reconeixeré que no és la nostra llei, que no l'hauríem fet igual i que, si no fos un luxe social i polític, la canviariem, però no la podem canviar perquè, una llei que encara no s'ha acabat d'implementar, seria un luxe social i polític canviar-la. Per tant, simplement per això entenc que el PP no la canvia. I jo, la postura que he agafat aquí és entendre que hi ha coses bones i intentar una millor aplicació d'aquesta Llei.

Jo, el judici que feia l'altre dia no és que el Partit Socialista arreu de l'Estat ho apliqués bé i aquí malament, sinó que aquí ho feien molt pitjor que ho van fer ells allà, amb la qual cosa no deia si allà s'havia fet bé o malament. Entenc que s'havia fet segons la seva concepció, i, per tant, ho agraeixo, però tampoc seria l'aplicació que faríem nosaltres, com es manifesta que les propostes que faig jo són votades en contra claríssimament per vostès; vol dir que ja es veu que en el criteri d'aplicació, bé o malament, d'una llei, en aquest cas no coincidim, no?

I jo, ja, referent més a la seva Moció, he de dir que, al punt 1, lamento que ho lamenti, eh?, i m'explicaré –m'explicaré. És a dir, tampoc m'agraden a mi aquests tipus de plantejaments de, quan ens fan una avaluació que no ens agrada, doncs, lamentar que ens avaluïn. Jo no lamento mai que m'avaluïn; és més, m'agrada que m'avaluïn tant com puguin. Evidentment, sí que faria les matisacions que ha fet la senyora Carme, la diputada Carme Tolosana, que llavors hauríem de discutir tècnicament què vol dir «avaluar». Perquè, és clar, a mi, que em diguin que els nens no sàpigen ortografia, em sembla perfecte, i m'ho pot dir qui vulgui, amb dades. A partir d'aquí, que no em digui ni que això vol dir que van néixer malament, ni que el seu pare... No, no, no em digui re. Vostè què mesura? Que no en saben? Val, perfecte, tant de gust, i anem per un altre... Però mai lamentaré que m'avaluïn; el que lamentaré és que, arran d'una avaluació, comencin a fer disquisicions falses, que em tergiversin resultats, que..., això sí que ho lamentaré sempre, com lamentaré qualsevol feina mal feta, eh?, la faci qui la faci.

Però ja dic que, en aquest cas, el meu problema d'aquest informe no és l'existència de l'informe, no és que Catalunya hi participi..., que em sembla lògic que hi participés, i a més em sembla que el conseller va dir que no era pas culpa nostra, sinó que això havia sigut en una època anterior, però, en fi, a mi em semblaria lògic que hi participés, com em semblaria lògic que es decidís no participar-hi, perquè és una decisió: si es decideix que no s'hi participa, que no hi participin. Però mai mataré el que ha fet l'informe –evidentment, és una comparació, eh?, la paraula «matar» s'ha de posar entre parèntesis–, sinó que jo del que em lamento és que els professionals –i ho he dit abans– de l'ensenyament a Catalunya, quan veuen els resultats d'un informe, diguin: «I d'aquí a uns quants anys serà pitjor.» Això és del que em lamento. No perquè sigui veritat –que no ho sé–, sinó perquè suposa que ells pensin que serà pitjor, i això sí que ho lamento. I m'agradaria que sortís una avaluació cada setmana del sistema educatiu, i una avaluació cada setmana de les matemàtiques, de la llengua..., si això fes, no que ens poséssim nerviosos, sinó si això fes millorar el sistema. És més, sóc fermament partidari de les avaluacions externes, i quan algú esmentava el viatge a Escòcia, doncs, jo em vaig endur idees molt grates d'allà. Una va ser la quantitat d'avaluacions externes al sistema. Evidentment, si les polititzem, fotuda; o sigui, han de ser avaluacions externes al sistema que ningú aprofiti, que ningú agafi l'avaluació i vagi al conseller i la hi faci empassar dient: «Mira, mira, què ha passat...» No, no és això, sinó que, com que som un col·lectiu, la gent que ens dedi-

quem a la política d'ensenyament, que sembla que ens preocupa més l'ensenyament que la política –i això em sembla que comença a ser clar–, potser som capaços de tancar-nos en avaluacions i, sense aprofitar aquestes històries, millorar l'ensenyament. I jo crec que val la pena aprofitar-ho. I per això torno a insistir que l'ofertament que ha fet el senyor Bargalló seria bo que l'escoltéssim, i després ja li preguntaré a ell, al passadís, quantes interpellacions haurem de fer perquè ens ho escolti algú, això. Perquè, igual a base de deu o dotze interpellacions més, aconseguim que hi hagi un acord per la qualitat de l'ensenyament, no?

Ja he dit que nosaltres, evidentment, el primer punt no el votàrem; la resta he de reconèixer que tampoc, però, en els punts que vostè parla d'avaluació, absolutament d'acord amb un altre text. Aquí potser sóc culpable de no haver tingut temps, possiblement perquè estava més preocupat pel meu que per això, i ho sento, i demano perdó per no haver fet una esmena –que m'hauria votat o no, no ho sé, eh?–, però penso que també ens podem posar d'acord en el tema d'aquesta avaluació, que jo entenc i insisteixo que és necessària, no?

I amb els últims punts sí que no estic d'acord, perquè tornem a estar igual. És a dir, jo penso que la publicitat positiva de l'escola pública no és fer publicitat de paper, no, no, no aniríem bé. La publicitat positiva de l'escola pública és que lluitem per descondemnar-la legalment. I torno a insistir en la frase que he dit més d'un cop, és a dir: li hem posat una cotilla que fa que no es pugui moure, a pesar de l'explicació que m'ha donat el Govern abans, que no hi havia cotilla; doncs, hi ha cotilla, eh?, i resulta que l'escola concertada té capacitat de fer línies, té capacitat de fer grups, té capacitat de fer el que li doni la gana, perquè el titular és una cosa, el diner ve per una altra i tal, i en canvi, a l'escola pública, doncs, resulta que no. És més –i els en posaré un exemple perquè vegin el que vull dir, que de vegades no s'entén, encara que jo crec que es comença a entendre–, s'estan donant instruccions als instituts, per part d'alguns inspectors, que cap nen repeteixi... (*Veus de fons.*) Aquells que no poden repetir..., poden repetir legalment, eh?, excepcionalment, més o menys, però s'estan donant instruccions a alguns instituts que no repeteixin. I saben per què? Perquè, si repeteixen, igual hi ha més alumnes que aules, i s'hi hauria de posar una línia més. Bé, això s'està dient als instituts. I jo he fet una pregunta al Govern per aquesta qüestió, perquè em responguin, perquè això ho estan dient inspectors a instituts. Bé, doncs, això seria greu; és a dir, seria greu que, per no esmerçar més esforços en una línia més, un senyor no repetís. Perquè, si es contempla la possibilitat de repetició, igual és que no és tan dolenta, eh? Jo, evidentment, no sóc partidari de la repetició per la repetició, però tampoc sóc partidari de la no-repetició per la no-repetició, perquè em sembla que els extrems mal goig fan, no?

Bé, això és una manera concreta... És a dir, jo entenc que la millor publicitat que podem fer de l'escola pública –i és el sentit de les meves mocions– és escoltar els professionals de l'ensenyament, donar sortides i fer que no hagin de ser tan rígides com estan essent ara i que puguin diversificar-se en els punts que he presen-

tat a la Moció, i entenc que el millor favor que els podríem fer seria aquest, i que llavors l'índex de matriculació no solament no baixaria, sinó que augmentaria. Perquè l'ideal, la competència bona, per mi, en una societat, és que l'escola privada, concertada o no, sigui bona, i l'escola pública sigui molt bona; i llavors hi haurà possibilitat real d'elecció. Si l'escola pública no és bona, no hi ha possibilitat d'elecció; per mi, no hi ha llibertat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jaume Jané.

El Sr. Jané i Bel

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el president em feia menció del temps necessari per a aquesta Moció, el mínim possible, perquè sortosament s'han dit coses –i coses molt importants–, ja, referides a tot això, i molt ben explicades. Tots nosaltres tenim per costum, en aquells aspectes parlamentaris que més ens afecten la vida nostra, política, i com a parlamentaris, de rellegir què passa en la cambra. Jo, el dia d'avui, em penso llegir i rellegir amb molta atenció moltes de les coses importantíssimes que en l'anterior punt de l'ordre del dia i en aquest s'han anat dient, i d'una manera especial, president, permeteu-me que digui que em rellegiré amb moltíssima..., em llegiré –perdó–, he escoltat i em llegiré amb molta atenció les aportacions, les dues aportacions que avui ens ha fet la senyora Came Tolosana, perquè, almenys a mi, m'han il·lustrat, i molt.

Senyora diputada, senyora Assumpta Baig, el llenguatge, l'oral, i el llenguatge escrit a vegades no acaben de poder ajudar-nos a fer-nos entendre, no ens acaben d'ajudar a fer possible que els altres entenguin el que volem dir. Sortosament, tenim el llenguatge gestual, tenim el llenguatge dels ulls, de la mirada, tenim el llenguatge de les matemàtiques i tenim potser algun altre llenguatge que són més entenedors. Ja li han explicat altres diputades i diputats que m'han precedit que és difícil d'entendre el que vostè ens vol dir en el primer punt de la seva Moció, perquè jo estic segur –jo n'estic segur– que si algú analitza aquest primer punt, quan diu que lamenta, després d'una integració..., voluntària, no; vostè ja ho sap, que no és voluntària: és d'obligat compliment, la integració, en aquesta avaluació. No em poso amb els resultats, que prou explícits han estat.

Però, per postres, ens diu: «No prenguessin immediatament mesures per a la millora de l'escola pública i privada a Catalunya.» Senyora diputada, vostè creu que ha de ser aquest procés d'avaluació el que el nostre Govern, després de tants anys..., hagués de prendre immediatament mesures per a la millora de l'escola pública i privada de Catalunya? Això camina des de fa molts anys. Per tant, jo em refugio a creure'm que, a vegades, el llenguatge escrit no ens explica –ni l'oral– el que volem dir.

El tema de l'avaluació és un tema, independentment del que ja s'ha dit –i s'ha dit molt ben dit–, és un tema de reflexió profunda sobre els objectius i la finalitat del procés educatiu. I, per tant, l'avaluació –i em sembla que hi estaríem tots d'acord– ha de ser una autèntica valoració del sistema educatiu que volem aplicar. Ha de ser, l'avaluació, un instrument utilíssim per a la millora global dels processos. No val posar només una de les seves variables. I una de les seves variables del procés, en la millora global, podrien ser els resultats acadèmics. I quan aquests resultats acadèmics se'ns volen posar per davant de l'autèntica avaluació, que ha d'anar dirigida a la millora global dels processos, és quan uns o altres fem trampa.

Escoltem, escoltem la realitat del nostre país, escoltem des de la cambra la realitat del nostre país. Si la responsabilitat que en aquests moments un servidor està assumint en el Grupo de Trabajo sobre las Humanidades, a nivell d'aquesta anàlisi en l'Estat espanyol que en aquest moment s'està fent..., si tenia jo algun dubte, me l'han tret: Catalunya és qui disposa, en aquest moment, d'un desplegament del nou sistema educatiu promulgat per la LOGSE més avançat, més desplegat. I vostè, senyora diputada, i un servidor també, per motius polítics i per motius professionals, sabem que no hem donat una passa sense anar-la avaluant. En l'etapa experimental ho hem anat fent, en l'etapa d'avançament ho hem anat fent i en l'etapa aquesta que estem actualment vivint, la de la universalització del desplegament del nou sistema educatiu, no hem deixat, no estem deixant d'avaluar. Nosaltres comptem amb una ordre del Departament d'Ensenyament, que es va aprovar el 20 d'octubre de 1997, amb el dictamen favorable del Consell Escolar de Catalunya –del qual crec que vós seguiu formant part–, ordre per la qual es regula l'avaluació dels centres sostinguts amb fons públics, públics i privats concertats; avaluació interna dels mateixos centres; avaluació externa duta a terme per la inspecció educativa –autèntics, també, professionals de l'educació; la Inspecció són uns autèntics, també, professionals de l'educació–; avaluació de l'assoliment dels objectius en matèria d'educació, a càrrec del Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu.

Tot això que en el primer punt, que ja hem dit que és difícil entendre'l, el punt primer d'aquesta Moció..., però en els altres punts el que se'ns demana és una cosa que ja sabem els que professionalment i políticament estem compromesos amb les qüestions de l'educació a casa nostra. Per tant, ens sembla que hem de tenir la garantia que el Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu de Catalunya, i també, al seu moment, el Consell Escolar de Catalunya –a qui van destinats, a més a més del Departament d'Ensenyament, dels responsables del Departament d'Ensenyament, els resultats del Consell Superior d'Avaluació–, tindran tota aquesta documentació.

Jo crec que, quan parlem dels aspectes de la comprensivitat, que vol posar en primer terme o en un nivell molt important el nou sistema educatiu..., atenció amb els absoluts, perquè la comprensivitat ens compromet també a la diversificació, i quan només accentuem un punt, segurament farem una malifeta als destinats-

ris de l'educació, que són aquests nois i aquestes noies, aquests nens i aquestes nenes que en les escoles de Catalunya s'està intentant, entre tots plegats, que el dia de demà siguin unes persones lliures, autònomes i responsables.

Jo crec, senyora diputada..., no voldria..., recordar-li que vostè ens ha parlat, ens ha ensenyat un exemplar d'una publicació del Consell Comarcal del Garraf, on hi han també partits polítics, on hi han els nostres partits polítics, que ens donen peu a estar en diferents grups parlamentaris en aquesta cambra. Hi han altres publicacions: del *Diari de Vilanova*, jo porto una entrevista que a vós mateixa us varen fer. Hi han moltes publicacions. No es tracta, per a la defensa en el període de la preinscripció en les escoles públiques de Catalunya, de treure brillants o no brillants, en paper *couché* o en paper reciclat, impresos de propaganda d'aquell moment. L'escola pública, l'escola concertada de Catalunya és en el dia a dia, amb l'acció de tots i cada un dels professionals que hi estan treballant i de tots i cada un dels polítics que estem compromesos amb la tasca política a Catalunya, que l'hem d'anar forjant. I per tant, ens sembla amb totes aquestes explicacions, senyora diputada, senyor president, senyores i senyors diputats, que està ben clar que el nostre Grup votarà en contra de tots i cada un dels punts de la Moció presentada.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta Moció. Hi ha una petició de votació separada del punt 1. Alguna petició més de votació separada a part del punt 1? (*Pausa.*) Per tant, demano a les senyores diputades i senyors diputats que es preparin per a la votació.

Votaríem en primer lloc, precisament, el punt 1 de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquest punt 1 ha sigut refusat per 28 vots a favor, 60 en contra i 11 abstencions.

Procedirem ara a votar la resta dels punts de la Moció.

Iniciem la votació.

La resta de la Moció, dels punts de la Moció, ha sigut refusada per 40 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les comarques d'obligada reactivació de Catalunya

Procedirem ara a substanciar, per acord dels grups, conjuntament, els punts 19, 20 i 21, és a dir mocions subsegüents a la interpellació al Consell Executiu sobre les comarques d'obligada reactivació de Catalunya, sobre el desenvolupament socioeconòmic de les comarques més meridionals de Catalunya i sobre les comar-

ques més meridionals del Principat de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci per poder començar la substanciació d'aquestes mocions.

Té, en primer lloc, la paraula per exposar en nom del Grup Socialista la Moció el diputat senyor Josep Abelló, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Abelló i Padró

Bé, bon dia. Gràcies, senyor president. Senyores diputats, en el darrer plenari vàrem presentar el Grup Socialista, amb un grau de coincidència no tant en el nom, sí en la temàtica amb altres dos grups polítics... La nostra pretensió era discutir una vegada més en plenari un tema que evidentment ens amoïna, que ens preocupa i que, com que creiem que amoïna i preocupa algú més, ens va semblar que havíem de reclamar que fos el mateix Parlament qui instés el Govern, en definitiva, que se n'ocupés.

En part probablement pel nom de la interpellació que nosaltres vam fer, que parlàvem de les comarques d'obligada reactivació, potser en nom del Govern va ser el conseller Subirà qui va contestar la nostra —la que jo vaig substanciar— interpellació. En canvi, les altres dues, presentades pels altres dos grups polítics, va ser el conseller Macias. Per la meua part el meu interpellat en el Govern, el conseller Subirà, ell, una vegada més —i ho dic amb to «carinyós»—, va fer gala d'una gran capacitat de relat, va ser un magnífic relator. Jo recordo que una vegada li deia que en les interpellacions o en les intervencions parla més explicant coses que no pas contestant, i en la darrera ocasió no va ser una excepció. Ell m'explicava un dia que havia estat professor, o que era professor i que segurament eren reminiscències d'aquesta època. Ell em va parlar dels processos d'industrialització de principis de segle a Catalunya, de la desindustrialització, va parlar d'alguns processos industrials en alguna d'aquestes comarques, però no vam poder entrar en el tema que desitjàvem, si bé vam acordar una qüestió, que jo la considero de màxim interès: és que no es tractava d'entrar en números que ens permetessin demostrar o rebutjar una tesi, sinó que en definitiva es tractava d'acordar conjuntament quins números, quines xifres, quines estadístiques ens permetrien mostrar aquesta tesi que és evident que hi ha unes comarques a Catalunya que tenen una velocitat de creixement completament diferent a la resta del país.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El conseller Macias va fer una defensa segurament més aferissada en les mocions que van presentar companys d'altres formacions polítiques, però en canvi sí que va entrar en números, en estadístiques. Per exemple, una de les qüestions que jo havia anunciat i havia demanat que no en parléssim gaire, que era precisament d'aquestes estadístiques, era per exemple la renda *per capita* en algunes comarques. És lògic que la utilitzem com a argument, però els processos de comparació, per

5380

exemple en aquest cas, ens portaven a determinar que la renda *per capita* en algunes d'aquestes comarques, com poden ser el Priorat, la Terra Alta, etcètera, és a dir les que esmentàvem, havia crescut; en canvi –i era un factor d'interès–, havia crescut no perquè el numerador, que és la renda global, hagués crescut molt, sinó –no havia crescut; al contrari, havia baixat–, sinó que el nombre de persones que hi vivien havia caigut de forma espectacular.

Penso, en definitiva, que un dels acords que en el diàleg obert que varem tenir el conseller Subirà i jo mateix era aquesta qüestió; és a dir, és evident que eren unes comarques que requereixen una especial atenció; és evident que sobre les xifres caldria que ens poséssim d'acord sobre quines xifres cal tenir en compte per mesurar aquest estat, perquè evidentment pot tenir en el temps una mobilitat, quines són i quines no són. S'evidenciava així en aquest sentit en les altres interpellacions que van fer els altres grups. Aquesta evidència ha estat clara, jo vaig ser el diumenge passat al coll de la Teixeta, en un procés de reivindicació que feien algunes d'aquestes comarques, concretament liderat bàsicament pel Priorat –hi havia gent de la Terra Alta, hi havia gent de la Ribera, també– en què l'argument fonamental..., és cert que era una qüestió d'una carretera, però és ben cert que mostraven, com a hipòtesi de treball que és, que es tracta d'una comarca abandonada.

Es tracta precisament d'això: d'instar el Govern amb aquesta Moció que, 1, mesurem per una banda quines són les dades sobre les quals ens hem de posar d'acord i ens han de mostrar el grau de desenvolupament d'unes comarques respecte a la resta de Catalunya, i 2, instar el Govern –i el Parlament, per descomptat, igual que en l'anterior punt–, instar el Govern i el Parlament a prendre algunes accions. Aquest és el sentit veritable de la Moció que hem presentat. Té, per tant, dues parts bàsiques.

Aquestes dues parts la veritat és que, quan les preparàvem en el si del Grup, preteníem –pensàvem que podia ser, i sembla que en part podrà ser així– que hi hagués una de les parts, que era posar-nos d'acord sobre com mesurar les comarques en les quals –per tant, instar a buscar aquestes mesures, aquests índexs– pensàvem que podríem aconseguir i obtenir un vot que sí, afirmatiu, absolutament majoritari. Per això vam posar aquesta part. La segona, la segona part, els altres punts el que pretenien era dir: «Escolti, jo faria això», però el que pretenien bàsicament és que aquesta segona part pogués ser esmenada, transaccionada; és a dir que invitéssim la cambra i que tots els grups de la cambra poguéssim trobar entre tots qüestions que instessin el Govern a prendre mesures un cop presa la decisió de quines comarques cal reactivar i, per tant, quines comarques poden tenir un cert grau de depressió relatiu respecte al conjunt de Catalunya. Aquest és el sentit. Insisteixo, hi han dues parts: una per votar-la que sí i l'altra per, en tot cas, transaccionar, que fóra la part més de govern.

Hi ha presentada i transaccionada conjuntament una..., em sembla que no s'ha de dir transaccional, sinó que l'esmena és tècnica, però bé, en qualsevol cas, el que és evident és que és una esmena sobre el text presentat que

pretén agrupar aportacions dels altres dos grups i del nostre mateix, del Grup Socialista, en la qual se'ns fa una proposta que nosaltres evidentment acceptem, si no, com saben, no l'hauríem signat. Per exemple, aquí apareix una qüestió –apareix una qüestió, no? Nosaltres, hi ha una de les comarques que aquí s'expressaran en aquestes esmena tècnica que nosaltres havíem expressat. No és que no volguéssim ficar-la, evidentment que no és aquest el sentit, perquè aquest és el problema que hem de mesurar: primer, quines són les que requereixen major atenció o no. No sé si perquè el diputat que ens ho ha proposat és alcalde en aquella comarca –penso que tampoc deu ser això, però em permet, en tot cas, dir-ho– o bé perquè hi havia altres grups que sí que l'havien inclòs... Bé, per descomptat que nosaltres l'acceptem, ens sembla bé. Però sí que manifesta una de les qüestions fonamentals que volem mostrar en la nostra Moció. És a dir, em penso que en els creixements i velocitats de creixements diferenciats ens hauríem de posar d'acord de com mesurar-los i, per tant, quines requereixen major atenció, 1.

2, que és la segona part que nosaltres plantejem en la Moció i que demanàriem en aquest sentit, si no és avui, perquè, en no haver-hi esmenes, m'oloro que el Grup majoritari ens dirà que no..., l'ideal fora que poguéssim fer propostes concretes. Deixaria aquí la meua intervenció, senyor president.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Abelló.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament socioeconòmic de les comarques més meridionals de Catalunya

Correspon ara debatre's conjuntament la intervenció del senyor Víctor Gimeno: per presentar la seva Moció.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Deia que aprofitaria en aquesta única intervenció per defensar la meua Moció i posicionar-me sobre les altres dues que estem debatent conjuntament en una única intervenció. Evidentment, al Ple passat aquestes tres interpellacions que van provocar les mocions van estar centrades a fer una certa anàlisi sobre les comarques que alguns amb una perspectiva, els altres amb una altra, però que consideràvem que mereixen una atenció prioritària per part de l'actuació del Govern de la Generalitat, i tothom, cadascú des de la perspectiva que ho vam enfocar, intentàvem justificar per què.

En el cas concret del nostre Grup Parlamentari, el que vam fer va ser centrar-nos en les sis comarques més meridionals de Catalunya, que administrativament no corresponen ni a una única província; eren concretament les Garrigues, la Terra Alta, Priorat, Ribera d'Ebre, Baix Ebre i Montsià. Bé, aquestes sis jo crec que va quedar prou palès que tenen unes dades objec-

tives de caràcter molt negatiu en la seva evolució o, com a mínim, negatiu, tant en el que fa a l'evolució demogràfica, a l'envelliment de la població, a l'evolució del producte interior brut, a la distribució d'aquest producte interior brut *per capita*, als percentatges de població activa dedicada a l'agricultura o als serveis, o en el que s'anomena amb caràcter més general, que és una agrupació de dades, nivell de benestar; és a dir, la repercussió que les infraestructures i els serveis destinats als ciutadans tenen al conjunt d'aquestes comarques. I deïem que en algunes d'aquestes comarques tots els índexs eren negatius, i altres en tenien alguns que no eren negatius, però fins i tot n'hi ha algunes que són enganyoses. Per exemple, vam comentar el fet de la Ribera d'Ebre, que té un PIB *per capita* molt elevat, però precisament és pel factor distorsionant bàsicament de les centrals nuclears d'Ascó que estan allí dintre.

Bé, dit això, jo crec que el conseller no ens va negar la realitat, fins i tot ell va dir que coneixien el diagnòstic i la necessitat de fer unes polítiques. Sí que crec que hi han dos qüestions que hauríem de matisar. Ell plantejava l'exhibició impúdica d'estadístiques negatives que flagellen el territori i que no són una bona eina per aconseguir dinamitzar ningú, i va arribar a plantejar que, si l'evolució de les inversions *per capita* al territori en aquelles comarques era lleugerament superior a la mitjana de Catalunya, ja ens podíem donar una mica per contents.

Jo li vaig dir que no tornés a sortir amb aquestes dades, en pessetes per habitant, perquè li puc fer un altre exemple diferent: la comarca de la Terra Alta o la del Priorat, amb deu o dotze mil habitants —una no arriba ni a deu tampoc— podien equilibrar-se en habitants a una població qualsevol, mitjaneta, petita, de l'entorn metropolità. Jo crec que qualsevol podrà entendre que en una comarca com el Priorat, amb nou mil habitants, dir que farem dos escoles, farem un institut, farem un poliesportiu, un centre cultural i un centre d'assistència primària i la població estarà ben atesa perquè estarà igual que en aquesta població de l'entorn metropolità, és un element que no satisfà les necessitats d'una comarca tan dispersa, amb molts pobles, la majoria dels quals no arriben ni tan sols als mil habitants, pràcticament tots, fins i tot el mateix podríem dir de la Terra Alta. Per tant, el factor pessetes per habitant d'inversió no és un factor ni definitori ni significatiu a l'hora de parlar de les necessitats d'un determinat territori.

Hi ha una qüestió que avui mateix surt als diaris, un estudi de la Universitat Rovira i Virgili, que l'ha fet en col·laboració amb la Cambra de Comerç i amb el Port de Tarragona, i que alguns diaris titulaven «la manca d'inversions en infraestructures a les comarques de Tarragona hipoteca el desenvolupament econòmic d'aquest territori». I això ho deien bàsicament centrat en les necessitats de Tarragona i de Reus, del Baix Camp i del Tarragonès; però si, això, a més a més parlem de les necessitats d'infraestructures en les altres comarques d'aquestes que estàvem plantejant, això encara és més patent. Per tant, que hi ha una necessitat d'inversió, que hi ha una necessitat de tindre unes actuacions de caràcter prioritari, de caràcter preferent, de

tindre una atenció especial a aquestes comarques, està fora de dubte.

Per això el que plantejem aquí és: no parlem més ja de la necessitat, sinó parlem de què és el que podem fer. I la nostra Moció el que planteja són algunes de les qüestions. Primeres qüestions: constatem que cal actuar d'una manera específica en aquest territori, no n'hi ha prou a dir que hem d'actuar o que anem actuant; crec que constatar significa que ens adonem de la realitat i, si ens n'adonem, és quan potser som capaços d'actuar per transformar-la. No val ni amagar les evidències ni fer copets a l'esquena dient que ens portarem bé i que amb una mica d'entrenament, encara que tinguem dos centímetres menys, podrem saltar igual o més que els altres, que era l'exemple que ens feia el conseller.

Constatar que cal actuar és la millor manera de comprometre el conjunt del Govern a actuar. I a partir d'aquí plantejàvem: primera, accelerar la tramitació del Pla territorial parcial; ja sé que el Pla territorial parcial hauria d'estar acabat, hauria d'estar acabat. En concret, cal dir que se'ns va comentar que al març estaria fet i estaria presentat, i estem entrant al maig i encara no s'ha fet. Per tant, s'està endarrerint i el que cal és no sols accelerar-lo, sinó sobretot el que busquem en aquest punt és que cal el coneixement, el debat i la implicació de les institucions, de les entitats i de les organitzacions de la zona, perquè hi hagi realment un coneixement profund que sigui assumit pel conjunt del territori que, a conseqüència d'aquesta assumpció, hi hagi també una exigència per part d'aquesta societat civil de compliment d'aquest Pla territorial.

S'extreuen dos conclusions d'això: primera, hem d'habilitar els recursos suficients i, després, hauríem de descentralitzar les actuacions del Govern de la Generalitat en aquell instrument de què ens vam dotar, l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, perquè teòricament, legalment, és un institut, és un organisme que té capacitat de promoure, d'impulsar i d'executar accions sobre aquell territori. I, si això ho fem a través d'una descentralització, que hem començat —em poden dir alguns diputats: «no, és que ja s'han traspassat algunes competències en manteniment i funcionament de la navegabilitat»—, és un aspecte positiu, però és completament insuficient.

N'hi ha altres, que aquí també portem: el tema del turisme; una marca turística pròpia de les terres de l'Ebre; les terres de l'Ebre no són Costa Daurada des de cap dels punts de vista que puguem analitzar-ho i aquesta marca turística hauria de ser adaptada a les característiques del territori i que estigués, aquest desenvolupament de la marca turística, fet amb la col·laboració i el suport de totes les administracions i de les organitzacions que es mouen al territori.

Elaborar plans estratègics de reactivació econòmica al Priorat i les Garrigues; òbviament, quan parlava de Priorat i Garrigues comptàvem que també hi haurien d'estar la Terra Alta i la Ribera d'Ebre; el que passa és que ho emmarcàvem dins del Pla territorial parcial i de les actuacions que es deriven del Pla territorial parcial. Com que hi ha aquesta esmena tècnica de consens entre tots, evidentment hi estem d'acord i incloure la

5382

Conca de Barberà com a comarca una mica més amunt, però que compartim els plantejaments que es feien l'altre dia, tampoc no crec que sigui contrari al nostre plantejament inicial. Per tant, si hem de fer plans específics de reactivació a les cinc comarques que es plantegen en aquesta esmena tècnica, fem-ho, però dos haurien d'estar desenvolupats dins del que és l'actuació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre.

Hi ha un tema que és una mica punyent: el tema de la millora del transport col·lectiu a través de resoldre els dèficits de Renfe. Fa més d'un any que vam presentar propostes en aquest Parlament, s'han aprovat dos –dos– resolucions instant a millorar l'operativitat i els accessos de l'estació de l'Aldea - Amposta - Tortosa, i, igualment, millorar l'ús de l'estació d'Ulldecona, i els vull recordar una cosa: diumenge passat –hi ha algú que estava al coll de la Teixeta– jo, personalment, i molt dirigents de Convergència, dels socialistes, del Partit Popular, estàvem també a Ulldecona tallant la via del tren i exigint que aquella estació tingués una utilitat, ja que és la primera estació de Catalunya de Renfe, pel sud òbviament. Hi érem dirigents de tots els partits; perquè sis mesos o vuit mesos després de la resolució encara estem amb una estació inútil i l'alcalde d'Ulldecona –obvio dir a quin partit pertany– ens deia: «I, si cal, la tallarem més vegades.» Espero que no, espero que no calgui fer això, però estem així.

El coll de la Teixeta ja s'ha comentat. Penso que cal també parlar de la consolidació i l'aplicació d'estructures de comercialització dels propis productes d'aquella zona: oli, vi, arròs, cítrics són uns dels més representatius, uns d'unes comarques, els altres de les altres, i es prioritzen aquestes actuacions de comercialització a favor de les organitzacions de producció –cooperatives, societats agràries de transformació–, no a favor de les estructures comercials, que, òbviament, també n'hi han.

Pensem que el port de les terres de l'Ebre, bàsicament plantejat a la Ràpita, és l'assignatura pendent. De la consolidació d'estudis universitaris en parlarem la setmana que ve en una proposició no de llei que està presentada, i el tema de la telefonia mòbil crec que és un escàndol –ja m'han dit que s'aprovarà–, però hi han en aquella zona moltes, moltes àrees fosques que cal resoldre. I finalment, la consolidació d'activitats econòmiques per als agents socials en totes aquelles comarques meridionals que tenen dificultats.

Acabo la meva defensa...

El vicepresident primer

Vagi acabant, si us plau, senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

I només per dir que en les altres dos mocions votarem favorablement a les propostes, tant del Grup Socialista, potser són una mica més genèriques però comparteixen la filosofia, com també del Grup d'Esquerra Republicana, amb què en bona part coincidim; potser ells en el seus apartats finals el concepte de comarques meridionals ho entenen més com a circumscripció territorial o com a província, i parlen de Tarragona, parlen de

Reus, parlen d'equipaments comercials i port de Tarragona, però, evidentment, compartim lo que avui –com he dit– deien no sols Esquerra Republicana, Iniciativa i el Partit Socialista, sinó entitats com la Universitat Rovira i Virgili, la Cambra de Comerç i el mateix Port de Tarragona. Tenim dificultats estructurals i cal mirar de resoldre-les per no hipotecar el nostre futur.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Gimeno.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les comarques més meridionals del Principat de Catalunya

Ara presentarà la seva Moció el Grup d'Esquerra Republicana; en nom del Grup, intervé el senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Abans que em comenci a comptar el temps, si em permet un aclariment tècnic des del punt de vista que s'ha fet esment a una certa esmena: no és ben bé això, sinó que del que es tracta és que el punt cinquè de la Moció del Grup d'Iniciativa - Els Verds, el punt sisè de la nostra Moció i el punt segon de la Moció del Grup Socialista, els diversos grups parlamentaris hem considerat que seria convenient votar-los tots conjuntament. Per tal de poder-los votar conjuntament calia fer un redactat que s'adaptés a això. Senzillament el que hem fet és això, si no m'equivoco, i, per tant, posem les coses al seu lloc perquè ningú, diguem-ne, doncs...

El vicepresident primer

Crec que no s'equivoca, senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Fet aquest aclariment, efectivament hi havia tres mocions coincidents, segurament coincidents en part només perquè evidentment el tractament que hi vam fer els diversos grups parlamentaris, doncs, tenia matisos importants en cadascuna; tot i això, és cert que sí que hi havia alguns aspectes, i fruit d'això també en part és la votació que farem posteriorment que ens afecta tots plegats. Tot i això, el nostre Grup, d'alguna manera, en plantejar la Moció ho ha dividit en tres blocs. Jo ja vaig avisar l'altre dia, quan feia la interpellació, que nosaltres més que fer..., bé, parlàvem de comarques més meridionals per fer servir un eufemisme, per no dir una província, però que, en definitiva, del que es tractava aquí era de parlar desgraciadament encara d'una realitat que ningú ha estat capaç de carregar-se en aquest país, que és la província, no?, en aquest cas la província de Tarragona, i, en definitiva, si la província de Tarragona existeix és per voluntat política d'uns grups determinats que no els fa

res que això sigui així. Per tant, en aquest sentit no ens havíem pas d'amargar d'això.

Tot i això, nosaltres hem dividit la nostra Moció, en tot cas la defensa d'aquesta Moció, en tres blocs diferents: un bloc primer seria tot el que seria més estrictament Terres de l'Ebre i especialment l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre; un segon bloc seria el Priorat especialment, però també la Terra Alta i la Conca de Barberà, és a dir, les comarques que algú en deia «d'obligada reactivació econòmica», amb un nom que em sembla afortunat, i el tercer bloc era més una reflexió al voltant de Reus i Tarragona, el que seria el Camp, entre altres coses perquè entenem que aquest també és un tema important que segurament que mereixeria una altra interpellació, com a mínim un altre debat, però que, evidentment, ho vam plantejar tot en el mateix paquet.

Dit això, entraria directament ja, doncs, el que seria l'Institut per a les Comarques de l'Ebre. Nosaltres plantejem diverses qüestions en relació amb l'Institut, i, d'alguna manera, entre el que es va produir a la interpellació i que nosaltres avui defensem en aquesta Moció, s'han produït unes declaracions del vicepresident, que sembla que tingui funcions bastant representatives, en aquest cas de l'esmentat Institut, el senyor Santiago Campos, que a més a més és alcalde de Móra d'Ebre i a més a més president del Consell Comarcal de la Ribera d'Ebre, en què d'alguna manera qüestiona el funcionament d'aquest organisme i el qüestiona, diguem-ne, des del punt de vista de les competències que té assumides i dels recursos que pot tenir.

I a més a més hi ha una altra cosa molt important i que ens preocupa extraordinàriament i són unes declaracions del conseller Pere Macias, que al mateix temps és el president, de fet, de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, en què d'alguna manera qüestiona als tres grups que som presents en el Consell Rector –Partit dels Socialistes, Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana– una mica l'actitud que hem tingut, és a dir, l'actitud, en definitiva, que no ha estat altra cosa que la de fer propostes, de treballar en les comissions, intentar plantejar que l'Institut fos alguna cosa més que el que era, i això s'ha interpretat des d'un punt de vista que fins i tot arribava a qüestionar la nostra presència al Consell Rector.

Jo crec que aquest no és el camí, aquest no és el camí ni la via per a la qual es va fundar l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, i, per tant, em preocupa extraordinàriament. Nosaltres, en la Moció que plantejem, plantejem diverses qüestions. Per una banda, la necessitat –hi insistim– d'adscripció de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre al Departament de la Presidència, per un caire, senzillament, per una qüestió que les feines que pot fer l'Institut toquen diversos departaments. Per exemple, en poso un de concret: en aquests moments l'Institut podria fer una feina molt important en el tema turístic; doncs, el tema turístic no té res a veure amb Política Territorial, té a veure amb Indústria en aquest cas. Per tant, seria lògic, i no em diguin que no perquè em sembla que el que estic expressant és d'una racionalitat absoluta; però, bé, en qualsevol cas tornem a plantejar

que, com a mínim, el Govern faci això. Per exemple, en el tema de turisme, una altra cosa que plantejàvem: miri, escolti, negociï amb la Diputació de Tarragona el fet que en aquests moments algunes polítiques de turisme que està fent la Diputació de Tarragona les pugui fer l'Institut. És a dir, a la Generalitat no li toquem cap competència, cap ni una, només li diem: «negociï amb la Diputació» –i algú ha dit abans aquí el tema Costa Daurada, el tema Patronat de Turisme de la Diputació– «que del pressupost del Patronat de Turisme de la Diputació se'n pugui destinar una part a gestionar directament per l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre.»

Escoltin, d'una innocència i d'una racionalitat absoluta, és voluntat política de potenciar o no el turisme a les comarques de l'Ebre, i és voluntat política o no de començar a afliuixar una mica la política que està fent la Diputació de Tarragona, que no és de suport dels organismes locals, que és una política pròpia d'actuació en el territori, i, per tant, amb clara contradicció amb el que hauria de ser un organisme supralocal. I que, en definitiva, és una voluntat política clara o no d'intentar que l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre comenci a tenir recursos efectius i comenci a actuar directament en el territori. Una altra proposta en aquesta línia és la de dotar l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre.

Es fa referència a un tema important, que és l'estació de l'Aldea; abans el senyor Gimeno ha comentat el tema de l'estació d'Uldecona. Efectivament, diumenge ens vam haver de dividir tots plegats, uns a Uldecona, els altres al coll de la Teixeta, però en el fons estàvem dient penso que el mateix i, en definitiva, expressàvem la preocupació i expressem la preocupació en aquesta Moció en relació amb el transvasament anunciat pel conseller i no desmentit –i no desmentit– d'aigua del riu Ebre cap a Barcelona, fins al punt que es planteja que tres vegades més de l'aigua que està arribant a Tarragona pugui arribar a Barcelona. Aquest és un tema de gran preocupació que aquí s'ha amagat el cap sota l'ala i que sembla que no es vulgui discutir. Aquest seria el primer bloc de plantejaments que es fan en relació amb les comarques de l'Ebre, a les Terres de l'Ebre.

El segon bloc faria més referència, evidentment, a unes comarques que, d'alguna manera, necessiten una injecció d'inversió important. A la comarca del Priorat, concretament, es fa referència no només a la carretera que diumenge reivindicàvem l'arranjament, sinó a totes les carreteres que hi ha a la comarca del Priorat. En aquests moments s'està produint una degradació important d'aquestes vies de comunicació; de fet, ja s'ha produït fa temps, però en aquest sentit jo diria que constatar avui dia algunes carreteres del Priorat és realment lamentable, constatar el seu estat; s'està produint, també, conseqüència de tot un seguit de polítiques de no-inversió en molts casos, un envelliment de la població importantíssim i una deserció, per part de la joventut d'aquestes comarques, cap a altres zones. Això és un procés que s'ha d'aturar; s'ha d'aturar perquè ens hi va el futur del país, no de les comarques del Priorat, de la Terra Alta o de la Ribera o de la Conca, no, no, el fu-

5384

tur de tot el país, de tot el país. Jo crec que aquesta és una reflexió que s'ha de fer especialment avui i aquí.

Diumenge, al coll de la Teixeta reivindicàvem..., curiosament hi va haver una comunitat d'interessos molt gran entre tots els grups polítics, a mi em va estranyar molt, perquè entre altres coses, tot i respectant la reivindicació que feia l'Ajuntament de Falset, que era, en definitiva, qui havia promogut el tema, doncs, home, sincerament, és clar, que no es fes, que no s'arreglés el tram que hi ha entre el coll Negre i el coll de la Teixeta deu ser culpa d'algú, deu ser culpa d'algú, no sé ben bé de qui, tant me fa, però, en qualsevol cas, algú dels que van parlar hi tenia alguna cosa a veure.

I que la política d'inversió que s'ha fet a les comarques, concretament en el Priorat, en els últims anys ha estat més aviat escassa, deu ser també culpa d'algú, algú no ha fet el que havia de fer, i suposo que també coincideix amb alguns dels que van parlar. En qualsevol cas, aquesta és la situació, això és el que hi ha i, en tot cas, acabo aquest aspecte amb una frase que l'Ajuntament de Falset, en un full que va repartir, un manifest, que tots vam estar molt contents que es repartís, i tots el vam fer nostre, i tots, fins i tot jo el vaig prendre mullat, perquè ens vam mullar ben mullats, diu: «Tot plegat, cal que faci veure a totes les administracions, la de l'Estat inclosa, que comarques com el Priorat, la Ribera, la Terra Alta necessiten inversions que les colloquin al mapa d'una vegada per totes.» Aquesta és la veritable prioritat. Per tant, en aquest sentit, és evident que hi ha una part molt important de feina encara a fer, i, més enllà de les reivindicacions i dels discursos, el que s'ha de notar això és essencialment en pressupostos.

El tercer bloc –i amb aquest acabo– és el que faria més referència a la zona del Camp i, concretament, a les ciutats de Reus i Tarragona. Aquí plantejàvem d'una manera molt important tot el que era la planificació en relació amb el port de Tarragona i la seva relació amb l'aeroport de Reus. Aquesta és una cruïlla fonamental, hi insisteixo, no per a Reus o per a Tarragona ni per al Camp, per a tot el país, i aquest també és un aspecte molt important que algun dia caldria tractar molt més a fons, i en aquest sentit els proposaria –no està plantejat a la Moció–, però sí com a iniciativa a fer *a posteriori*, i amb una certa urgència, plantejar la compareixença del president de l'autoritat portuària del port de Tarragona en aquest Parlament, per tal que ens pogués fer cinc cèntims, o deu, fins i tot, de tot aquest tema; precisament, del futur del port de Tarragona en relació amb la seva planificació, i, per tant, en aquest sentit, els ofereixo fer aquesta iniciativa a posteriori, però crec que va molt lligada o íntimament lligada amb el que avui, d'alguna manera, plantejem nosaltres en la Moció.

Que Tarragona sigui patrimoni de la humanitat penso que és un desig expressat per tothom, absolutament per tothom, per catalans i catalanes, pel dret i pel revés. El que sí que ens agradaria és que aquesta concreció fos molt més directa i, d'alguna manera, aquest suport es veiés directament, doncs, d'alguna manera lligat a una gestió del que això vol dir. Nosaltres plantejem aquí la creació d'un consorci i, d'alguna manera, vol dir molta més implicació per part de tothom, és a dir, no només

copets a l'espatlla, sinó dir: copets a l'espatlla, endavant amb el projecte, però sobretot, sobretot, com el gestonem i com el tirem endavant.

I, finalment, en relació amb un altre aspecte important, també, i en aquest cas va lligat al que seria la ciutat de Reus, plantejem d'alguna manera la revisió urgent, hi ha un termini marcat de dos anys, el que diem nosaltres, escolti, agafi el termini..., perquè, en definitiva, el que està demostrat és que quan es va fer l'estudi corresponent del pla territorial general en l'aspecte comercial no es va fer del tot ben fet com s'hauria d'haver fet, i en aquests moments hi ha estudis contradictoris en relació amb el que realment pot ser l'oferta comercial d'una ciutat o d'una altra. En aquests moments, queda molt clar que, per exemple, l'oferta comercial que es fa a Reus és, concretament, de 348.000 metres quadrats, la qual cosa implica una quota del 28,5%. L'oferta comercial de Tarragona és de 439.642 metres quadrats, la qual cosa implica una quota del 35,9%. Quin és el problema? És que això no es relaciona, en absolut. Són realitats que pesen d'una manera absoluta i directa, que afecten el dia a dia, que afecten el comerç d'una població i de l'altra, però que la Llei això no ho contempla, i per tant, d'alguna manera, ja que hi ha el termini marcat de dos anys, el dia que faci dos anys, escolti, comencem a revisar-ho perquè, d'alguna manera, això pot marcar clarament el futur d'aquesta zona del Camp.

He intentat resumir una llarga Moció en els deu minuts que toquen i, en qualsevol cas, suposo que m'he deixat moltes coses a dir, però essencialment, sí que hem expressat d'alguna manera una petició, i la petició no deixa de ser doble: per una banda, tema provincial, escoltin, aquesta és una realitat que no ens agrada, que és la que és, i que he demostrat en la meua explicació que són tres aspectes molt diferents i realitats que, fins i tot, en algun cas poden arribar a ser contradictòries. Per tant, intentem entrar d'una vegada per totes en això i intentem, d'una vegada per totes, abandonar el concepte provincial, treure'ns el xip provincial del cap.

Segon tema...

El vicepresident primer

Sí, si pot acabar, senyor diputat...

El Sr. Benach i Pascual

Acabo, acabo, senyor president. Segona qüestió, que he intentat expressar: hi ha unes comarques que necessiten una prioritat per damunt d'unes altres, i si d'això no en som conscients tots plegats, el que és evident és que és d'una repercussió negativa en el conjunt del país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Bé, moltes gràcies. Com vostès ja saben, el debat d'aquestes mocions conjuntament no té una regulació específica en el Reglament, i aquesta presidència ha d'arbitrar mecanismes, diguem-ne, d'acord amb el que ha estat l'acord dels grups. Llavors, hi ha una sollicitud de part del Grup Socialista de partir-se la intervenció; al senyor Abelló li han faltat dos minuts per complir els

seus, aquesta presidència ha donat als intervinents un parell de minuts més dels que corresponien dels deu, i jo proposo que el senyor Mariano Gil intervingui per quatre minuts, i que la resta de grups en tinguin dotze, perquè és la manera que aquesta presidència interpreta l'acord a què varen arribar els grups. Si no fos així, hauríem de suspendre perquè els grups manifestessin quina era la seva voluntat. Per tant, el senyor Mariano Gil té la paraula per quatre minuts.

(Remor de veus.)

El Sr. Gil i Agné

Sí, senyor president, d'acord amb el seu plantejament, però tenint en compte que són tres mocions les que estem discutint, demanaríem que poguéssim revisar els temps que vostès han decidit d'intervenció. Entenem que quatre minuts són extremament justos per expressar l'opinió sobre tres mocions, en aquest cas dues, perquè una ja l'ha expressat el senyor Josep Abelló.

El vicepresident primer

Bé, nosaltres, bé, jo, quan he exercit la presidència he interpretat l'acord dels grups, a més, manifestat per telèfon diverses vegades, o es posen d'acord o aquí ha arribat que l'acord era aquest. Tothom en deu minuts ho havia de fer, aquesta presidència ha estat generosa (*remor de veus*); s'ha adequat a peticions diverses i, per tant, no entenem per què el Grup Socialista ha de tenir més temps que els altres. Per tant, si tots haguessin convingut vint minuts, doncs, tothom vint minuts, però, si us plau, posin-se d'acord els grups i no passin a la presidència, diguem-ne, qüestions que no estan reglamentades.

El Sr. Gil i Agné

No, senyor president, no tenim cap ganes de tenir més temps que cap altre grup, simplement que com que hi ha unes posicions entorn de dues mocions, entenem que el temps és extremament ajustat. Si el criteri de la presidència és aquest, nosaltres l'acceptarem, malgrat que considerem que necessitaríem uns minuts més.

Gràcies.

(Remor de veus. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Té la paraula el diputat senyor Marià Gil, en nom del Grup Socialista.

El Sr. Gil i Agné

Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i diputats, evidentment, si sempre m'ha costat creure en los miracles, difícilment ara puc canviar que en quatre minuts pugui dir el que m'havia preparat, però qui regula és la Mesa i en això hi estem d'acord, completament.

Mirin, si partim de la situació d'aquelles comarques meridionals, amb la galopant regressió demogràfica en molts pobles, sobretot de l'interior, l'elevat percentat-

ge d'envelliment de la seva població rural, les dades del producte interior brut, la minsa industrialització, salvant certs punts i certes poblacions concretes, i la lenta adequació i posada al dia de les infraestructures viàries, ferroviàries i de recs, és evident que el reequilibri territorial d'aquelles terres no pot tirar endavant. Per això quan el senyor conseller de Política Territorial contestava les interpellacions anteriors del plenari anterior, hi estem totalment d'acord quan deia que el primer que nosaltres hem de tenir clar és quin és el nivell de problemàtica que presenten aquestes comarques, que cal fer un diagnòstic que ens permetrà establir unes línies d'ordenació territorial i unes polítiques territorials, que permetran tirar endavant les Terres de l'Ebre, ho repeteixo, hi som totalment d'acord, fins al punt que posem, el nostre Grup, a la seva disposició el treball que militants i simpatitzants d'aquelles terres hem anat configurant després d'uns llargs mesos d'estudi i discussió política.

A mi m'hauria agradat, perquè jo tenia preparada la meua intervenció..., sobretot, sobretot, el funcionament de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, n'és el motor. Hi estic totalment d'acord, el nostre Grup també, som coneixedors –vivim en aquelles terres– de les intervencions que Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana han fet, desgranant una sèrie de situacions, de fets, de xifres, d'estadístiques, tant ara com en les interpellacions del plenari anterior, però penso que més que parlar dels llocs que podem visitar, parlant des d'un punt de vista turístic, al nostre Grup interessava sobretot remarcar en quin vehicle podem accedir a aquests llocs, i l'únic vehicle que tenim en aquelles terres, jo diria d'una forma extraordinàriament important, és l'Institut que tots els membres d'aquesta cambra vam posar-nos d'acord a crear.

Lamento no poder baixar més a coses concretes, perquè jo voldria dir, per acabar, i recordar que en el debat de política general del que hi va haver fa poquets mesos, hi va haver una resolució aprovada per tota la cambra, que deia el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu de la Generalitat a actualitzar, de manera immediata, el projecte de regadiu del canal Xerta - Sénia i impulsar, a través de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, la concessió del cabal per a la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, així com la realització del projecte, d'acord amb la voluntat manifestada pels municipis i els futurs regants de la zona.» El problema del Xerta - Sénia és una vergonya que, repetidament, vagi sortint en aquesta cambra, i pensem que no té una explicació, si no es demostra el contrari, que hi ha una manca important de voluntat per part del Govern de la Generalitat, assumint les responsabilitats anteriors que altres governs van poder tenir.

I, per acabar, senyor president, dir que jo, també, diumenge passat era present a la manifestació de la tallada del tren a la població d'Ulldecona. Fa uns moments parlava amb el seu alcalde, i també resulta difícil d'entendre, perquè aquella dita que diu que el tren, quan passa, és motiu de riquesa, és motiu de benestar, evidentment amb una excepció: si s'atura, si no s'atura en una població és una burla per a aquella població o per

a aquell territori. Una població com Ulldecona i el seu entorn, que, simplement, demanen que, bàsicament, un tren pujant de València passi entre les set i les vuit, que passa, s'aturi i un tren entre les vuit i les nou de la nit, baixant en direcció Barcelona a València, s'aturi, penssem que no és demanar cap cosa de l'altre món. Per tant, tant de bo de la primera cita que he fet del Xerta - Sénia m'equivoqui i hi hagin avanços substancials, alguna cosa m'ha arribat, i possiblement alguna cosa es dirà al respecte, i, després, en aquest tram ferroviari, tant a l'Aldea com Ulldecona, penssem que ja passa de rosca que no s'hagi arribat a una solució una mica més concreta, i més raonable per a aquells territoris. Lamentem l'escassetat del temps, però el temps és el que és i no es pot canviar ni allargar.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, des de l'escó, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Vam seguir amb molta atenció les tres interpellacions, que, òbviament, tenen un fons comú: les tres interpellacions i amb les mocions conseqüents parlen de reactivació de determinades comarques. El que sí que és cert, també, és que hi ha una certa filosofia diferent entre la Moció que ha presentat el Grup Socialista i les que han presentat els altres dos grups. D'una banda, el nom: la primera, la presentada pel Grup Socialista fa referència a «comarques d'obligada reactivació», que és un concepte que ens agrada, i que amb el permís del senyor Abelló, doncs, utilitzarem ja de manera usual. Jo crec que és de molta més qualitat el concepte de «comarques d'obligada reactivació» que el que fins ara es venia també utilitzant reiteradament, de «comarques deprimides», perquè donar el concepte en positiu jo crec que també contribueix, d'una banda, que els ciutadans d'aquestes comarques guanyin en autoestima, i d'altra banda, també, a fixar-se, només amb el nom, ja, els objectius, que és la reactivació obligada que han de tenir aquestes comarques per posar-se a l'altura, diguem-ne, de la mitjana de Catalunya.

Però, a més a més del nom, jo crec que la filosofia també és diferent. És a dir, la interpellació socialista és de caràcter general, i l'altra és de caràcter, diguem-ne, meridional. Unes fan referència a les comarques, bàsicament, de la província de Tarragona; altres fan referència al conjunt de comarques, fins ara «deprimides», i que a partir d'ara seran d'«obligada reactivació». I ens agrada més, filosòficament parlant, el text de la Moció socialista, no tant o no només perquè és de caràcter genèric i, per tant, afecta totes les comarques amb dificultats de Catalunya..., que no només són les meridionals: el senyor Gimeno parlava en la seva interpellació que no és un problema, Catalunya, de nord-sud, i que el nord és ric i que el sud té problemes. El nord també té problemes –tenim les comarques de muntanya..., al sud hi ha comarques amb problemes, jo diria que al centre també hi ha comarques amb pro-

blemes... Per tant, a Catalunya el que tenim són comarques amb problemes, i estan ubicades algunes al nord, algunes al sud, i algunes fins i tot al centre.

De tota manera, nosaltres votarem favorablement les tres mocions, tot i que entenem que tant la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds com la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb alguns punts que podríem exceptuar, fan un llistat de reivindicacions, que en un cas són onze i en l'altre cas són dotze, i que podrien ser cent vint, o cent deu, o cinquanta, o moltes més. És a dir, no hi ha problemes només per ser meridional, per viure en una comarca meridional; hi ha problemes que passen a comarques meridionals que són iguals o similars a d'altres problemes que passen a altres comarques. Per exemple, la declaració de la Tarragona romana com a patrimoni mundial de la humanitat, doncs, no és un problema per ser d'una comarca meridional; o la variant de Reus, o el port de Tarragona, o altres qüestions concretes que exposen les mocions. Hi ha problemes concrets en aquestes comarques, i problemes similars passen també a altres comarques.

Per tant, entenem com a molt interessant el primer punt de la Moció socialista, aquest que demana definir les característiques de les comarques la reactivació de les quals és necessària, tant en funció de la situació com de la dinàmica dels diferents paràmetres considerats com a més significatius; per tant, fer primer una estadística, i després formular polítiques específiques per a aquests territoris. Perquè, de comarques amb problemes o amb una renda inferior a la mitjana de Catalunya, amb problemes de despoblament, amb problemes d'envelliment en la població, en trobem a tot arreu; n'hi ha. I, per tant, davant de problemàtiques comunes, també és possible trobar reaccions i iniciatives comunes, impuls de sectors econòmics específics –bàsicament en aquestes comarques l'impuls és del sector agrari, que és el més destacat, o que ocupa un percentatge més alt de població activa–, donar un impuls a les infraestructures, donar un impuls als serveis, i naturalment, també, dins de cada comarca, trobar polítiques específiques per fer front a problemes que són específics de cadascuna d'aquestes comarques.

Amb aquests arguments, ho repeteixo, votarem favorablement, perquè totes les reivindicacions que fan ens semblen lògiques i perfectament ajustades als interessos d'aquests ciutadans, les tres mocions que se'ns han posat a consideració.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per fixar la posició del Grup (*veus de fons*)... Ja ha intervingut. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president; des del mateix escó. S'ha produït ja un interessantíssim i profund debat sobre la necessitat que tinguem a casa nostra un veritable reequilibri territorial, és a dir, una política de reequilibri

territorial global i més efectiva que no pas la que està portant a terme el Govern de la Generalitat. Jo no m'entendré en cada un dels punts de les mocions tant del Grup Socialista com del Grup d'Iniciativa com del Grup d'Esquerra, perquè, com dic, s'ha produït ja aquest debat, i només manifestar la preocupació també del nostre Grup perquè es porti a terme aquesta política de reequilibri territorial que s'ha posat de manifest en els debats tant de les interpellacions com de la Moció que té mancances importantíssimes.

Només voldria fer esment que compartim la preocupació que s'ha manifestat pel Grup d'Esquerra Republicana respecte a la possibilitat de transvasament d'aigües de l'Ebre, però ens preocupa no només aquest estudi de què s'ha fet esment en la Moció d'Esquerra Republicana, sinó que ens preocupa tot el que sona a transvasament, i no només respecte a aquest estudi. Només volíem esmentar específicament això.

S'ha arribat a un acord –no sé si tècnicament és una refosa o com se n'hauria de dir, o una transacció– entre el punt segon, entre el punt cinquè i entre el punt sisè de les mocions socialista, d'Iniciativa i d'Esquerra, que ens sembla que engloba el sentit de les mocions. I, naturalment, hi donarem el nostre suport.

Respecte a la Moció del Grup Socialista, anunciar l'abstenció pel que fa als punts números 1, 3 i 4. Donarem el suport als punts números 1, 8 i onzè de la Moció d'Iniciativa per Catalunya, tot anunciant l'abstenció en els punts 2, 3, 4, 6, 7, 9, 10, 11 i 12.

Finalment, pel que fa al Grup d'Esquerra Republicana, votarem favorablement els punts 4 i novè, tot anunciant també l'abstenció en els punts primer, segon, tercer, cinquè, setè, vuitè, desè i onzè.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El diputat senyor Curto, en nom de Convergència i Unió, pel Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Curto i Forès

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, novament el Parlament de Catalunya ens brinda l'oportunitat de debatre la situació i les perspectives d'una part del territori del nostre país, més específicament el territori que els diferents grups han anat anomenant com «les comarques meridionals» o «les comarques que necessiten una especial actuació per a la seva reactivació». Aquest debat novament ha estat interessant i important, i ens ha servit, jo crec que, com a mínim, per anar consolidant els conceptes i anar consolidant l'apreciació que en aquest cas la representació del poble de Catalunya té respecte a aquestes. I m'alegra el que es va introduint, el canvi de denominació: en lloc de «comarques deprimides», «comarques que necessiten especial atenció per a la seva reactivació», és a dir, comarques d'urgent reactivació; ja és important. I també el fet que en un àmbit territorial com és la província de Tarragona, les comarques tarragonines, doncs, ha quedat molt clar que hi han, si no més, tres

espais perfectament diferenciats: per una part, les comarques de l'Ebre, que tothom les tenim ja molt situades en una identitat pròpia i amb una dinàmica pròpia; tres comarques que, de la resta de les comarques de Tarragona, estan, d'alguna manera, singularitzades per la seva situació, com és el cas del Priorat, la Conca de Barberà i les Garrigues, i després, estan les altres cinc comarques, que tenen –per dir-ho d'alguna manera– una dinàmica en què tothom accepta parlar, no de problemes, sinó, en tot cas, de reforçar grans infraestructures, no?, però no es plantegen com a comarques que tenen necessitat d'una nova o una forta reactivació.

Bé, nos hem posat jo crec que bastant d'acord en aquests temes, i el cert és que, tant en les interpellacions com en la justificació, avui, de les mocions presentades, he de dir que en molts aspectes estem d'acord; alguns temes que s'han plantejat en la discussió han estat ja altres vegades assumits, discutits... Però hi han algunes incongruències, no? –algunes incongruències.

Jo voldria destacar aquelles incongruències que m'ha paregut important ressaltar, com són, per exemple..., començant pràcticament pel final dels grups propo-sants, l'últim que ha intervingut, el Grup Socialista, a través del seu representant de les comarques de l'Ebre, el senyor Mariano Gil. Ha fet una aferrissada defensa del canal Xerta - Sénia, una vegada més, d'aquest tema. Senyor Mariano Gil, jo crec que és un discurs equivo-cat; vostè no n'hauria de parlar, d'aquest tema, amb la vehemència amb què ho fa, perquè sap vostè que aquest és un tema que depèn, en primer lloc, de la concessió, que la concessió depèn del Govern estatal, i vostè sap que el Govern al qual vostè ha donat suport durant tots aquests anys ha estat, fins i tot amb majoria absoluta, a Madrid, i no va ser capaç de donar la concessió. Per tant, li accepto que és un problema per al territori, però, per favor!, vostè és el menys indicat per plantejar-ho, i té el costum de plantejar-ho en cada moment. Només li faig aquesta observació, perquè penso que no és coherent.

És igual que el tema de Renfe i la situació de Renfe; en seria un altre exemple. Les conseqüències de la situació actual de Renfe són les conseqüències de la planificació que va fer el Govern socialista per a ordenar tot el cordó del Mediterrani. I va fer unes propostes i unes actuacions que ara en patim les conseqüències. Per tant, crec que són incoherències.

I després, quan parla de l'Institut, parla que és l'únic vehicle que tenim per a desenvolupar aquelles comarques. Evidentment, se va pensar com un instrument, com un vehicle per al seu desenvolupament, i jo crec que no ens hem de plantejar si és que n'hem d'heure més o menys; és a dir, és este, i utilitzar-lo de forma adequada.

Aquestes són les incoherències que jo he trobat més importants en el Grup Socialista, i lògicament, dir que la defensa d'aquestes propostes l'ha fet, justament, el representant del Grup Socialista de les comarques de l'Ebre, i que no tenen res a veure amb la petició i amb el detall que van a la mateixa Moció, que és d'un caràcter més genèric, no? Per tant, unes certes contradiccions.

El senyor Benach, per part d'Esquerra Republicana, bé, el seu discurs, evidentment, jo crec que pateix de la dificultat de, probablement, no conèixer amb tanta intensitat les terres de l'Ebre com la gent que som d'allí. I no li ho dic com una crítica, però ja ha vist vostè que, fins i tot en la seva proposta, una part molt important de la seva Moció parla de temes, parla de propostes que afecten, justament, el Camp de Tarragona, l'àrea més central, Tarragona - Reus, quan estem parlant de propostes per a actuar en zones que hem dit que necessiten una forta reactivació. Bé, de tota manera, vostè em fa unes indicacions que probablement sí que en la seua intervenció ha clarificat que també volia introduir aquest tema. Però quan me parla de la zona que crec jo que és el nus d'aquestes mocions, que és la zona, diríem, de les comarques de l'Ebre, bàsicament, vostè introdueix aquesta discussió, per exemple, que l'Institut de Desenvolupament depengui de Presidència i no de Política Territorial. Jo recordo, quan vam crear aquest Institut, que tots vam coincidir que el lloc més ideal era, precisament, el Departament de Política Territorial, perquè l'Institut és un instrument de planificació territorial, i qui té la responsabilitat i les competències per a treballar en aquest àmbit és el Departament de Política Territorial. El Departament de Presidència pot actuar en temes interdepartamentals; el que no pot fer el Departament de Presidència és actuar en temes que afecten altres departaments. Quan vostè diu: «És que hem de parlar i discutir de turisme des de l'Institut, i això aniria millor que actués a través de la Conselleria de Turisme»... Bé, si ho fa a través de Presidència, haurà d'anar a buscar el suport d'un altre departament, que és el mateix que fa ara l'Institut a través del Departament de Política Territorial.

Evidentment, la proposta que fa en aquest cas el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, jo diria que va molt relacionada ja amb la valoració global que faig de les tres mocions. És a dir, és una proposta que parteix d'una diagnosi que tothom coneixem; que es parla d'actuar d'una forma discriminadament positiva... Evidentment –i tots ho sabem– que comarques que necessiten aquesta actuació de forma discriminada positivament no són solament aquelles, n'hi ha d'altres. Però jo em pregunto què és el que fa el Govern? El Govern, evidentment, té en compte, coneix la realitat d'aquestes comarques, i, en definitiva, l'actuació en els últims anys és, precisament, d'aportar aquesta discriminació positiva. Altra cosa és que poguéssim valorar si la intensitat és o no l'adequada.

Bé, en definitiva, senyores i senyors diputats, davant de les tres mocions, que totes juntes fan un grup i un conjunt llarg de propostes, el nostre Grup entén que, per una part, amb l'esmena tècnica que hem consensuat –que és una esmena tècnica bàsicament perquè les tres mocions porten algun punt que fa referència al mateix tema, i que intentem que amb aquesta esmena tècnica es doni una sola definició i, a més, una definició cohesionada–, amb aquesta proposta tècnica resoldrem un punt de cada una de les mocions, que donarà aquesta visió que volem donar tots els grups al Parlament de Catalunya que s'ha de promoure la reactivació econòmica de determinades comarques. És ben cert que, a part de les del Priorat, la Conca de Barberà i les Garri-

gues –com molt bé ha dit el senyor Gimeno–, la Terra Alta i la Ribera és evident que ja estan dins del procés, diríem, d'atenció especial a través de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre; no obstant, amb aquesta esmena i amb aquesta proposta reforcem una mica més la necessitat d'una atenció especial a aquestes dos comarques... Parlaven de la Terra Alta, però jo crec que, amb molt bon criteri, el nostre portaveu, en aquest cas, de la Ribera, el senyor Sabanza, ha volgut que també fos aquesta comarca inclosa d'una forma específica i individual, perquè, evidentment, forma part d'aquest conjunt de comarques que necessiten una especial reactivació. Per tant, entenem que amb aquesta esmena donarem satisfacció a una part de la voluntat de les tres mocions.

Hi han esmenes a les quals el nostre Grup donarà el suport; concretament, són les esmenes 1... –perdó–, els punts 1, 8 i 11 de la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i els punts 4 i 9 de la Moció d'Esquerra Republicana. Pensem que són esmenes que estan plantejades en positiu, que són esmenes que, a més, algunes d'elles ja proposen actuacions que s'estan fent o que es té la voluntat de dur a terme, i, per tant, en el nostre cas hi donarem suport.

I el que no podem és assumir la resta de propostes que hi han entre les tres esmenes, o bé perquè la seva capacitat..., més ben dit, entenem que la seva viabilitat és dubtosa; fins i tot els resultats d'aquesta Moció o d'aquestes propostes serien, jo crec, de dubtosa efectivitat. És el cas del punt 3 de la Moció del Partit Socialista, o el cas, també, del punt 3 de la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, o el punt onzè de la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya.

A un altre conjunt de propostes, també entenem que li donarem el vot contrari, el no favorable, perquè plantegen propostes assumides ja amb la transacció d'una forma indirecta. I per últim, propostes que ja no poden ser assumides, o bé perquè el Govern ja les té en aquests moments absolutament enllestides i a punt d'executar, o bé perquè entenem que són actuacions que depenen, per exemple, de la voluntat i les competències del mateix territori. Per exemple, una que en aquests moments se m'acut és aquesta proposta que parla d'«impulsar el turisme de les terres de l'Ebre amb una marca pròpia». És un debat que entenem que s'ha de dur a terme al mateix territori, i em consta que s'està produint. Per tant, no crec que haguéssim de ser nosaltres els que haguéssim de dir si la gent vol anar solament a la marca «Terres de l'Ebre» o vol anar en aquests moments, encara, amb la marca «Costa Daurada»...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps...

El Sr. Curto i Forès

...incloent-hi l'especificitat de les terres de l'Ebre. Penseu que és un tema que és el mateix territori el que l'hauria de definir.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats..., senyor president –gràcies per la seva benevolència–, li

entrego aquesta esmena tècnica que hem acordat entre tots els grups, i crec que amb la meua intervenció he explicat clarament quina és la posició del nostre Grup respecte a les tres esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Marià Curto, em vol precisar la petició de votacions separades de la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds?

El Sr. Curto i Forès

Sí, senyor. A part de les esmenes que quedarien...

El president

No, no hi ha esmenes...

El Sr. Curto i Forès

Perdó, dels punts que quedarien aquí...

El president

Dels punts de la Moció.

El Sr. Curto i Forès

...resumits, nosaltres demanaríem votació separada dels punts números 1, 8 i 11, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i els punts 4 i 9 de la Moció d'Esquerra Republicana.

El president

D'acord, moltes gràcies. Senyor Benach, em demana..., per precisar votacions separades?

El Sr. Benach i Pascual

No, senyor president. La hi demano per flagrants contradiccions en la intervenció del senyor Marià Curto en relació no tant amb el posicionament que havia de fer sobre la nostra Moció, sinó sobre la meua intervenció.

El president

Perdó, no, no...

El Sr. Benach i Pascual

Sí, per contradiccions, senyor president.

El president

Per contradiccions; mig minut per contradiccions.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies. No, en tot cas, jo voldria precisar i matisar molt clarament que en cap moment ningú sap ben bé què és això de «les comarques més meridionals». Poden ser..., el Baix Penedès, fins i tot, podria ser una comarca meridional. En qualsevol cas, és evident que el que seria el Camp segur que és meridional, i, per tant, jo el que he dit és que, per decència, el que no

volia era posar «província de Tarragona», però en definitiva, si hi ha províncies, deu ser culpa d'algú; i aquest «culpa d'algú», doncs, sembla que al senyor Curto li hagi «frapat», no?

Llavors, jo he dividit la meua interpellació i la Moció en tres apartats: un, terres de l'Ebre; un altre, les comarques d'obligada reactivació econòmica —com a expressió que s'ha dit avui aquí—, i tres, el Camp, pròpiament. Per tant, no barregi una cosa amb l'altra; no es pot barrejar la velocitat amb el «tocino». Queda molt clar que la intervenció jo la feia sobre el conjunt del que és la província —que vostès mantenen— de Tarragona, no sobre, només, les terres de l'Ebre.

I una altra cosa molt important, senyor Curto: jo no sóc de les terres de l'Ebre, les respecto, les estimo, m'hi passo moltes hores; però no s'hi val a dir que, com que no n'ets, no en pots parlar. Això, de cap manera.

(Remor de veus. El Sr. Gil i Agné demana per parlar.)

El president

Moltes gràcies. Unes altres contradiccions, senyor...? Vinga, mig minut per contradiccions.

El Sr. Gil i Agné

Quatre i mig minut, ara són quatre i mig, ja. Bé, jo he de dir que com a..., penso que els diputats del Parlament de Catalunya és en aquesta cambra on hem d'exposar les problemàtiques del nostre territori. Això, d'entrada.

Segona cosa: sempre que tingui un fòrum adequat, jo esmentaré i parlaré i defensaré el Xerta —Sénia, perquè, mentre tingui necessitat de parlar-ne, és que no s'ha construït ni s'ha fet. I després... I, a més, s'ha de complir la resolució que he esmentat abans.

I jo preguntaria fins quan els socialistes hem de seguir escoltant que les mancances que hi han actualment, i que sempre n'hi hauran, són conseqüència d'una mala gestió del Govern socialista, que va estar tretze anys al Govern de l'Estat (*forta remor de veus*), perquè, en tot cas...

El president

Volen fer el favor de guardar silenci, si us plau? Acabarem més de pressa si guarden silenci.

El Sr. Gil i Agné

En tot cas, jo assumeixo, i els companys meus socialistes, les mancances, les equivocacions. Però quan se diu que era hora, durant els tretze anys del Govern socialista, que es construís el canal Xerta..., recordo que els dos últims anys Convergència formava part i donava suport al Govern de l'Estat. (*Remor de veus.*) Era llavors el moment adequat per tirar en marxa el canal Xerta...

El president

Per favor, ja ha acabat el seu temps. Alguna petició de paraula per contradiccions? (*Pausa.*)

5390

Abans de procedir a la votació, demano al secretari primer de la Mesa que llegeixi l'esmena tècnica.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. El text, tècnicament harmonitzat, dels punts a què ha fet referència el senyor Benach de cada una de les mocions suara debatudes, als efectes que puguin ser votades conjuntament, diria així: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a fer, juntament amb els respectius consells comarcals i altres organismes supracomarcals afectats, un pla específic de reactivació econòmica per a les comarques de la Terra Alta, la Ribera d'Ebre, el Priorat, la Conca de Barberà i les Garrigues, per tal de garantir la millora de l'equilibri territorial de Catalunya.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari primer. Aquesta esmena tècnica substitueix el punt 2 de la Moció socialista, el punt 5 de la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el punt 6 de la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Per tant, procedirem, en primer lloc, a votar aquesta esmena tècnica. Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena tècnica ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Procedirem seguidament a votar els punts de la Moció socialista, llevat el 2, que ja ha estat substituït, com he dit. No hi ha hagut cap petició de votació separada en aquests punts.

Iniciem la votació dels punts de la Moció socialista. Iniciem la votació.

Aquests punts de la Moció socialista han sigut refusats per 43 vots a favor, 50 en contra i 10 abstencions.

Procedirem seguidament a votar els punts de la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Farem dues votacions, d'acord amb la petició que m'han fet els grups Popular i de Convergència. Votaríem en primer lloc els punts 1, 8 i 11. Hi estan d'acord, senyors portaveus? *(Pausa.)*

Doncs, iniciem la votació dels punts 1, 8 i 11. Iniciem la votació.

Aquests punts de la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds han sigut aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Votarem seguidament la resta dels punts de la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquests punts han sigut refusats per 43 vots a favor, 50 en contra i 10 abstencions.

I procedirem seguidament a votar els punts de la Moció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

D'acord amb la petició de votació separada, votaríem en primer lloc els punts 4 i 9.

Iniciem la votació dels punts 4 i 9.

Aquests dos punts de la Moció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya han sigut aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

I votarem seguidament la resta dels punts de la Moció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciem la votació.

Aquests punts han sigut refusats per 43 vots a favor, 50 en contra i 10 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el consum

Acabada aquesta votació, passarem al punt següent de l'ordre del dia, que és la Moció número 22, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, Moció subsegüent..., sobre el consum. Té la paraula, per formular la intervenció de la Moció, per explicar la Moció, el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, a la interpellació sobre la defensa dels consumidors i usuaris que varem fer en el darrer Ple ordinari, el Grup d'Esquerra Republicana i l'interpellant varem blasmar el canvi de política que des del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, i concretament des de la Direcció General de Seguretat Industrial i Consum, s'ha operat en els darrers anys.

Dèiem durant la substanciació de la interpellació que les xifres eren eloqüents: havien baixat –i constatarem que havien baixat– les inspeccions, els expedients d'empreses, els expedients sancionadors..., en definitiva, el que en podríem dir «les accions de control de mercat». *(Remor de veus.)* No era aquesta baixada deguda a la millora...

El president

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. No era, aquesta baixada de la inspecció, no era deguda pas a una millora de la qualitat en els béns i els serveis; no era deguda tampoc a la reducció de les denúncies per part dels consumidors o els usuaris. Més aviat era –i ho constatarem per part del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya– deguda a la negligència per part de la política que es portava des del Departament.

Les memòries de la Direcció General són eloqüents, dèiem. El 1995 es van portar 1.207 activitats de sanció; el 1996, 1.297 –va ser l'any de la fusió–, i el 1997 es va baixar a la xifra de 763. El conseller Subirà va dir que això era degut, en bona part, a la Junta Arbitral, a la

negociació i als laudes; tampoc és veritat: no hi ha hagut ni una pujada espectacular; més aviat el que hi ha hagut és una ralentització de la capacitat inspectora. Ha baixat, doncs, l'activitat. I ens preguntarem per què, i ens ho preguntàvem durant la interpellació. Doncs, perquè ha canviat, com dèiem inicialment, la filosofia de la Direcció General. No hi ha voluntat de fiscalitzar, d'inspeccionar la qualitat de béns i serveis.

I, si més no, una altra dada: durant l'existència de la Conselleria o el Departament de Comerç, Consum i Turisme, la Direcció General de Consum tenia vint-i-nou inspectors; la Direcció General de Seguretat Industrial, que pertanyia al Departament d'Indústria, en tenia deu; el pressupost de la Direcció General de Seguretat Industrial era, per deu inspectors, de 10 milions; el pressupost per a la Direcció General de Consum era, per vint-i-nou inspectors, de 12 milions. La suma fruit de la fusió..., és a dir, passem a trenta-nou inspectors; el pressupost per a aquests trenta-nou és de 13 milions. És a dir, en aquest cas, ja demostra quina és la voluntat de reduir mitjans i «medis» al que en diríem els inspectors, fruit d'aquesta fusió.

La informació i la formació han estat també bandejats. Dèiem ja que trobàvem hilarant –per no dir un altre qualificatiu–..., és el mot que faríem servir en els convenis amb els mitjans de comunicació, tal com diu l'article 14, apartat d, de la Llei 3/93, del 5 de març: amb els mitjans de comunicació social, del Govern de Catalunya, de l'Administració catalana, que hi hauria d'haver convenis per a informació i defensa del consumidor. Se'ns va dir –i és veritat– que ha d'haver-hi convenis amb Ràdio Salut, Ràdio Gavà, Catalunya Ràdio i algunes altres emissores locals. Tot plegat, però, dèiem, rep el qualificatiu d'«hilarant», i algunes d'aquestes emissions no era pas precisament per a la informació del consumidor, sinó que era la dinàmica tan pròpia del Govern actual de la Generalitat, de bombo i propaganda.

La formació és escassa. No hi ha cap voluntat de cursos o, simplement, d'establir convenis amb col·legis professionals o amb les mateixes universitats per millorar en el món del dret el que és la defensa del consumidor. Els acords amb la Junta Arbitral són xifres –i el mateix Subirà, el conseller, ho va deixar clar– que, comparades amb altres països de la Unió Europea, doncs, no reben cap qualificació sinó, també, de «pobres». Ni s'han respectat els acords del Pla sectorial de 1994, seguint les recomanacions de l'acord de Maastricht. L'acord de Maastricht establia allà el pas cap a un mercat unit europeu, en el qual, des d'una perspectiva social, es buscava la defensa del consumidor com un dels únics elements que podria trobar la majoria contra els accessos dels grups multinacionals. Doncs, ni aquests acords, que es van fonamentar en el pla sectorial, han estat tampoc respectats.

Per això dèiem a la nostra Moció..., la nostra Moció es basava en deu punts, que els podríem sintetitzar en els cinc principis que entenem el Grup d'Esquerra Republicana que havien de forjar el que seria la defensa, la informació dels consumidors i usuaris. Cinc principis ben clars que regien aquests deu punts: millora de la normativa; accions de control de mercat; foment de

l'associacionisme; accés del consumidor a la justícia –aquesta ha set una de les..., no sabem quines relacions ha tingut la Direcció General amb la Fiscalia, però més aviat creiem que són escasses–, i finalment, informació, divulgació, formació i educació. Aquests eren els cinc principis rectors que nosaltres entenem que hauria de tenir present la Direcció General, i per això fèiem aquests deu punts a la nostra Moció.

El primer punt era: «Millorar la formació tant en el Departament com en els col·legis professionals. En el cas dels agents de control, es farà mitjançant l'organització de cursos específics per als inspectors de la Direcció General de Consum i Seguretat Industrial. En el cas dels col·legis professionals i de les diferents universitats, el Govern establirà el diàleg necessari per garantir cursos especialitzats de postgrau o mestratges sobre els drets dels consumidors.» Fins ara això ha estat inexistent, i aquesta és una dinàmica, ho repeteixo, molt freqüent i normal a la resta de països de la Unió Europea.

Demanàvem també acomplir la normativa 93/99 de la Unió Europea, pel que fa referència a l'obligatorietat de crear una xarxa de laboratoris de proves de productes alimentaris. També demanàvem establir xarxes d'informació comunes –i avui en dia la tecnologia, la informàtica, la Internet ho permeten– amb les diferents oficines de defensa a nivell municipal, tant dels ajuntaments com dels consumidors, i unificar amb la Direcció General les bases de dades. També demanàvem dissenyar un pla de coordinació i suport a la tasca inspectora dels ens locals. Si realment això de l'europeisme va de debò, hauríem d'assumir que el principi de subsidiarietat s'ha d'anar implantant, i això voldria dir que donàvem més joc –com tenen la majoria de països de la Unió Europea– a la capacitat inspectora dels ens locals.

«Acomplir» –com ja he dit abans– «l'article 14, apartat d, de la Llei 3/1993», pel que fa referència al conveni i la defensa dels usuaris o consumidors que té la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Ho repeteixo, a part de propaganda de com de bé ho fa el Govern –i no sempre és així–, no hi ha hagut cap voluntat d'informació, de defensa, d'explicar als usuaris i als consumidors què poden fer davant –ho repeteixo– dels abusos de determinats grups empresarials o de determinats serveis de la mateixa Administració.

Demanàvem també que es reiniciessin les campanyes que s'havien fet, d'informació, en l'època Alegre, de la política Alegre de consum. I no era perquè aquesta fos modèlica –perquè també tenia llacunes–, però com a mínim hi havia una voluntat –ho repeteixo– d'informació: s'editava material, se'n feia un seguiment i s'anava reeditant. I a hores d'ara aquest material –i posàvem l'exemple de la revista *Què cal saber?*, que era entesa, per les mateixes associacions i organitzacions de consum..., entenien que era un bon mecanisme, aquest opuscle que s'editava d'informació al consumidor– ni s'ha reeditat, i s'han limitat, senzillament, a un continuisme a la baixa.

Dèiem en el darrer punt, en el penúltim punt: «Estudiar la possibilitat d'establir convenis de preferència per part de l'Administració catalana amb aquelles empreses que han arribat a acords amb les associacions de

5392

consumidors i usuaris.» El conseller Subirà en va citar algunes; va citar Telefònica, que hi havia un acord de Junta Arbitral. Però això vol dir, doncs, que aquelles empreses que se sotmetin a aquests acords de Junta Arbitral han de tenir preferència per part de l'Administració, perquè són empreses que, més enllà del procés dels models judicials, més enllà del control estricte de la competència del mercat, se sotmeten a un cert marge de negociació i de defensa del consumidor.

I, finalment, venia potser el que enteníem que era la part més abastable per part del Govern i de la Direcció General, que era la d'unificar en una sola dependència, en l'àmbit, sobretot, de la demarcació de Barcelona, els Serveis Territorials de Barcelona, l'àrea de procediment i l'àrea d'informació al consumidor, amb la creació d'una «guixeta» única. Perquè, la veritat, amb la distribució que han fet de locals, han encabir l'Institut Català del Consum al mateix Telèfon del Consumidor, quan l'Institut Català del Consum no tenia aquesta funció —la funció de l'Institut Català del Consum és investigar, documentar, buscar noves tècniques de defensa del consumidor—, els han encabir en una mena de marasme de locals, de despatxos, que ha tingut provisionalitat absoluta, aquesta Direcció General, durant temps, han volgut encabir i alhora han volgut redistribuir..., de forma absolutament illògica. No és normal descentralitzar i posar la inspecció fora de la formació, perquè sovint tot plegat és una mateixa cosa: la defensa del consumidor.

I finalment, per acabar, volem fer la reflexió que fem des del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Totes aquestes mesures, estic segur —gairebé convençut— que no tindran precisament l'aprovació per part del Grup de la majoria, per una raó concreta: doncs, perquè això vol dir esmerçar recursos, i vol dir esmerçar-hi voluntat política d'enfrontar-se amb determinats hàbits que s'han anat adquirint els darrers anys. Tot aquest seguit d'iniciatives i de punts tenen una sola direcció: la defensa del consumidor i de l'usuari —la majoria dels ciutadans—, en contra dels abusos, ja no només del mercat únic, sinó..., no només de les empreses d'aquí, sinó dels grups multinacionals, que sovint, per la seva estructura internacional, escapen a qualsevol tipus de control democràtic per part no només de l'Administració, sinó fins i tot dels ciutadans.

La defensa del consumidor implica la millora i la qualitat dels béns i serveis; evita que el consumidor pagui el que hem anomenat «els costos de transferència». Si no hi ha control de qualitat... —ja paro, senyor president—, si no hi ha control de qualitat, són els consumidors i els usuaris els qui acaben pagant els costos de transferència. I acabem esdevenint, podríem acabar esdevenint el que en podríem dir «un mercat escombraria», és a dir, on aquells grups multinacionals acaben abocant els productes de menys qualitat, perquè aquí no hi ha ni seguiment, ni fiscalització, ni inspecció, ni informació. I això...

El president

Senyor... , ha exhaurit amb escreix el seu temps.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Sí, senyor president, acabo.

I això va en detriment, absolutament, de la defensa del consumidor i, sobretot, en detriment d'una cosa que el seu Grup, i el Govern, se n'omple la boca, que és la competitivitat.

I només per acabar, el senyor Subirà va dir...

El president

Porta un minut..., d'excés.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Només una frase, senyor president.

...la Direcció General del Consum havia tingut el certificat de garantia ISO-9000 de qualitat; és veritat. Però el va obtenir l'any 94, i l'any 94 encara hi havia una direcció general de Comerç, Consum i Turisme; no hi havia hagut la fusió, cosa molt diferent de si l'hagués de guanyar ara.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No s'hi han presentat esmenes. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els diferents grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, no tinc per costum, quan parlo en nom del meu Grup Parlamentari, quan es tracta de mocions en què no hem presentat esmenes, pujar aquí dalt, per diversos motius, però bàsicament perquè les mocions generalment fan referència a allò que es va tractar en les interpellacions, però solen ser aspectes relativament concrets, d'una política sectorial.

Bé, estem davant d'una situació radicalment diferent, la que se'ns planteja ara i aquí per part del Grup d'Esquerra Republicana jo diria que és un conjunt de propostes que abracen pràcticament la pràctica totalitat del que és o del que hauria de ser la política de consum a casa nostra. És per això que nosaltres hem cregut que es feia necessari d'intervenir, pel que feia al temps, amb una mica més de temps, com deia, en tot cas.

Bé, nosaltres compartim algun dels criteris que s'han manifestat, podem dir que compartim la filosofia en general del que es va expressar ja el dia de la interpellació, com avui mateix, compartir, per exemple, el nostre neguit pel que fa a constatar que després de la fusió dels dos departaments intervinents abans, i ara només en un, pel que feia a aquesta matèria, que això ha comportat i ha produït, com a mínim, una disminució quant a efectius pel que fa a inspeccions, i també compartim el neguit pel que fa a tot un seguit d'actuacions que a Europa és comú i és normal que es produeixi, que s'hi doni una importància a tot el que és el tema del consum, prou important, i en canvi a casa nostra probablement no ha estat un tema prioritari per part de l'Ad-

ministració de la Generalitat. Això ho compartim. D'altres aspectes i d'altres comentaris que s'han pogut fer, com que, en definitiva, del que es tracta aquí és valorar i posicionar-se sobre la Moció, preferim, en tot cas, no entrar-hi.

Pel que fa a la Moció, nosaltres entenem que si més no té una virtut inicial, com he dit al principi, que és tocar més bé o més malament —en tot cas, depèn de cadascú— tots els aspectes que fan referència al conjunt de la política de consum d'una administració. En concret, per exemple, i començant ja detalladament pel que fa referència als diversos punts, el tema de la formació. Nosaltres hi estem d'acord, ens sembla que pràcticament tot-hom hi hauria d'estar d'acord, hauríem d'estar d'acord en dues coses: una, que no es fa, en tot cas, o no es dedica formació en matèries de consum a Catalunya com s'hauria de donar i que, per tant, el que cal incrementar són els esforços en aquest sentit, i, en qualsevol cas, són esforços que no haurien de representar un cost econòmic prou important, sinó esmerçar-ne en aquells aspectes o en tot cas aquelles matèries que de per si són i serien prou importants en aquesta temàtica, com per exemple el fet que a les universitats o bé en col·legis professionals es puguin fer cursos d'especialització i de postgrau en aquesta matèria.

Se'ns planteja en el punt 2 una xarxa de laboratoris de proves, amb clara referència a un compliment d'una normativa europea. Bé, la Generalitat té diversos laboratoris; en tot cas, em sembla que el que es proposa aquí és una xarxa específica de laboratoris de proves. Nosaltres, probablement, és dels apartats que no creiem que sigui més urgent ni més necessària la seva aplicació, però, en qualsevol cas, i sense posar en dubte l'obligatorietat que això representa pel que fa al compliment d'una normativa europea, en principi també hi estaríem d'acord.

El punt tercer sí que el creiem del tot important i del tot decisiu en aquest tema, ja que fa referència a la coordinació amb les oficines municipals d'informació al consumidor i les oficines de consum dels consells comarcals. Com tots sabem, aquestes administracions locals han anat adquirint cada vegada més relleu pel que fa a aquesta temàtica, i el que falta, en tot cas, és unes xarxes d'informació comunes que abastin, pràcticament, la que seria la totalitat d'administracions que afecten o que intervenen en aquesta matèria, i nosaltres considerem, en tot cas, que això que es demana també és interessant que es produeixi.

Com també el punt quart, que fa referència a la coordinació i suport a la tasca inspectora, també, a les diverses administracions que hi intervenen. Coincidim, per tant, en la necessitat d'arbitrar aquest pla de coordinació, i que hi hauria d'intervenir..., en tot cas, faríem referència, per exemple, a la Diputació de Barcelona, que amb més encert o menys, el que sí que és evident és que en els últims anys ha tingut una intervenció gran en aquesta matèria i que, en tot cas, porta a terme una política de coordinació amb els ens locals, i sobretot de suport econòmic i també d'infraestructures prou important.

En d'altres qüestions, com fomentar les associacions de consumidors, hi estem d'acord. Jo diria que Catalunya, precisament, no té un problema de manca d'associacions de consumidors, sinó que realment hi són, però, en tot cas, cal acabar de culminar una política que ja va començar amb el Pla estratègic de protecció del consumidor per als anys 1998-2000, i, per tant, que encara ens hi trobem, que encara segueix advocant per un foment d'aquest tipus d'associacionisme, que s'entén que encara, a hores d'ara, si més no a casa nostra, no a la resta d'Europa, però sí a casa nostra, encara és important. També se'ns demana l'aplicació de l'establiment de convenis amb ràdios i televisió, tot el que fa referència a informació; absolutament d'acord.

També es parla de reiniciar les campanyes d'educació i informació; també, evidentment, hi estem d'acord. Nosaltres entenem que després de la reorganització de l'Institut Català del Consum sembla que aquestes tasques hagin estat aparcades, si més no això és el que sembla mirat o observat des de fora. Aquest organisme tan sols fa —o en tot cas ho sembla— el curs de tècnics en consum dirigit a personal de l'administració d'associacions de consumidors, al qual s'afegeixen algunes altres persones. En tot cas, sembla que la reducció de les propostes que es fan és, precisament, només a aquests tècnics, i en tot cas seria interessant d'ampliar aquestes campanyes a d'altre tipus de personal.

La reedició i millora d'opuscles. En aquest cas es parla només d'un: *Què cal saber?*, una revista o uns opuscles que, en tot cas, portaven aquest nom. A mi m'agradaria fer referència a una altra edició que al seu dia va ser prou important, es va editar amb un nombre total de 80.000 exemplars, i em fa l'efecte que es va esgotar als pocs dies de la seva publicació, i a més tenint en compte que es va enviar a totes les persones interessades i a totes les administracions, com és la *Guia del consumidor*; probablement podria entrar, en tot cas, en aquesta petició d'incrementar els esforços en publicacions pel que fa a matèria de consum.

Pel que fa a l'apartat 9, aquest és, probablement, el que nosaltres no hem acabat, diguem..., bé, anava a dir «d'entendre», sí que l'entenem, però, probablement el redactat pot portar no a confusions, però sí a algun tipus de malentès, quan es demana que aquelles empreses que —que, per cert, en la interpellació se'ns en va donar el nombre, que és, en concret, 1.573— el dia d'avui han signat convenis de sotmetiment al sistema d'arbitratge per arranjar els problemes d'intermediació entre empreses i consumidors, nosaltres creiem que aquest és un nombre baix, pel que fa a la totalitat d'empreses de Catalunya, baix, és molt baix, i que probablement algun tipus de política d'incentivació de signatura d'aquests convenis per part de les empreses s'hauria de fer. Ara, que aquesta política sigui o hagi de ser exclusivament donar-los preferència per part de l'Administració catalana, sense especificar de quin tipus, ni de quina forma, ni, en tot cas, pràcticament amb cap tipus de concreció, ens sembla, com a mínim, en tot cas, una mica temerari. Hi coincidim en la filosofia, però potser no massa en l'expressió que s'ha utilitzat. El que sí que, en tot cas, hem de dir és que la part final del punt número 9, quan es demana simplement que es reforcin els

mitjans tècnics i humans de la Junta Arbitral de Consum, evidentment, que en això hem d'estar-hi absolutament d'acord. I pel que fa a l'apartat 10, que es demana un tipus de «guixeta» única, un tipus d'actuació administrativa, o d'organització administrativa que es pugui reduir, la idea aquesta de «guixeta» única, també absolutament d'acord.

En definitiva, nosaltres, a tall del debat que aquesta Moció ha pogut propiciar en aquesta cambra sobre el tema de consum, nosaltres, si més no, voldríem remarcar algunes conclusions que ens semblen del tot necessàries. Primer, una manca de coordinació i col·laboració entre Generalitat i ajuntaments, que la Moció posa de manifest i nosaltres no podem fer res més que estar-hi d'acord; segon, una absència total d'informació sobre les campanyes d'inspecció, és més que evident; tercer, la ineficàcia de la xarxa d'alerta de productes peril·losos, que, en tot cas, la Moció no hi fa esment, però aquest és un tema que per nosaltres és prou important; la deixadesa d'alguns temes, com són la formació i l'edició d'opuscles per part de la Generalitat; l'absència d'una informació suficient sobre els nous paràmetres pels quals es regeix el Departament de Consum i Seguretat Industrial, i, per últim, l'assumpció per part de l'Àrea de Salut Pública i Consum de la Diputació de Barcelona de tasques que creiem, sincerament, que haurien d'estar assumides per la Direcció General de Consum i Seguretat Industrial o l'Institut Català de Consum.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

En definitiva, un seguit d'aspectes i de qüestions que fan que estiguem d'acord amb el conjunt de la Moció, i que, si més no, demanaríem que a partir d'aquesta iniciativa parlamentària hi hagués un punt d'inflexió pel que fa a la política de la Generalitat en aquesta matèria.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Govern de la Generalitat de Catalunya té competències exclusives en matèria de consum, d'acord amb l'article 12.5 de l'Estatut d'autonomia, i és en aquest sentit que passo a mostrar el posicionament del nostre Grup respecte a la Moció subsegüent a la interpellació que ha fet el Grup d'Esquerra Republicana.

Bé, mirin, nosaltres partim d'un principi, i és la participació dels ciutadans com una forma d'eixamplament de la democràcia, i es participa des del punt de vista de la producció —és a dir, com a treballadors i com a empresaris—, però també des del punt de vista d'usuaris i

consumidors. Es tracta, per tant, d'un dret bàsic dels ciutadans, la seva participació com a usuaris i consumidors. Aquest és un tema que ens sembla important. Si considerem que estem, endemés, en mercats cada cop més oligopolitzats, on es produeix aquella situació que diuen els economistes de poder de mercat, la defensa dels ciutadans com a usuaris i consumidors constitueix un fet important per evitar desigualtats socials i desigualtats de mercat.

Entenem des del nostre Grup que les tasques principals quant a aquest aspecte són informació i formació, foment de l'associacionisme, regulació dels mercats, inspecció dels mercats i funció d'arbitratge i justícia. I hem de dir, també coincidint amb el Grup proposant de la interpellació, que, al nostre judici, des de la fusió del Departament d'Indústria amb el Departament de Comerç, Consum i Turisme, hi ha perdut el consum, hi ha perdut el comerç i hi ha perdut el turisme, a Catalunya. Ho hem dit ja diverses vegades, no és novetat. I ha perdut en concreció, des d'una filosofia que nosaltres en diríem neoliberal, amb el que això pot comportar de positiu o de negatiu per als membres d'aquesta cambra; ha perdut, concretament, en partides pressupostàries —ho varem deixar clar en el debat de pressupostos—, i ha perdut en mitjans humans. I podríem dir que, entre els funcionaris que es dediquen avui en dia al consum a Catalunya, hi ha desànim —hi ha desànim—, i això ens preocupa molt.

No insistiré en els fets, perquè tampoc és l'objecte d'aquest posicionament; no insistiré en els fets que aquí es varen dir, però sí que em permetran vostès que faci referència a cinc de concrets: primer, les subvencions a les associacions de consumidors cauen de 96 a 45 milions en dos anys; les diligències prèvies cauen de 14.000 a 8.000 —de 14.000 a 8.000— en dos anys; els expedients sancionadors cauen de 1.400 a 700, la meitat —de 1.400 a 700, la meitat—; les consultes telefòniques cauen de 46.800 a 37.700; altres consultes, de 27 a 22.000; els cursos de formació es restringeixen: publicitat, etcètera, etcètera. És a dir, entenem que els números canten; i hi ha vegades que no cal que el que parla digui molt: els números canten per si mateixos, i la música que fan no és bona, la música que fan no és bona.

És en aquest sentit que nosaltres donarem recolzament a la Moció que presenta el Grup d'Esquerra Republicana, perquè ens sembla que pot ajudar a evitar aquesta davallada que es veu respecte al consum, a tota la política de consum a Catalunya. Anuncio també que el nostre Grup presentarà una iniciativa parlamentària perquè creiem que això és un tema a debatre i a resoldre; és un problema que ens preocupa.

Es parla en aquesta Moció del tema de millora de la formació, d'una xarxa de laboratoris, d'una xarxa d'informació en col·laboració amb els ens locals, de millorar la tasca inspectora, coordinada amb els ens locals, de millora de l'associacionisme, de millora de la formació, de campanyes als mitjans de comunicació, de convenis amb empreses... Com no podríem estar d'acord amb aquestes línies polítiques? Ens sembla que és important, i ho diem —i acabo amb això, seré breu, hi haurà ocasions de debatre sobre aquests temes— perquè

millora la participació dels ciutadans com a consumidors/usuaris; perquè defensa el consumidor davant d'una política neoliberal, i perquè tenim sempre el mateix problema, quan parlem de l'Administració de la Generalitat: manca de coordinació amb els ens locals. Jo, hi ha un tema que no entenc: no entenc com, després de tants anys de Generalitat de Catalunya –tants anys de Generalitat de Catalunya–, la relació amb els ens locals de Catalunya és tan insuficient. Jo demanaria una reflexió al Grup Parlamentari que dona suport al Govern de Catalunya sobre aquest tema. És continuament repetida, la manca de col·laboració. Avui dia, que estem en xarxes informàtiques que ho permeten arreu del món, doncs, en un país tan petit com Catalunya, que ens coneixem gairebé tots, del nord al sud i de l'est a l'oest, doncs, no es poden connectar xarxes que ofereixen dades, que ofereixen informació. Som moderns? Doncs no som moderns, senyores diputades, senyors diputats. Això, a Europa, està fet, i la incardinació entre les diferents administracions s'ha fet: és un dèficit de Catalunya que ens perjudica a tots. Estic segur que alguna cosa faran vostès, i espero que no triguin, sobre aquest aspecte.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. El Grup Parlamentari Popular és un grup parlamentari que està, evidentment, per la defensa dels consumidors i dels usuaris de Catalunya. I així ho ha demostrat amb diferents iniciatives parlamentàries; així ho va demostrar quan es va portar a terme el Projecte de llei de l'Estatut del consumidor, en el qual el nostre Grup Parlamentari va participar activament amb tot un conjunt d'esmenes; així ho ha demostrat en la Llei d'equipaments comercials, en uns apartats concrets i determinats, en defensa dels consumidors i els usuaris de Catalunya, i, per tant, no fa falta reincidir una vegada més en l'aspecte de quin és el posicionament del nostre Grup respecte al que és la defensa dels consumidors i usuaris.

Nosaltres entenem aquesta Moció d'Esquerra Republicana com una moció, jo diria, positiva. Ho ha explicat el senyor Puigcercós, i a més coincidim en moltes de les qüestions d'aquests deu punts de la mateixa Moció. I és cert que per portar a terme, a compliment, aquests deu punts, tal com diu la Moció, es necessiten més recursos. Indiscutiblement. Per tant, es necessiten variacions pressupostàries, i negar això és negar una evidència.

I, per coherència amb el posicionament del nostre Grup en la Llei de pressupostos d'enguany, el nostre Grup no podrà donar suport a aquesta Moció, i no li podrà donar suport pel que he manifestat: nosaltres, en els pressupostos, vam introduir tota una sèrie de prioritats importants, sobretot en el que són els departaments de

política social i els departaments productius. I, indiscutiblement, vam canviar la tendència, que és certa, aquesta davallada que ha explicat el senyor Puigcercós, la tendència en la Direcció General de Comerç Interior, amb la qual cosa, doncs, vam variar el que s'havia pressupostat inicialment en el pressupost final, en aquest sentit. No vam poder-ho aconseguir amb la Direcció General de Consum, però sàpiga vostè que nosaltres hi esmerçarem i ens hi esforçarem, en els propers pressupostos, perquè coincidim que la Direcció General de Consum té pocs recursos, els seus recursos són minsos, i, per tant, aquesta és una qüestió en la qual nosaltres –el Grup Parlamentari Popular–, tal com ha demostrat i com va demostrar en la seva incidència en la Llei de pressupostos, quan arribi el moment, també incidirem en aquest aspecte.

A part de tota aquesta qüestió, haig de dir-li que el nostre Grup, en donar suport als pressupostos de la Generalitat, el que sí que ha fet és un seguiment escrupolós del compliment d'aquests pressupostos, i li puc assegurar a l'illustre diputat senyor Puigcercós que amb la quantitat econòmica de què disposa la Direcció General de Consum, amb aquesta quantitat, s'han fet esforços importants, i haig de dir-li que aquí tinc informació de cada un dels deu punts i, en línies generals, tots ells, tots ells s'estan pràcticament complint.

Li reconeixeré una cosa: no amb la profunditat que diu la seva Moció, però, indiscutiblement, governar és marcar prioritats, i nosaltres, des de la nostra posició de donar estabilitat governativa aquí, en el nostre país, a Catalunya, hem fet una enorme tasca en aquest sentit i, conseqüentment, nosaltres no podem donar suport a una moció amb la qual coincidim, li dic, coincidim en el plantejament, però significaria una variació dels pressupostos, i vostè entendrà perfectament que això no és viable, més quan tenim reptes tan importants com la integració a la Unió Europea, que ens exigeix a totes les administracions ser al màxim de curoses en portar a terme l'execució d'aquests pressupostos amb les mínimes desviacions possibles.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Clòfent.

El Sr. Clòfent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Puigcercós, el Grup Socialista donarà suport a la Moció que ens ha presentat, tot i manifestant-li que hem estat dubtant a presentar alguna esmena. El Grup Socialista trobava a faltar en la seva Moció un punt, un primer punt, que diguéssim més o menys: «El Govern de la Generalitat habilitarà els recursos necessaris per tal de...», i a continuació els deu punts de vostès.

Ens ha semblat que, probablement, era voluntat de vostè no haver-ho fet així per facilitar el vot de la majoria en aquesta Moció, tot i esperant que el Govern, que té dosis importants d'imaginació, veiés la manera d'obte-

nir els recursos necessaris per tal d'aplicar aquestes polítiques que són compromís del mateix Govern d'aplicar. Però, és clar, estem davant d'una situació força atípica dintre del conjunt de les actuacions del Govern de la Generalitat. El Grup Socialista, en el moment d'aquesta absorció de conselleria per l'anterior Conselleria d'Indústria i Energia, va quedar força perplexa de la forma en què quedava ubicada la Direcció General de Consum, tota vegada que s'unificava amb una direcció general com la de Seguretat Industrial, sense voler entrar més enllà d'allò raonable o la broma, però si existís un Guinness de combinacions estranyes en l'Administració, no sembla pas que la barreja de consum i seguretat industrial sigui una barreja gaire homogènia, però vam pensar que el conseller Subirà es distingeix sovint per bones dosis d'imaginació; donem temps al temps, a veure què surt.

Al cap del temps, el que ens ha donat és que hi ha realment la voluntat, no de reorganitzar l'Administració, sinó que dóna la impressió que algun departament fa nosa i no s'hi vol esmerçar recursos ni atenció, perquè estàvem d'acord que l'anterior Conselleria de Comerç, Consum i Turisme era una conselleria que gastava amb molta alegria molts diners; ha gastat milers de milions amb extraordinària alegria. Per tant, eren possibles polítiques eficaces, realment eficaces amb menys recursos, però, és clar, aquests menys recursos tenen un límit. A partir d'uns menys recursos no és possible aplicar polítiques. Els posaré un exemple: fa poques setmanes assistíem tots, amb una dosi de preocupació suposo que compartida, respecte del frau que es produïa a les benzineres. Un govern amb una direcció general viva, eficaç, preocupada, probablement hauria portat al Parlament iniciatives no en el sentit de donar la raó a cap grup de l'oposició que volgués criticar les polítiques, sinó en allò que també és necessari d'adequar la norma, també a la picaresca. Han passat mesos; no hem vist pràcticament res. Per què? Perquè es torna a confirmar que la incorporació de la Direcció General de Consum a la de Seguretat Industrial era perquè en algun lloc l'havíem de posar, perquè si hi hagués hagut voluntat que s'hagués pogut exercir, probablement podien haver optat per altres models com era incorporar-la, per exemple, a la Conselleria de Sanitat. No és un invent nostre; molts governs, moltes administracions opten per un model raonable que és el de, també, incorporar les responsabilitats de consum en les responsabilitats de sanitat.

La interpellació, senyor Puigcercós, va posar de manifest en la resposta del conseller a les preguntes que vostè li feia que, efectivament, hi ha un abandó de polítiques, i ens preocupa especialment en el Grup Socialista perquè en la mesura que cada vegada anem a cotes més altes de benestar, cada vegada més els ciutadans disposem de més capacitat de consum, de més béns i de més serveis, i en la mesura que forma part de la llibertat dels ciutadans exercir aquestes possibilitats, és necessari que els aspectes pedagògics que ens fan lliures respecte a les nostres decisions s'accentuin. La Direcció General en això hi actua cada vegada, cada vegada molt menys. Hi ha un altre element que ens preocupa, i és que aquesta feina cada vegada serà més difícil, una gestió important en el món del consum, per-

què la realitat d'Europa fa que a vegades les polítiques més eficaces, que són les de prevenció, que és la d'actuar en origen, en la mesura que la seu central de les empreses fabricants de molts béns estaran i estan ubicades fora del territori de Catalunya, en què no hi tenim cap capacitat d'incidència, la gestió sobre les característiques de certs productes, abans que arribin als nostres propis consumidors, es farà difícil.

Per tant, aquesta Direcció General, que està vivint de les rendes de l'anterior —el senyor Puigcercós o no recordo qui de vostès ara n'ha fet una referència respecte a un premi— s'està vivint de rendes..., pel que farem és anar descapitalitzant la feina feta. I en un moment de dificultats econòmiques, que justificarien també i justifiquen que la Generalitat també redueixi els seus recursos en bona part, passa que també passa a través de les administracions locals i passa també a les organitzacions de consumidors. Per tant, les cotes fonamentals perquè aquestes polítiques es desenvolupin, que és la potenciació certa de les administracions locals, com a Administració més propera al ciutadà i les organitzacions dels consumidors, vostès han reduït les partides.

En nom del Grup Socialista els deia, en el debat de pressupostos, quan presentàvem l'esmena a la totalitat en el Departament i en aquesta Direcció General, que probablement el que tocava seria dissoldre-la. No és descabellat si analitzem les xifres. És un debat còmode per al conjunt de diputats, aquest que estem tenint avui, perquè ja no es tracta d'opinions subjectives sobre el que és més o menys bo; les xifres no s'aguanten. El que surt d'aquesta Direcció General és hilarant —com deia vostè, senyor Puigcercós—, perquè un cop deduït el traspàs a l'Institut Català de Consum, el que es traspassa a les organitzacions de consumidors —cito de memòria—, em sembla que queden 8 milions de pessetes! Això és tota la política amb la qual..., tots els diners que té per fer política la Direcció General de Seguretat Industrial i de Consum. Com poden veure, així no hi podem anar.

Com que el nostre Grup té la impressió que el que fan vostès no són unes prioritats diferents sinó que prioritzen diferent certs compromisos i certa obra de Govern, el Grup Socialista també els anuncia —com ho ha fet algun altre diputat— que presentarà iniciatives en aquest terreny, a fi i efecte que el conseller ens expliqui realment quina és la voluntat de futur que té respecte d'aquesta competència.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Trinitat Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Puigcercós, en el moment de substanciar la seva interpellació, vostè ja deia que en el debat del pressupost, el seu Grup ja es queixava de l'escàs pressupost destinat a la Direcció General de Consum, però no és

menys cert que el seu Grup, igualment com altres grups de l'oposició, denunciaven també altres mancances en aquest mateix pressupost, que, d'acord amb els seus criteris, no satisfien les seves inquietuds. Per tant, no tan sols el pressupost de la Direcció General de Consum, sinó també molts d'altres: podríem parlar de Benestar Social, de Cultura, d'Ensenyament..., evidentment, jo diria de tots els departaments.

I això, que és ben evident, ho vàrem explicar pel dret i pel revés en el debat del pressupost; s'ha dit també aquí, em sembla, per part del Grup del PP, del senyor Víctor Ros: «Aquest pressupost d'enguany és auster, i està totalment condicionat pels acords de Maastricht.» Aleshores, què vull dir amb això? En primer lloc, que penso –i també crec que ja s'ha dit– que no podem reobrir avui aquí un altre debat d'un pressupost que ja tenim aprovat per aquesta cambra. En tot cas, en el pressupost de l'any 98, senyor Puigcercós, tornem a discutir si són prou o no són prou els diners que es destinen a la Direcció General de Consum per part del Govern. I en segon lloc, que no cal veure coses estranyes –i dic «estranyes», entre cometes– en el Departament d'Indústria, Comerç, Consum i Turisme, perquè sembla que d'un temps ençà, concretament des de la fusió d'aquests dos departaments, des del seu Grup i des dels grups de l'oposició, ens vulguin recriminar constantment que això no va com anava abans. I això no és cert. El que sí que és cert és que s'han de fer les coses amb molts menys recursos, però evidentment això no vol dir que no es faci res, com semblava desprendre's de les paraules de molts dels portaveus dels diferents grups parlamentaris.

I diré més, senyor Puigcercós, encara que no m'escolti gaire: tampoc és cert que –com deia vostè en la interpellació– s'hagi passat de la informació, l'assessorament, la inspecció i les sancions per vetllar per la seguretat del consumidor a una concepció –deia vostè– que anomenava «neoliberal», de desregularització dels serveis del Departament. Miri, sembla que hagin passat, per la intervenció de la resta de grups, de l'alegria a la nostàlgia; sembla que tot el que s'havia fet abans era millor que no pas el que s'està fent ara, i hi ha vegades que perdem la memòria històrica. Jo recordo un diputat del seu Grup, precisament, amb el qual vàrem ser ponents, conjuntament, de la Llei de creació de l'Institut Català del Consum, que al cap d'un temps de la seva posada en funcionament deia aquí, precisament en aquest mateix hemicicle i en aquesta mateixa tribuna, deia que per a aquest viatge no feien falta aquestes alforges. Per tant, senyor Puigcercós, manca de memòria històrica pel que fa a les crítiques constants de tots els departaments. I per tant, repeteixo: amb pocs recursos, és evident que no es poden fer les mateixes coses que es feien.

Pel que fa al primer punt de la Moció, que parla de formació, tothom n'ha parlat, tothom hi està d'acord, nosaltres també hi estem d'acord i el Departament n'està fent, de formació; està fent formació amb cursos per a tots, per millorar la formació de tot el seu personal. Concretament, hi han participat 289 funcionaris; tant l'any 97 com l'any 98, aquest any, concretament, s'han fet cursos per a inspectors. Vostè ho reclama a la Mo-

ció; se n'han fet ja dos –no em digui que no, senyor Puigcercós, perquè els els puc ensenyar– i el mes de maig n'hi ha un de previst referent a l'aspecte relacional de la funció inspectora. Li puc portar documentació sempre que la vulgui. Pel que fa a universitat, puc dir-li també que l'Institut Català de Consum imparteix crèdits sobre consum i educació nutricional en el Centre d'Ensenyament Superior de Nutrició i Dietètica. També s'han establert convenis amb la Facultat de Dret de Girona per organitzar seminaris sobre consum.

En el segon punt, referent al compliment de la normativa europea, li haig de dir que aquesta normativa en cap cas preveu l'obligatorietat de crear una xarxa de laboratoris propis, sinó que l'única cosa que preveu és que les proves es facin en laboratoris que compleixin les normes de qualitat, però, senyor diputat –i també això ho vull dir al senyor Morera, que ha fet referència a aquest tema–, a Catalunya tenim un decret propi en aquest sentit, i és el que el Departament està complint. Aquest Decret, concretament, deixa ben clar que les proves pericials analítiques es realitzaran en laboratoris oficials o privats acreditats, i això s'està complint perfectament perquè totes les proves es fan en laboratoris oficials.

En el punt tercer, que fa referència a les OMIC, vull dir-li que l'Institut Català de Consum té una xarxa informàtica –abans ho estàvem comentant vostè i jo aquí, des de l'escó– amb una base de dades que posa al servei de totes les OMIC. És un servei totalment gratuït i a l'abast, també, de tots els ajuntaments i de les associacions de consumidors.

Senyor diputat, penso que si he d'anar replicant punt per punt tots els deu punts de la seva Moció, segurament em passaré del temps que tinc establert i, per tant, ho voldria resumir. Entenc perfectament i respecte la seva preocupació, així com la dels altres grups de la cambra, pel que afecta al consum, i, a més, com a oposició, tenen tot el dret de criticar tot el que segons el seu criteri el Govern no fa prou bé. Però en el cas que ens ocupa –o, millor dit, que els preocupa–, li puc assegurar que hi ha arguments suficients per dir-li que tant el Departament com la Direcció General de Consum estan treballant en tots i cadascun dels deu punts de la seva Moció, des de la planificació i programació de l'activitat inspectora, amb un programa anyal de campanyes d'inspecció; des de la signatura de convenis entre els consells comarcals i les associacions de consumidors i el mateix Departament per tal mirar el servei que es pot oferir als consumidors de la comarca; des de la participació en programes radiofònics sobre temes variats en matèria de consum i defensa dels consumidors; també des de TV3; també en la reedició de nous opuscles, que se n'ha parlat, *Què cal saber?* Senyor Puigcercós, abans també els els ensenyava des de l'escó, els tinc aquí; se'n reeditaran dos exemplars, concretament els que fan referència a habitatge i a assegurances; per tant, els tinc, els els puc ensenyar.

Quant als convenis d'adhesió signats entre empreses i establiments i la Junta Arbitral del Consum –també s'ha dit aquí, el conseller va dir-ho–, actualment hi ha més de cinc-centes empreses adherides. I potser pot semblar

5398

poc, però jo crec que és un nombre significatiu i important a destacar.

I, per últim, dir-li que sí que discrepem del tema d'unificar en una sola dependència la demarcació de Barcelona, perquè una cosa és l'àrea d'informació i l'altra és l'àrea de procediment; una és l'atenció directa al públic, i l'àrea de procediment és on es resolen els expedients. Crec que, malgrat que no m'ha escoltat, senyor Puigcercós, espero que llegeixi el *Diari de Sessions*, que no crec que l'arribi a convèncer, però, si més no, he intentat argumentar-li punt per punt el tema de la seva Moció.

Dit això, queda clar que el nostre Grup no donarà suport als deu punts de la seva Moció, malgrat que sí que vull deixar-li clar que per part del Departament es continuarà treballant per a la defensa dels drets dels consumidors i usuaris del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Acabat el debat... El senyor Puigcercós em demana la paraula i la té; em dirà per què?

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Per contradiccions, senyor president.

El president

Mig minut per contradiccions.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Ni això, senyor president, gràcies. És a dir, crec que la senyora Neras té una capacitat extrasensorial de saber quan un escolta, a catorze metres de distància o més, perquè la veritat és que l'he estada escoltant molt atentament, tota la seva exposició de motius. No la compareixo, però l'he escoltada.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Demano, per tant, als diputats que, acabat el debat, ens preparem per a la votació.

S'inicia la votació.

Aquesta Moció ha sigut refusada per 40 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Passem, a continuació, a substanciar els vint-i-tresè, vint-i-quatrè i vint-i-cinquè punts de l'ordre del dia d'avui. Són tres mocions sobre la mateixa temàtica, sobre el mateix problema, sobre la sinistralitat laboral a Catalunya –dues d'elles–, i l'altra és sobre la salut laboral i la prevenció d'accidents en els llocs de treball. Hi ha acord entre els grups proposants de les mocions de fer el seu debat conjuntament.

Per tant, passarem primer a l'exposició de les tres mocions i demano, si això és possible, que els tres diputats

que exposin cada una de les mocions fixin la seva posició respecte a les altres dues mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sinistralitat laboral a Catalunya

Té, en primer lloc, la paraula, pel Grup Socialista, per exposar la Moció, el diputat senyor Josep Maria Rañé, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Començaré dient-li que fixarem la nostra posició en relació amb les altres dues mocions perquè són idèntiques, de tenor literal. Per tant, quan defensem la nostra, les defensarem també, i coincidirem en la nostra posició, perquè és exactament amb la mateixa redacció que hem plantejat els tres grups la proposta d'impuls al Govern. I, bàsicament, aquesta Moció subsegüent al debat que va tenir lloc en l'anterior Ple pretén aconseguir, en primer lloc, posar de manifest quelcom que ja es va produir en la interpellació, en la substanciació de la interpellació, i, en primer lloc, era el fet que aquest és un tema que no està resolt, que possiblement no estarà mai resolt, però que, a més a més, l'evolució que està tenint últimament no és la més adient.

Vam posar de manifest, vam explicar, vam donar dades –que avui no repetirem– en el sentit de constatar que en un moment que està pujant l'activitat econòmica, que creix, fins i tot també, menys que aquesta activitat econòmica creix l'ocupació, resulta que un factor que creix més que els altres dos, més que l'activitat i més que l'ocupació, és la sinistralitat, la sinistralitat laboral, i, a més a més, també ho fa, dissortadament, en la fase més aguda, en el nombre de persones que perden la vida per anar a treballar, per desenvolupar el seu treball.

És en aquest marc en què es produeix aquesta situació altament negativa que hem volgut plantejar opcions i solucions a aquest tema. I, a més a més, hi ha un altre factor important: això succeeix el primer any de vigència, o que hauria d'haver estat vigent, el Pla de prevenció de riscos laborals; és a dir, en el moment que, després d'un llarg camí, s'arriba a aconseguir un pla consensuat amb empresaris i amb sindicats, en aquell mateix moment que s'havien de posar en marxa unes mesures de prevenció de riscos, resulta que en aquell mateix moment la sinistralitat puja, i puja la sinistralitat laboral que té causes de mort encara en una major quantitat.

És per això que ja varem explicar en aquella interpellació i plantejarem en aquesta Moció la necessitat que aquelles parts que van participar en l'elaboració i definició del Pla de prevenció de riscos, és a dir, el Departament de Treball, els sindicats i els empresaris, tornin a reunir-se, s'impulsi la idea que es reunixin per veure quines coses no acaben de funcionar, o perquè puguin avaluar algunes d'aquestes situacions.

Però no tan sols volem que hi hagi una reunió dels agents socials. En aquests moments el Parlament hau-

ria de prendre ja la decisió de donar alguns mandats al Consell Executiu, perquè en aquest moment ja s'estan produint incompliments, ja s'han produït incompliments en el Pla de prevenció de riscos que es va pactar. És per això que el segon punt de la Moció el que pretén és recuperar el temps perdut posant-se al dia, i li donem fins i tot termini al Consell Executiu: allò que havia d'haver complert el 31 de desembre de 1997, d'alguna manera li diem: «home, té temps fins al 30 de juny per posar-se al dia en els deures endarrerits, i la resta de l'any la pot utilitzar per acabar, a 31 de desembre de 1998, fent net en totes les seves obligacions i en tots els seus compromisos que va assumir».

Aquesta és la idea fonamental, i aquesta és una idea que pretenem que es substanciï per aquest mecanisme elements com el dèficit de funcionament que té en aquests moments el Consell Català de Seguretat i Salut Laboral. En la situació d'aquest interregne en què vam aprovar la creació del Consell de Treball que agrupava diferents consells, però que no s'ha constituït perquè encara no se n'ha fet ni el reglament ni s'ha trobat el candidat a presidir aquest Consell de Treball ni re, resulta que es manté en situació transitòria el Consell Català de Seguretat i Higiene en el Treball, però es manté en una situació d'interinatge total que fa que no sigui l'instrument d'impuls en la lluita contra la sinistralitat laboral.

Per tant, pretenem que s'impliquin encara molt més els agents socials i econòmics afectats. Pretenem també que es recuperi i faci els deures pel que fa al tema de la promoció de la seguretat i la salut en el treball; que compleixi i recuperi aquell endarreriment en la posada en marxa d'un acord que hi ha, al marge del Departament, entre la Pimec, UGT i Comissions, per actuar allà on es produeixen més accidents, que és en la petita empresa. Pretenem també que es millorin els sistemes d'informació i de detecció i prevenció de danys derivats de la salut. Deia l'altre dia, i ho torno a repetir ara, que ens trobem en un dels països que té una taxa d'incidència més important de sinistralitat, però que ens trobem en una país en què faria la impressió que només hi han accidents greus i accidents mortals, perquè no hi han quasi malalties professionals. Això no és que no es produeixi; senzillament, és que tenim un sistema de detecció en què una malaltia professional acaba transformant-se estadísticament en una malaltia comuna perquè és tractada pel Servei Català de la Salut com si fos una malaltia que apareix només en la persona i no derivada d'una actuació professional.

I també preteníem que es millorés la coordinació administrativa, i posàvem com exemple aquells màster de formació de tècnics de seguretat i salut laboral en què hi collaborava tota l'Administració menys la que en té la competència, que era el Departament de Treball: la universitat, el Departament d'Indústria, el Departament de Sanitat, l'Institut Nacional de Seguridad e Higiene en el Trabajo..., tots menys el Departament de Treball donaven suport a aquell màster de generació de tècnics per a seguretat. Per tant, era una prova evident que manca una coordinació interna i externa entre les administracions que hi tenen competències.

I a més a més d'aquests aspectes generals, la nostra Moció pretén també treballar en aspectes concrets. La

sinistralitat no és un magma que desapareix o que apareix i que no se sap ben bé on i com es produeix, sinó que es pot analitzar i es pot anar treballant sobre aquells elements que generen causes. És per això que tenim dos punts referits clarament al tema de la construcció, perquè és un sector on es concentra un nivell de sinistralitat altament important, i és en funció d'aquesta situació que hem plantejat que en l'adjudicació de l'obra pública també hi participin representants dels treballadors, en la línia de poder assegurar que aquelles empreses que acaben tenint la cessió o la concessió d'una activitat pública guardin, ells i totes les seves subcontractades, un clar respecte a les mesures de prevenció de riscos laborals. I, en aquest sentit, també desenvolupar en el si de la Conselleria, o de les competències de la Conselleria, un equip, en la Inspecció de Treball que actuï sobre aquest sector que és d'alt risc.

I, per últim, hem plantejat també una altra actuació específica. Hi ha una relació claríssima, que reconeixen fins i tot les mateixes empreses de treball temporal, entre la temporalitat en l'ocupació i la sinistralitat: persones no entrenades per desenvolupar determinats treballs, que canvien de manera sistemàtica, sense la formació necessària, són persones amb molt més risc de patir accidents, més quan es produeixen ritmes cada vegada més importants i organitzacions del treball cada vegada més complexes. És per això que hem plantejat també que es potenciï l'activitat de vigilància i control en els temes de seguretat i salut laboral en aquelles empreses i sectors que tenen un alt grau de temporalitat, que, a més a més, recullen un alt grau de sinistralitat i, molt especialment, en aquelles que són exclusivament temporals. Repeteixo que no és una afirmació que fem nosaltres, és una afirmació que han fet fins i tot aquelles empreses de treball temporal que volen treballar d'una manera positiva en el tema de la qualitat i ofereixen com un valor afegit de la seva oferta que elles formen en seguretat i salut, i aquestes mateixes empreses de treball temporal expliquen amb claredat que, dintre del seu sector, hi ha una situació molt important de sinistralitat.

Si ho diuen ells, no n'ha de fer cas l'Administració, i seguir-ho? No han de treballar en aquest sector on els mateixos membres del sector diuen que hi ha un alt grau de sinistralitat? Això és el que els estem plantejant: que preguin, que parin molta atenció i que segueixin aquest sector, aquestes empreses, perquè aquí podem fer molta prevenció, podem fer que moltes persones no perdin la vida per exercir el dret del treball o no quedin en situacions greus o menys greus per haver exercit un dels drets fonamentals que els asseguren la seva socialització i la seva dignificació com a persones.

Res més, i moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sinistralitat laboral a Catalunya

A continuació té la paraula, pel Grup Mixt, el diputat senyor Fidel Lora, per un temps màxim de deu minuts. També deurà prendre posició sobre les altres mocions, espero.

El Sr. Lora i Lillo

Sí, gràcies, senyor president. L'objectiu de la Moció que presentem, que és una moció que hem presentat conjuntament els diferents grups que van substanciar les interpellacions a l'anterior Ple, l'objectiu d'aquestes mocions és augmentar, fer propostes per augmentar la iniciativa, augmentar iniciatives per a la prevenció i la inspecció per frenar l'augment de la sinistralitat laboral. Fem propostes que, d'alguna manera, també particularitzem en sectors on hi ha un major risc d'inseguretat laboral. Després podem..., suposo que el Grup de la majoria ens donarà la seva opinió sobre aquestes propostes concretes, jo recolzo també les afirmacions i les explicacions que ha donat el diputat senyor Rañé, i a mi m'agradaria fer dues consideracions generals, abans de passar a les qüestions més particulars.

La primera és que en aquest moment tenim el marc legal, tenim la Llei de prevenció de riscos laborals, tenim un pla de prevenció, i per tant es tracta d'agilitzar, perquè tenim el marc legal i les propostes concretes. Es tracta que hi hagi més diàleg i, per part nostra, pensem que cal més voluntat política de posar-ho en pràctica. Un exemple que no és suficient la voluntat política és que els recursos, en els pressupostos, les partides per a seguretat laboral, estan congelades, estan frenades —i això ja ho discutirem en el debat del pressupost per a l'any 99.

Una segona consideració que nosaltres fem és que no pot ser que, si hi ha més creixement econòmic, i hi ha més activitat, això no ha de significar que augmentin els accidents. La realitat és que els accidents augmenten més que la mateixa activitat econòmica. Creiem que, si hi ha creixement econòmic, ha de comportar també qualitat, benestar per a les persones i seguretat en el treball. Un model de creixement econòmic que comporta inseguretat en la feina, major risc d'accidents laborals, és un creixement econòmic que nosaltres no podem valorar com a positiu.

Per altra part, nosaltres pensem que, contràriament, el que s'apunta és que aquest creixement econòmic, un dels factors positius que s'apunta com un factor perquè hi hagi creixement econòmic és, d'alguna forma, la flexibilitat en el mercat laboral i la desregulació del mercat laboral, i això comporta eventualitat, comporta la subcontractació, comporta que en molts sectors, en aquests moments, hi ha una disminució de la part del salari directe i un augment del treball que es fa a *destajo* i que comporta majors situacions de risc.

Per tant, tenint en compte aquestes consideracions, la Moció que nosaltres presentem és una moció que, per una part, es tracta de convocar..., de fer una proposta perquè es reorienti el diàleg amb els sindicats: per tant, la proposta de la convocatòria..., d'instar el Consell

Executiu a la convocatòria dels agents socials per tal d'avaluar l'aplicació del pla de risc. I aquí ja nosaltres anunciem que fem la proposta, des del Grup Mixt, des del Partit dels Comunistes de Catalunya, fem la proposta que tots els grups parlamentaris, tots, conjuntament, signem una sollicitud de compareixença dels sindicats a la Comissió de Política Social, per tal que informin de les seves reflexions, de les seves conclusions, de les seves propostes per a la seguretat laboral. Creiem que una iniciativa conjunta de tots els grups parlamentaris seria important per tal que els sindicats vinguessin al Parlament per afrontar aquest debat també amb millors consideracions, i sabent quina és l'opinió, en aquest moment, dels sindicats.

Fem propostes que pensem que són unes propostes que poden recolzar el Pla de prevenció, que avui està consensuat, que està aprovat, i per tant que no són propostes noves, sinó un pla de prevenció, unes propostes que ja estan aprovades i que, d'alguna manera, el que fem és dir que el Parlament recolzi, impulsi les propostes que ja..., objectius operacionals del Pla de prevenció que ja haurien d'estar funcionant, perquè ja estaven temporalitzats per a l'aplicació l'any 97, i altres que estan temporalitzats per a l'any 98 que aquest Parlament doni un impuls a aquestes propostes que ja haurien d'estar funcionant.

Per altra part, una qüestió que per nosaltres és importantíssima, perquè està orientada als sectors que tenen major risc d'accidents laborals, i que té molt a veure amb el procés de precarització, de desregularització del mercat de treball, de tot el fenomen de la subcontractació, i una proposta que està orientada a garantir la participació dels sindicats en la junta consultiva de contractació administrativa, en la comissió permanent de classificació empresarial, amb l'objectiu de millorar les condicions de treball als sectors econòmics amb un alt grau de risc en seguretat i salut laboral —químiques, construcció...—, de tal manera que els sindicats participin en aquesta junta per tal que en les contractacions que fa l'Administració es pugui garantir que es compleix la Llei de riscos laborals.

L'altre dia, a l'anterior Ple, donàvem una xifra concreta, i és que el 70% de les empreses del sector de la construcció no compleixen les normes de seguretat. Això és un estudi que ha elaborat Comissions Obreres, la Federació de Construcció dels sindicats, de Comissions Obreres i, per tant, quan l'Administració fa una contractació a una empresa, i aquesta empresa subcontracta, i l'altra empresa torna a subcontractar, al final no es compleixen les normes. Què és el que proposem? Que els sindicats participin en la junta consultiva per a les contractacions administratives. Això és participació, també; això és poder augmentar els mecanismes de control perquè el marc legal que tenim en aquest moment es pugui complir.

Una altra proposta concreta és la creació de l'equip conjunt entre inspecció de treball i els sindicats de la construcció per cooperar en l'aplicació de les empreses dels sectors de la Llei de riscos laborals. I, per altra part —l'eventualitat com un factor de risc—, el control sobre sectors on hi ha més eventualitat i sobre les empreses de treball temporal.

Per nosaltres, la nostra filosofia, les nostres propostes van encaminades, primer, que cal una aportació de tots els sectors socials: sindicats, empreses, administració. Que el creixement econòmic ha d'anar lligat a un creixement d'inversió en la millora de la seguretat en el treball: és a dir que, si hi ha creixement econòmic, i hi ha majors beneficis per als empresaris, una part d'aquests beneficis que obtenen els empresaris l'han d'invertir en seguretat per als treballadors. Que la seguretat l'ha de proporcionar aquell que crea la situació de risc, i en aquest moment els empresaris estan creant..., una part de l'empresariat està creant situacions de risc, i entre tots, amb un marc legal d'eventualitat i de flexibilitat, s'estan creant aquestes situacions i, per tant, els responsables són els que han de pagar i els que han d'invertir per solucionar i per millorar la seguretat en el treball. I, per últim, que s'ha de crear una cultura de prevenció, per a la qual cosa el paper de l'Administració és important, i avui tenim l'oportunitat d'aprovar una moció que, en el segon punt, el que situa simplement és donar recolzament al Pla de prevenció que ja té el Govern i, per tant, que aquest Pla de prevenció tingui un major impuls, un major recolzament, per impulsar la seguretat laboral.

No he fet ús ni de xifres, per no fer una guerra de xifres, perquè sé perfectament que darrere de les xifres hi ha situacions personals, i en molts casos hi ha patiment de les persones, patiment de famílies, i per tant no he volgut fer ús de xifres, per no entrar en una guerra de xifres. El que sí que és segur és que és important impulsar la política en seguretat, i avui tenim el convenciment que estem en un retrocés en aquest sentit.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la salut laboral i la prevenció d'accidents en els llocs de treball

Per exposar la seva Moció, té la paraula el diputat senyor Jordi Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a l'hora de presentar aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre el capteniment del Govern en les qüestions que afecten la sinistralitat laboral, crec que seria oportú poder recordar breument alguns dels arguments donats en la interpellació. En primer lloc, l'increment, tant en termes absoluts com relatius, del nombre d'accidents laborals a Catalunya. Aquesta és una dada evident. El senyor conseller deia que eren puntes, però, bé, independentment que siguin puntes conjunturals o no, aquesta és una dada irrefutable. En segon lloc, l'existència d'un marc, tant a nivell d'Estat com d'un pla pactat a nivell de Catalunya, de prevenció dels riscos laborals, i paradoxalment, amb l'existència d'aquest marc legislatiu i d'aquest pla preventiu, una forta reduc-

ció de recursos i dels mitjans que s'esmercen per part de l'Administració en aquestes matèries. I, per últim, la necessitat i l'oferiment que va fer el nostre Grup d'intentar trobar el més ampli consens polític i social per tal de poder previndre en les millors condicions, i anar eliminant gradualment els accidents laborals, i poder protegir la seguretat i la salut en el treball. Aquests eren els aspectes que informaven la nostra interpellació.

Vull insistir un cop més que per nosaltres aquesta matèria no és una qüestió que respongui a qualsevol tipus d'instrumentalització política, sinó que cal, responsablement, intentar trobar, hi insisteixo, les solucions per tal de resoldre aquest punyent problema. És en aquest sentit, i de comú acord amb el senyor Fidel Lora i amb el senyor Rañé, del Grup Socialista, que hem presentat aquestes tres mocions idèntiques, amb aquests cinc punts: convocar els agents socials per tal d'avaluar l'aplicació del Pla de riscos laborals –el mateix senyor conseller, en la seva resposta a la interpellació, es comprometia en aquest punt–; complir, evidentment, els compromisos d'aquest Pla –i ja deia el senyor Rañé, abans, de donar una pròrroga de sis mesos per tal que tot allò que s'havia d'haver fet l'any 97 pugui fer-se–; garantir la participació dels sindicats en les juntes consultives; crear un equip conjunt entre la Inspecció de Treball i els sindicats de la construcció per estudiar i proposar en concret, en un sector que pateix fortament accidents laborals, i, per últim, potenciar l'activitat de vigilància i control per tot el que afecta el treball en precari i l'acció de les empreses de treball temporal –i aquestes són dades de la mateixa Conselleria, que al voltant de les ETT es produeix, aproximadament, un 3% del total d'accidents laborals, i un 3,72% del total d'accidents laborals *in itinere*, és a dir, que estem parlant de xifres importants, pel que afecta les ETT.

Jo crec que amb els arguments que abans hem donat, amb les xifres que tots coneixem i que vam poder contrastar en el darrer Ple..., i fins i tot em permeto –perquè no havia caigut a les meves mans– llegir breument una informació que dona el senyor Josep Subirats, tècnic de prevenció del Departament de Treball, en el número 29 de la *Revista de Qualitat*, editada pel Departament d'Indústria, en concret pel CIDEM. És a dir, junt amb aquests arguments, i aquests que donaré ara, que bàsicament s'ajusten a qüestions econòmiques, crec que tot plegat justifica el vot positiu a aquestes tres mocions. El senyor Josep Subirats, en aquesta publicació, diu: «Es pot estimar que el cost mitjà de tot accident de treball a Barcelona durant l'any 95 és aproximadament de tres milions de pessetes; que la despesa generada en compensació dels danys que provoquen els accidents de treball disminueix la competitivitat empresarial i la competitivitat global del país; que es pot establir que l'accidentabilitat laboral a Barcelona representa el 4,48% del PIB de tot Catalunya; que en termes comparatius l'any 95 el cost econòmic dels accidents de treball superaven, a la província de Barcelona, el PIB de la Rioja i de Ceuta i Melilla; que durant l'any 94 les despeses generades en innovació i investigació tecnològica només suposaven el 19,3% dels costos generats pels accidents de treball; que els costos dels accidents de treball a la demarcació de Barcelona superen el pressupost del Departament d'Ensenyament, un dels

5402

més importants de l'Administració de la Generalitat, i pràcticament equiparen el pressupost del Departament de Sanitat i Seguretat Social.»

Pretenem, doncs, que amb aquesta Moció, una moció que es substància i es debatrà, i es votarà dies després de la celebració de la Diada Internacional de la Seguretat i la Salut en el Treball, convocada per les centrals sindicals, puguem començar a instrumentar tot un seguit d'iniciatives, de mesures, puguem concloure i definir un tarannà per part de l'Administració, per part del Parlament, de diàleg i de consens amb els agents socials per tal d'intentar —hi insisteixo— trobar respostes a aquesta problemàtica. És a dir, demanem la votació dels punts d'aquesta Moció, per tal d'afrontar tota la temàtica de la salut i la seguretat laboral en el treball, ja que per nosaltres —i amb això acabaré— no sols representa una important despesa per al conjunt de la societat, sinó que també —i això és el més important— danys físics, morals i econòmics per als treballadors i treballadores, i llurs famílies.

Creiem que l'oposició ha fet un exercici de responsabilitat a l'hora de presentar aquesta Moció, amb aquests continguts, que hem fet un exercici de responsabilitat en el to, a l'hora d'argumentar respecte a aquestes qüestions, i que correspon ara a la resta dels grups, i especialment al Grup de la majoria, estar a l'alçada dels esdeveniments.

Nosaltres creiem que és una Moció equilibrada, assumible, no veiem marges legals per poder defugir qualsevol d'aquests punts i sobretot té qüestions que fins i tot afecten directament compromisos ja presos per aquest Govern amb els agents socials en matèria de salut i seguretat laboral. És per això que demanem el vot afirmatiu a aquesta, i, evidentment, per sentit comú, votarem la nostra i votarem la del Grup Socialista i la del Grup Mixt, perquè són idèntiques.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No hi ha presentades esmenes a aquestes tres mocions. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Josep Huguet, que ho fa des de l'escó.

Moltes gràcies.

El Sr. Huguet i Biosca

De l'escó estant, senyor president, per indicar que el vot del Grup d'Esquerra Republicana serà favorable, com no podia ser d'altra manera, a aquestes mocions presentades pels principals grups de l'oposició d'esqueres a aquesta cambra, perquè estem convençuts que aquest tema és un problema important, que no s'adiu amb la qualitat que volem oferir de país. Entenem que els nivells de seguretat en el treball, efectivament, han disminuït i, per tant, estem d'acord també una mica amb les anàlisis que han fet els diputats que m'han precedit, especialment el senyor Lora, quan parlava que és

un canvi de model el que està vivint l'ocupació i que, per tant, la tendència a la precarització i la flexibilització estan en la base d'aquesta inseguretat; que això fa que els treballadors potser perdin alguns dels atributs que abans tenien, l'experiència i la motivació, i la manca d'experiència i la manca de motivació són la base molts cops dels accidents.

Per tot això, doncs, nosaltres considerem que aquesta proposta cal votar-la a favor, així com també recollim la iniciativa, que en tot cas ja vehicularem parlamentàriament, sobre la possible demanda de compareixença dels sindicats per parlar d'aquesta qüestió.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, el diputat senyor Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, i abans d'intervenir en el text de la Moció, voldria, en nom del Grup Popular, agrair la presència en aquest tema tan important del conseller de Treball de la Generalitat. Penso que això és un detall que, per la nostra banda, té importància. Em posicionaré, senyor president, sobre els punts de la Moció i la intenció del nostre vot en cada un dels punts i de les peticions de votació separada.

La Moció presentada pels tres grups conjuntament, separatament però amb el text idèntic, del Partit Socialista, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del Grup Mixt, ens ha fet meditar, efectivament, sobre un tema tan important com és el dels accidents de treball. Coincideixo amb les paraules que deia el senyor diputat representant d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Guillot, que és un tema suficientment important perquè tots hi treballem —hi han fet esment també els altres ponents dels grups del Partit Socialista de Catalunya i el Grup Mixt—, i penso que això, sincerament, està en un moment molt important.

Fa ja més de dos anys que es va aprovar la Llei..., va entrar en vigor la Llei de prevencions d'accidents i de riscos laborals. Pensem que és el moment que comencem seriosament, des de la Conselleria de Treball, en primer lloc, des del mateix Govern de la Generalitat, des de tots els elements implicats en el tema dels accidents laborals, de la salut laboral, començar..., i amb la necessitat de desenvolupar tots els preceptes que preveu la mateixa Constitució espanyola, bàsicament l'article 40.2; la necessitat de transposar les directives de la Comunitat Europea a la legislació i a l'actuació de les autoritats laborals aquí a Catalunya; la necessitat de complir els compromisos internacionals adquirits a l'OIT per l'Estat espanyol i per la mateixa comunitat de Catalunya; la necessitat d'unificar la normativa dispersa en seguretat i higiene en el treball; la necessitat d'actualitzar la normativa que ha quedat desfasada pels canvis que he anunciat abans, i sobretot intentar buscar la reducció del nombre d'accidents de treball.

De la Moció presentada pels tres grups, nosaltres donarem suport al punt 1, perquè creiem que els agents socials són uns elements molt importants per al tema; no donarem suport al punt número 2, perquè, si bé es demana que abans del 30 de juny es compleixin bàsicament els objectius de l'any 1997, la nostra informació contrastada és que dels trenta punts que formen part d'aquest pla, vint-i-quatre s'han complert i pensem que, per tant, hem de donar confiança a les autoritats responsables.

Al punt número 3 no li podem donar suport perquè la legislació vigent a l'Estat en aquest moment no permet la interpretació i la intervenció dels sindicats a les juntes consultives de contractació administrativa. I el mateix punt passa en el número 4, perquè hem de recordar que la Inspecció de Treball és un ens independent que actua sota una normativa que no pot estar fiscalitzada o dirigida pel conjunt dels agents socials.

Sí, en canvi, donarem suport al punt número cinquè, perquè també coincidim amb els grups que han presentat aquestes mocions, entenem que les empreses de contractació temporal són aquelles que tenen més possibilitats de tenir riscos i, per tant, entenem que en aquest punt el grau d'informació i de formació dels treballadors que estan en aquestes empreses és molt important perquè es redueixi aquest nombre de sinistres laborals.

Per tant, ho repeteixo, vot favorable al punt cinquè i punt primer, i vot negatiu als punts segon, tercer i quart. I, en tot cas, dir-los als grups que han proposat aquesta Moció que des del Grup Popular veiem amb el màxim interès i simpatia aquesta proposta i que ajudarem, des de la nostra posició, que el Govern compleixi també la seva tasca.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no pateixin, seré breu, tot i que tinc la temptació de llegir el Pla de prevenció de riscos laborals de Catalunya com a introducció a la meua intervenció. Gràcies per la presència dels consellers que tenim també en aquest moment a l'hemicicle.

La veritat és que moltes de les coses que s'han dit en la interpellació i avui en la defensa de les mocions són conceptes compartits pel meu Grup i per aquest diputat que els parla. La gravetat de la sinistralitat laboral és de tal magnitud que requereix una política decidida, molt decidida, una política de prevenció i una política d'atenció a l'accidentat, de manera que eliminem al màxim tota possibilitat de risc laboral. És amb aquest esperit que es va fer la Llei dels riscos laborals i és amb aquest esperit que es va fer el Pla de prevenció de riscos laborals. Però jo voldria dir que el Pla de riscos laborals, que, com molt bé s'ha dit aquí, és un pla

consensuat, és exactament això: un pla, una eina; no és un articulat d'una llei que s'ha de complir obligatòriament al cent per cent; és un pla, és el que diu el mateix Pla. El Pla diu, en la seva pàgina 1: «El Pla és, per tant, un instrument dinàmic indicatiu de les grans línies a seguir en la seguretat laboral.» (*Remor de veus.*) Què vull dir amb això? Vull dir que si un Pla es fa i es consensua, fonamentalment és perquè es vol complir, fonamentalment. Perquè un pla és probable que es compleixi en el vuitanta, en el seixanta o en el noranta per cent, a vegades en el cent per cent, rares vegades al cent per cent. El Pla es compleix el màxim que es pot complir. (*Remor de veus.*)

Què passa amb el nostre Pla? I entrariem en el punt número 1 de la Moció que ens han presentat tres grups parlamentaris. Passa que un pla requereix un seguiment, requereix una posada en marxa i un seguiment; un seguiment que està previst i un seguiment que nosaltres creiem que és correcte que es demani, i per això creiem que el punt número 1 de les mocions és un punt que podem i hem d'aprovar, perquè té un instrument de seguiment, que és el Consell Català de la Seguretat i Salut Laboral. És un òrgan, com tots vostès saben, de participació institucional, en el qual els sindicats hi són presents. Per tant, aquest és l'òrgan que hauria de fer el seu pla de seguiment del compliment d'aquest Pla, i, per tant, diem sí al punt número 1.

Què passa amb el punt número 2 de la Moció? Al nostre criteri, nosaltres votarem en contra d'aquest punt número 2, però no hi votarem en contra pel contingut de la reivindicació que es pugui fer a través de la intervenció dels diputats que representen els seus grups amb aquesta Moció, no per això, sinó perquè creiem que la demanda que fa aquest punt número 2 no és correcta. Es demana el compliment del cent per cent dels objectius i es concreta «dels objectius marcats per a l'any 97» i es diu, en expressió d'un diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula: «Home, i els donem la gràcia que ho puguin fer abans del juny d'aquest any.» No, senyor diputat, vostè sap que els vint-i-quatre objectius de l'any 97 estan complerts, els de l'any 97 els vint-i-quatre estan complerts. (*Remor de veus.*) N'hi ha sis que estan posats en marxa, però n'hi ha vint-i-quatre que estan complerts. No tenim..., tot i que jo faré una repassada, però no tenim temps d'entrar molt a fons en cada un dels objectius complerts, però és veritat. I suposant que no estiguessin al cent per cent complerts, estarien complerts més enllà del vuitanta per cent, que és una xifra, en principi, satisfactòria —en principi.

Quedi clar que quan dic «satisfactòria» no vull dir que estiguem satisfets de com va tota la política de prevenció de riscos laborals ni a Catalunya ni a Espanya; n'estem insatisfets. Cada vegada que sentim, que sabem que hi ha un accident, que hi ha una mort, que hi ha un accident greu, etcètera, ens hem de sentir molt malament, i així ens sentim. Però hem d'acceptar que s'estan fent coses. Com dic, el punt número 2 no el podem aprovar per aquesta raó, i podem dir que hi ha alguns dels objectius que no estan estrictament complerts, però que estan a punt de complir, com podrien ser l'objectiu a.1 i a.1.2, que fan referència a la modificació de l'actual Comissió Interdepartamental de Seguretat i

5404

Salut Laboral. En aquest sentit, actualment el projecte de decret està molt elaborat i se suposa que abans de juny estarà.

Els objectius 5.1 i 6.1 estan en execució. Aquests depenen dels recursos econòmics..., que també ho diu el Pla, per cert, el Pla també condiciona el seu compliment –pàgina 1– als recursos econòmics. I, parlant de recursos econòmics, que vostès tots n'han parlat, és veritat que falten recursos econòmics, en falten sempre de recursos econòmics, però hi ha una font de recursos, que és l'addicional cinquena de la Llei de riscos laborals, que vam aprovar amb suor i llàgrimes a Madrid, i que ni el Grup Socialista es va afanyar a posar-la en marxa ni el Grup del PP s'ha afanyat a posar en marxa aquella famosa fundació que preveu l'addicional cinquena de la Llei de riscos laborals i a través de la qual ens han d'arribar recursos molt importants per treballar en aquesta línia. Per tant, els demano que, als seus grups parlamentaris del Congrés dels Diputats, els recordin que facin alguna iniciativa perquè es constitueixi d'una vegada aquesta fundació que ens ha de permetre obtenir recursos per a la nostra política pròpia del país.

Nosaltres també som..., nosaltres la vam proposar, l'hem defensat i jo ja he donat instruccions fa dies, i s'ha fet una pregunta al Govern del PP, que ha dit que està en marxa, amb la qual cosa no estic conforme; per tant, insisteixo a veure si vostès aconseguen tenir més sort que nosaltres, sobretot ara que hi han nous corrents a Madrid. (*Remor de veus.*)

Miri, no tindrè temps d'entrar en més detall, perquè em sembla que el punt número 3 mereix també algun comentari, que és que els grups demanen la participació en la Junta Consultiva de Contractació de l'Administració. Mirin, vostès saben que aquesta és una junta consultiva de contractació administrativa de la Generalitat i vostès saben que aquesta Junta Consultiva el que fa és analitzar les propostes de concessió de determinats tipus d'obres. Però vostès han de tenir també present que ni la Llei de riscos laborals, a l'article 54, ni la Llei 13/95...

El president

Prego a les senyores diputades i els senyors diputats que guardin silenci.

El Sr. Hinojosa i Lucena

...preveuen en cap del seus articles... –li dic això, sobretot que en prengui nota el senyor Lora, perquè ha dit que la Llei de riscos laborals ho tenia previst–; no, la Llei de riscos laborals, en el seu article 54, no preveu de cap manera que hi hagi participació de cap organisme, de cap institució social que tingui participació en les juntes de contractació de l'Administració pública, ni la Llei 13. Ens hem de remuntar a una cosa antiga, a un decret del 70, el 3854, que en el seu apartat 11 preveu que en aquelles contractacions que es fan es demani a les empreses si compleixen els requisits laborals d'higiene i salut en el treball. I diu aquest Decret, en el seu apartat 11, que en tot cas, suposant que no els complissin, l'Administració exonera la seva responsabilitat. Jo crec que això es pot modificar, crec que això podria ser

criticat, però això és el que hi ha en aquest moment, i per tant és inviable que nosaltres donem entrada a les forces socials en aquesta institució.

Hi ha el punt número 4, que vostès saben perfectament que nosaltres no els el podem votar, perquè no tenim els instruments necessaris per votar això; en canvi, coincidim en el desig de tenir-los. Nosaltres el punt número 4..., què més voldríem? I els diré més: si quan es debatia la Llei de riscos laborals, en el seu article número 9, s'hagués acceptat una esmena que aquest diputat defensava en aquell hemicicle, doncs ara tindríem aquesta facultat, perquè nosaltres, en nom del meu Grup, jo demanava precisament la possibilitat de tenir una transferència de la Inspecció de Treball, cosa que vaig tenir la desgràcia de perdre, i ara no podem, no tenim una base reglamentària, jurídicament reglamentària, que ens permeti arribar a aquesta petició que ens demana l'oposició i amb la qual nosaltres coincidim.

De totes maneres...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Aquí manquen cinc segons... Permeti'm, senyor president, tres segons.

De totes maneres, jo crec que vostès tenen raó i que hem de buscar maneres per tal que d'alguna forma collaborin els sindicats amb la Inspecció, mantenint la independència, naturalment, de la Inspecció, que no estarà disposada a cedir-ne ni una mica, però s'han de buscar formes de collaboració per evitar la resta d'accidents.

Punt número 5, que no em dóna temps a comentar, dirlos que tenen vostès raó, que s'ha de treballar en la línia d'evitar que les empreses de treball temporal provoquin, o creïn, o augmentin la sinistralitat. Per tant, els votem favorablement el punt número 5.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Ha acabat el debat. Procedirem a la votació conjunta de les tres mocions.

De les intervencions dels portaveus en el debat, dedueixo que s'haurà de fer una votació separada per als punts número 1 i número 5 de la Moció, i la votació dels altres tres punts conjuntament, després. Hi ha acord per part dels portaveus? (*Pausa.*) Doncs així ho farem.

Demano a les senyores diputades i senyors diputats que es preparin per la votació. Votarem en primer lloc els punts número 1 i número 5 de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquests dos punts de les tres mocions han sigut aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

Procedirem ara a la votació dels punts números 2, 3 i 4.

Iniciem la votació.

Aquests tres punts han sigut refusats per 37 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Havent exhaurit l'ordre del dia d'aquest Ple, només em queda pronunciar les paraules de ritual: s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i vuit minuts.